

СВЕТЪХ
НОВА

фантастика

ПЛЪЗДИ

САМЮЕЛ

ДЕЛАНУ

DOM

САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ СВРЪХНОВА

Превод: Капка Панайотова

chitanka.info

Желанието за мъст накара капитан Лорк ван Рей да се осмели да предприеме нещо, което никой смъртен дотогава не бе правил — да прелети през дялящото се ядро на разпадащо се слънце. Обсебен, ван Рей въвлече във въртопа на своята лудост невинни души — странстващи авантюристи, които биха се цанили на всеки кораб, обещаващ избавление.

**ЕДНА ОТ НАЙ-ПЪЛНИТЕ И ЦЯЛОСТНО ПОДНЕСЕНИ
КАРТИНИ НА МЕЖДУЗВЕЗДНО ОБЩЕСТВО!**

ГЛАВА ПЪРВА

ДРАКО, ТРИТОН, ХЕЛЗ, 3172^[1]

— Ей, Мишок! Изкарай ни нещо! — подвикна един от механиците на бара.

— Още ли не си се цанил на някой кораб? — сгълча го другият.

— Ще ти ръждяса розетката на гръбнака. Хайде, покажи ни нещо.

Мишока престана да върти пръст по ръба на чашата си. Искаше да каже „не“, но започна с „да“. После се намръщи.

Механиците също се намръщиха.

Той беше стар човек.

Той беше силен мъж.

Докато Мишока изтегляше ръката си към ръба на масата, несретникът се клатушка напред. Бедрото му се удари в бара. Дългите му пръсти се натъкнаха на крака на стола, който заигра върху плочника.

Беше стар. Силен. И третото, което забеляза Мишока — беше сляп.

Олюля се пред масата на Мишока. Замахна с ръка напред. Жълти нокти докоснаха бузата на Мишока (крака на паяк?).

— Ей, момче...

Мишока се загледа в перлите зад грубите, потрепващи клепачи.

— Ей, момче. Знаеш ли какво беше това?

„Положително е сляп, помисли си Мишока. Движи се като слепец. И главата му някак си е издадена напред. А очите му...“

Старецът протегна ръката си, хвана стола и го избута до него. Тръшна се на седалката и столът изскърца под тежестта му.

— Знаеш ли как изглеждаше това, как се усещаше, как миришеше, знаеш ли...

Мишока поклати глава, а пръстите отново докоснаха бузата му.

— Ние, момче, се измъквахме, а тристата слънца от съзвездието Плеяди като локви от млечни скъпоценности блестяха от лявата ни страна. Дясната беше обгърната от черен мрак. Корабът бях аз, аз бях кораб. С тези куплунги — той чукна по масата с придатъка към

китката си: щрак! — дето бяха свързани с платната. И тогава, — четината на брадата му се издуваше и хлътваше на всяка дума, — точно в центъра на мрака — светлина! Светлината се разрастна, сграбчи очите ни, както си лежахме в камерите на енергийния излъчвател и не ги пусна. Изглеждаше, сякаш Вселената се е разбунила и свирепства цял ден. Не можех да изключа сензорите. Не виждах нищо. Тук се бяха събрали всички цветове, които можеш да си представиш и бяха обагрили нощния мрак. И накрая, шоките вълни: стените закънтяха. Магнитна индукция разтърсваше нашия кораб, разкъсваше ни на части. Но тогава вече бе твърде късно. Аз бях ослепял.

Той отново седна на стола.

— Момче, аз съм сляп. Но слепотата ми е странна — аз мога да те виждам. Аз съм глух, но ако ми заговориш, ще мога да разбера почти всичко. Обонятелните ми окончания са мъртви, както и вкусовите папили на езика ми.

Дланта му погали бузата на Мишока.

— Не мога да усетя строежа на лицето ти. Повечето осезателни нервни окончания също са убити. Гладка ли е кожата ти или си четинест и грапав като мен?

Той се засмя и показа два реда пожълтели зъби, забодени в кърваво, кървавочервени венци.

— Дан е сляп по странен начин.

Ръката му се плъзна надолу по дрехата на Мишока и сграбчи ширитите ѝ.

— По странен начин, да. Повечето хора ослепяват и попадат в черен, непрогледен мрак. Аз имам огън в очите си. Цялото залязващо, разпадащо се слънце е в главата ми. Светлината предизвиква постоянна възбуда на пръчиците и конусчетата на ретината, завърта се в една цветна дъга и изпълва орбитите. Това виждам аз сега. И ти, очертан като силует тук, осветен там, един огрян от слънце дух на цял ад разстояние срещу мен. Кой си ти?

— Понтикос — отвърна Мишока. Гласът му скърцаше като вълна, примесена с пясък. — Понтикос Провечи.

Лицето на Дан се сгърчи.

— Ти се казваш... Какво каза? Това ще ми пръсне главата. Цял хор се е загнездил в ушите ми, крещи и изпълва черепа ми по 26 часа в

денонощието. Нервните ми окончания излъчват статична енергия, смъртоносен бумтеж, сякаш оттогава насам слънцето непрекъснато умира. Долавям гласа ти като ехо на изричани думи от стотици ярда разстояние.

Дан се изкашля и отново тежко седна.

— Ти откъде си? — Избърса устата си.

— От тук, от Драко — отговори Мишока. — Земянин съм.

— Земянин? От къде? От Америка? Сигурно идваш от някоя малка бяла къща с велосипед в гаража, разположена на улица с много дървета?

Да — помисли си Мишока, — освен че е сляп, той е и глух. Мишока говореше чисто, но той никога не беше се опитвал дори да променя акцента си.

— Аз ли? Аз съм от Австралия. Да, от една бяла къща. Живеех близо до Мелбърн. Дървета. Да, имах и велосипед. Но това бе много, много отдавна. Отдавна, нали, момче? Ти знаеш ли нещо за Австралия, тя е там, на Земята.

— Бил съм там — Мишока се сви на стола и се замисли как да се измъкне.

— Да. Така беше. Но ти, момче, нищо не знаеш. Ти не можеш да си представиш какво значи това да се влачиш до края на живота си с „нова“, вкопала се в твоя мозък и през цялото време да си спомняш Мелбърн, велосипеда... Как каза, че е името ти?

Мишока погледна наляво към прозореца, после на дясно към вратата.

— Не можах да го запомня. Звукът от това слънце заличава всичко.

Механиците, които до този момент слушаха, се обърнаха към бара.

— Нищичко вече не запомням!

Чернокосата жена, седнала на другата маса, се върна към играта на карти с русия ѝ партньор.

— О, по какви ли не доктори съм ходил! Те казват, че ако изрежат нервните окончания, оптични и слухови, ако ги извадят от мозъка ми, тогава този рев, тази светлина може би ще изчезнат! Може би? — той закри лицето си с ръце. — Но тогава сенките, които идват от света също ще изчезнат. Та как ти беше името? Как се казваш?

Мишока почувства думите на върха на езика си, заедно с едно „извинете, аз трябва да тръгна!“ Но кашлицата на Дан заглуши думите му и той го чу да казва право в ухото му:

— О, това беше свинско пътуване, кучешко пътуване, пълна авантюра. Корабът се казваше Рок, а аз бях мачтов киборг на капитан Лорк ван Рей. Той ни завлече толкова близо. — Дан се наведе над масата, доближи палеца и показалеца си. — Толкова близо до ада. И ни върна обратно. Момче, можеш да го прокълнеш, да прокълнеш също илириона заради това, който и да си ти. От където и да си, разбираш ли? — Дан се закашля, главата му се отметна назад, а ръцете му заподскачаха върху масата.

Барманът им хвърли бегъл поглед. Някой даде знак, че иска пиене. Барманът сви устни, но се извърна и само поклати глава.

— Болката престава да бъде болка след като си живял достатъчно дълго с нея — отпусна Дан брадичка. — Тя става нещо друго. Лорк ван Рей е луд! Той ни докара до ръба на смъртта. Сега той ме изостави почти труп тук, на ръба на Слънчевата система. И къде отиде той? — Дан дишаше тежко. Нещо изплющя в дробовете му. — Къде да се дява сега слепият Дан?

Изведнъж той сграбчи масата и я повдигна.

— Къде да се дява Дан?

Чашата на Мишока падна върху каменния под и се счупи.

— Кажи ми, ти ми кажи!

Той отново разтърси масата.

Барманът се насочи към тях.

Дан се изправи, прекатури стола си и разтърка очи. Той се олюля, направи две несигурни крачки през слънчевите лъчи, раирали пода. И още две крачки. Последните оставиха дълги кафеникави следи.

Чернокосата жена ахна. Русият мъж събра картите.

Един от механиците тръгна напред, но друг докосна ръката му.

Юмрукът на Дан блъсна летящата врата. Той излезе, просто си отиде.

Мишока се огледа. Отново се разнесе звън на стъкло върху камък, но този път по-тихо. Барманът бе включил метача в китката си и машината засъска по мръсотията и петната кръв.

— Искаш ли още едно питие?

— Не — гласът на Мишока излизаше като шепот от увредения му ларинкс. — Не. Съсипан съм. Кой беше този човек?

— Бил е мачтов киборг на Рок. Вече цяла седмица създава проблеми наоколо. Повечето го изхвърлят само като се покаже на вратата. Защо толкова време не те наемат никъде?

— Никога досега не съм участвал в междузвезден курс — чу се дрезгавия шепот на Мишока. — Едва преди две години си получих дипломата. Оттогава съм работил само за една спедиторска компания, която прави в рамките на Слънчевата система курсове с три кацания.

— Бих могъл да ти дам съвет от всякакъв род. — Барманът изключи метача от розетката на китката си. — Но ще се въздържа. Аштън Кларк да те пази.

Той се усмихна широко и се върна зад бара.

Мишока се почувства неудобно. Той промуши мургавия си палец под кожения ремък, който минаваше през рамото му, стана и се запъти към вратата.

— Ей, Мишок, хайде де, изсвири ни нещо...

Вратата се затвори зад него.

[1] Тези подзаглавия липсват в оригиналния превод. Добавял съм ги според оригиналното издание. Бел.Mandor ↑

ДРАКО, ЗЕМЯ, ИСТАНБУЛ, 3164

Сгърченото слънце висеше златно и нащърбено над планините. От небето огромният Нептун хвърляше пъстри светлини върху равнината. Звездните кораби бяха прибрани в ремонтните бази на около половин миля оттук.

Мишока тръгна надолу покрай редицата барове, евтини хотели и закусвални. Безработен и обезверен, той се бе размотавал в почти всеки от тях, беше свирил само за храната, беше преспивал в ъгъла на нечия стая, когато се налагаше да забавлява денонощни купони. Това не беше работата, за която се беше дипломирал. Това не беше работата, която желаше.

Той зави по дъсчената настилка, която вървеше по ръба на Хел3.

За да направи повърхността на сателита обитаема, Комисията на Драко вградила във вътрешността на спътника илирионовы пещи, които да разтопят неговото ядро. С температура на повърхността им като през мека есен, от скалите автоматично започнала да се генерира атмосфера. Изкуствената йоносфера я задържаше на място. Другото проявление на новоразтопеното ядро бяха Хеловете 1 до 52 — вулканични пукнатини, отворили се в кората на спътника. Хел3 беше почти сто ярда широк, два пъти по-дълбок (с пламъци от кипящата лава на дъното) и седем мили дълъг. Каньонът присветваше и димеше в бледата нощ.

Мишока вървеше край пропастта и усещаше как горещия въздух припарва бузата му. Той си мислеше за слепия Дан. Мислеше и за нощта отвъд Плутон, отвъд съзвездието, наречено Драко. И го обзе страх. Прокара пръсти по кожената торба, която беше праметнал на едната си страна.

Той се шумугна край музикалните сергии, разположени под ослепителни бели арки и тръгна надолу между вонящите на кожа палатки. Притисна силно торбата към корема си, скочи върху един кашон с каменинови тръби, който бе разкъсан и отворен, а съдържанието му се бе разпиляло по прашната каменна настилка, мина под още една арка и следващите двадесет метра си пробиваше път през

тълпи от хора, които се шляеха по Златната алея, чиито кадифени витрини блестяха в светлини и позлата. Отстрани се, за да направи път на едно момче, което вървеше по петите му и буташе триколка с дрънчащи върху нея чаши за чай и кафе. Докато се отместваше, триколката се раздрусва, кафето и чаят се разлюляха, но нищо не се изплиска. Мишока продължи пътя си.

Поредният завой го изведе пред сергия с куп бродирани домашни пантофи.

По-късно се спъна с платнената си обувка в изпочупената настилка и калта го изпръска. Задъхан, спря и се огледа.

Нямаше арки. Дъжд от светлини се промушваше между къщите. Стисна по-здраво торбата, избърса изпотеното си лице с опакото на ръката и тръгна нагоре по криволичещата улица.

Опожарената Кула на Константин, порутена, нащърбена и черна, стърчеше от паркинга. По пътя му към главната улица го изпреварваха забързани хора, подхлъзнаха се върху тънкия слой кал по камъните. Коженият сак беше попил част от потта му.

Хубаво време ли? С удоволствие би препуснал по преките пътища на крайните улички. Но сега реши да се придържа до главния път и да ползва защитата на теснолинейката. Той си проправяше път между бизнесмени, студенти и носачи.

Една шейна се тръскаше шумно по паважа. Мишока използва случая и се метна върху жълтата летяща дъска. Водачът се усмихна широко, върху мургавото му лице блесна златен полумесец и го остави на мира.

Десет минути по-късно, с все още разтуптяно сърце, Мишока скочи от шейната и се прошмугна през съдебната палата на Ню Моск. Под ситния дъжд неколцина мъже плакнеха краката си в каменните корита до стената. Две жени излизаха от разхлопаната входна врата с обувки в ръце, шляпаха с босите си крака по мокрия път и подтичваха под дъжда.

Веднъж Мишока попита Лео кога е построен Ню Моск. Рибарят от Федерация Пляеди — единият му крак беше винаги бос — прокара длан по оредялата си руса коса, загледа се в опушените стени, които се издигаха край храмовете и щръкналите минарета и каза:

— Трябва преди хиляда години било е. Това само предположение е.

Сега Мишока търсеше Лео.

Тичешком излезе от двора и се запромушва между камионите, колите, тролейбусите, задръсти входа на моста. На кръстовището, под една улична лампа, той зави, мина през железната порта и се затича надолу по стълбите. В плитката кал бяха закотвени наедно няколко малки лодки. Мътните води на Голдън Хорн се люшкаха зад шлюпките, около насипите и доковете за корабите с подводни крила. Оттатък устието на Хорн, върху целия Босфор, облаците се бяха разкъсали.

Лъчите падаха изкосо върху килватера на ферибот, който отплаваше към друг континент. Мишока спря на стълбите и се загледа в блестящия пролив, върху който се изливаше все повече и повече светлина.

В мъгливата Азия прозорците присветваха върху пясъчно боядисаните стени. Това бе само част от ефекта, накарал гърците преди две хиляди години да нарекат азиатската част на града Хризополис — Златен град. Сега той се казваше Ускудар.

— Хей, Мишок! — провикна се Лео от една червена, люлееща се палуба.

Лео беше покрил гемията си с тента, под която бе сковал няколко дъсчени маси, а около тях вместо столове бе наредил най-обикновени варели. В един казан, загряван от стар, клеясал от грес генератор, вреше почерняло олио. До него, върху жълта мушама, имаше струпана риба. Хрилете на рибите се бяха разперили около челюстите им и изглеждаше, сякаш всяка от тях има на главата си пурпурночервено цвете.

— Хей, Мишок, какво ти носиш?

При хубаво време тук обядваха рибари, докери и носачи. Точно когато Лео хвърли поредните две риби в казана, Мишока прескочи бордовата ограда. От врящата мазнина изригна жълта пяна.

— Нося това, за което ти говореше. Взех го... Тоест, мисля си, че това е нещото, за което ми каза — думите изскачаха от гърлото му глухи, нерешителни, беззвучни.

Името, косата и набитото си тяло Лео бе взел от своите германски прародители, а жаргонът беше наследство от детството му, прекарано на рибарски бряг в един свят, където нощите са изпъстрени с десет пъти повече звезди отколкото на Земята. Той изглеждаше

объркан. Но когато Мишока му протегна кожената торба, объркването му се смени с изненада.

Лео я пое с луничавите си ръце.

— Вярно ли ти имаш го? Къде го...?

Двама работници се качиха на гемията. Лео забеляза уплахата, която се изписа на лицето на Мишока и веднага премина от турски на гръцки.

— Къде ти това намери? — на всички езици словоредът му оставаше един и същ.

— Откраднах го.

Въпреки че думите излизаха от гърлото му примесени с много въздух поради увредените гласни струни, на десетгодишна възраст осиротялото циганче говореше вече половин дузина езици от крайбрежието на Средиземно море, при това много по-свободно от хора като Лео, който беше изучавал езици чрез хипно-учител.

Строителите, изпоцапани от мощните си ескаватори (и за щастие знаещи само турски), седнаха около масата, като масажираха китките си и разтриваха гръбначните розетки на кръста си, където огромните машини се включваха към техните тела. Поръчаха си риба.

Лео се обърна и подхвърли рибата. Среброто проблесна във въздуха, мазнината в казана изцвърча.

Лео се прислони към бордовата ограда и дръпна шнура на торбата.

— Да — говореше бавно той. — Нито на Земя, още по-малко тук, не знам да има той. От къде това взе?

— Взех го от пазара — обясни Мишока. — Ако нещо може да се намери на Земята, ще го намериш на Големия пазар.

Той цитира поговорката, довела милиони и милиони хора в Царицата на градовете.

— Чувал това съм — каза Лео и отново премина на турски. — На тези господа техния обяд ти подай.

Мишока вдигна големия черпак и сипа рибата в пластмасови чинии. Среброто, хвърлено в казана, се беше превърнало в злато. Мъжете хванаха по един голям комат хляб от панерите под масата и заядоха с ръце.

Той улови останалите в мазнината две риби и ги занесе на Лео, който продължаваше да седи на оградата и да се усмихва срещу

торбата.

— Четлив образ от това нещо ще мога ли получа? Не знам. Откакто метанови сепии във Външните колонии аз ловя, в мои ръце подобно нещо не попадало. Тогава, преди, аз доста добре с това нещо свирил съм. — Торбата се смъкна и Лео свирна през зъби. — Това хубаво е!

Нещото в скута му, върху смачканата кожа, можеше да бъде арфа, но можеше да бъде и компютър. С индуктираци повърхности като теремин, със струни като на китара, долу на едната му страна имаше къси цевии като на гайда. От другата страна бяха поставени мощни басови ручила от китарина. Някои части бяха издялкани от палисандрово дърво, други бяха излети от неръждаема стомана. Имаше и вградени елементи от черна пластмаса, а подложката бе плюшена.

Лео го включи.

Облаците се бяха разкъсали още повече.

Слънчеви лъчи играеха върху полираните фибри на дървото, отразяваха се в стоманата.

Работниците, насядали около масата, почукаха с монети и смигнаха. Лео само им кимна. Те оставиха парите си върху омазнения тезгях и озадачени напуснаха лодката.

Лео направи нещо с регулаторите. Чу се ясен звън, въздухът потрепна. Тежката миризма на влага, гнилоч и катран бе изместена от аромат на... орхидеи? Преди много време, когато Мишока беше може би на пет или шест години, той бе почувствал мириса на дивите орхидеи по полето край пътя. (От онова време си спомняше и една голяма жена с шарена пола, която ще да е била майка му и трима босоноги мъже с големи, тежки мустаци. Бяха му казали единия от тях да нарича Папа, но това се бе случило в някаква друга страна...) Да, орхидеи!

Ръката на Лео се раздвижи. Потрепването на въздуха се превърна в присветване. Нещо бляскаво се спусна от въздуха, смеси се със синята светлина, чийто източник се намираще някъде между тях. А ароматът на орхидеи се превърна в мирис на рози.

— Работи! — проскърца Мишока.

Лео кимна утвърдително.

— По-добре от онова, което аз имах. Нова-новеничка илирионовата батерия е. На тези неща на лодката някога свирил съм. Сега пак дали ще мога да свиря аз, чудя се — на лицето му се появи дълбока бръчка. — Няма толкова да бъда добър. Съм отвикнал.

Смущението промени чертите на Лео и лицето му придоби изражение, каквото Мишока досега не бе виждал. Ръката на Лео покри ключа за настройката.

Там, където светлината бе изпълнила въздуха, лъчите оформиха тялото ѝ. Тя се обърна и ги изгледа през рамо.

Мишока примигна.

Тя бе полупрозрачна и въпреки това почти реална заради усилията, които той полагаше, за да различи брадичката ѝ, рамото, крака, лицето. После тя се завъртя, засмя се и хвърли към него удивителни цветя. Под цветовете Мишока наведе глава и зажумя. Пое си дъх нормално, но не можа да спре вдишването. Дори отвори уста, за да погълне по-осезателно ароматите, удължи вдишването, докато диафрагмата опря в долната част на ребрата. Острата болка прониза гърдите му и го накара рязко да изпусне поетия въздух. Бързо. После започна отново бавно...

Отвори очи.

Мазни петна, жълтата вода на Хорн, тиня. Цветята ги нямаше във въздуха. Лео, стъпил с обувия си крак върху долната пречка на бордовата ограда, въртеше в ръцете си някакво копче.

Тя беше изчезнала.

— Но... — олюлявайки се. Мишока направи крачка, а гърлото му мъчително се свиваше. — Как...?

Лео вдигна поглед.

— Ах, колко занемарил съм се! А толкова добър навремето бях! Но то много отдавна беше. Много отдавна. Някога, някога това нещо аз истински можех да свиря.

— Лео... би ли могъл...? Ти май каза... Не знаех, че... Дори през ум не ми е...

— Какво?

— Да ме учиш! Можеш ли да ме научиш?

Лео погледна очарованото циганче, чието приятелство бе спечелил тук, на доковете, с приказки за приключенията си из океани, морета и пристанища на цяла дузина светове. Той беше заинтригуван.

Пръстите на Мишока потръпваха.

— Покажи ми, Лео! Трябва да ми покажеш.

В търсене на точната дума мисълта на Мишока прескочи от александрийски на берберски арабски и се спря на италианския език.

— Bellissimo, Лео! Bellissimo!

— Ами... — едно толкова страстно желание би могло да уплаши Лео, ако той изобщо познаваше чувството страх.

Мишока гледаше откраднатата вещ със страхопочитание и ужас.

— Можеш ли да ми покажеш как се свири на това?

След това направи нещо много смело. Взе много внимателно инструмента от скута на Лео. Страхът беше основното чувство, което съпровождаше Мишока през целия му кратък, но вече съсипан живот.

След като го пое, обаче, той бавно започна да идва на себе си. С любопитно очакване Мишока въртеше и въртеше сензорния сирикс.

В горната част на калната улица, която завършваше на хълма зад желязна порта, Мишока работеше нощем — разносяше подноси с кафе и салеп от кафенето из тълпите мъже, които сновяха напред-назад край тесните остъклени врати и надничаха, за да гледат жените, минаващи зад тях.

Сега Мишока започна да идва на работа все по-късно. Той прекарваше на гемията все повече време. Светлините от пристанището блещукаха зад дългите към една миля докове и Азия прозираше в мъглата, докато Лео му показваше как да извлече всеки скрит в полирания сирикс аромат, цвят, форма, дума или движение. Очите и ръцете на Мишока започнаха да се отварят.

Две години по-късно, когато Лео обяви, че е продал лодката си и мисли да се прехвърли от другата страна на Драко, в Ню Марс например, за да лови морски лисици, картините на Мишока вече превъзхождаха натруфената илюзия, която Лео му беше показал първия път.

Един месец по-късно и самият Мишок напусна Истанбул и край подгизналите каменни стени на Едернакапия дочака един камион да го закара до граничния град Ипсала. Той прекоси границата и влезе в Гърция, качи се в един вагон, пълен с цигани и докато пътуваше си припомни ромския — неговия роден език. В Турция беше прекарал три години. Когато я напусна, освен дрехите, с които бе облечен, носеше

със себе си само една плътна сребърна главоблъсканица във вид на пръстен, твърде широк за неговите пръсти и сиринкса.

Две години и половина след като бе напуснал Гърция, пръстенът бе все още с него. На единия си пръст той беше пуснал дълъг нокът, както правеха момчетата, които работеха по мръсните улици зад битпазара Мостерайки и продаваха килимчета, черги, месингови джунджурии и всичко друго, което туристите бяха склонни да си купят, точно до купола, който покриваше една квадратна миля от Атинския пазар. Носеше също така и сиринкса.

Увеселителният кораб, на който той се цани като редови моряк, напусна пристанището на Пирея и се насочи към Порт Саид, преплува протока и продължи нататък към родното си пристанище в Мелбърн.

На връщане оттам, този път за Бомбай, той работеше в нощния бар на кораба, като забавляваше гостите: „За вашето удоволствие Понтикос Провечи създава велики произведения на изкуството, музикални и графични, с благоуханен акомпанимент“. В Бомбай той напусна, напи се до безпаметност (беше едва шестнадесетгодишен), влачеше се из мръсното пристанище под лунната светлина, треперещ и болен. Тогава се закле, че никога повече няма да свири само за пари („Ела, момче! Преди да направиш фреските на Пантеона, дай отново мозайките върху тавана на Света София и ги раздвижи.“) На връщане за Австралия работеше като моряк. Слезе на брега със загадъчния пръстен-главоблъсканица, с дългия си нокът и със златна обица в лявото си ухо. От хиляда и петстотин години насам всички моряци, прекосили екватора в Индийско море, имаха право да носят такава обица. Стюардът беше продупчил ухото му с парче лед и обикновена игла за шев. Сиринксът отново беше с него.

В Мелбърн той отново започна да свири по улиците. Прекарваше много време в едно кафене, посещавано главно от учениците на Академията за астронавти „Купър“. Двадесетгодишното момиче, с което той живееше тогава, го посъветва да изкара някой от курсовете.

— Хайде, ще ти дадат някой контакт, ще ти го вградят някъде, пък и ще те научат да го използваш и за нещо друго, а не само за работа във фабриката. Ти обичаш да пътуваш. Би могъл не само с боклукчийската машина да работиш, но и да обикаляш звездите.

Когато се раздели окончателно с момичето и напусна Австралия, той имаше вече диплома за киборгово управление на платната за

всякакъв вид междузвездни и междусистемни кораби. Той продължаваше да си има златната обица, малкия нокът, пръстена-главоблъсканица и сирикса.

Въпреки дипломата, да се наеме за междузвезден полет директно от Земята се оказа изключително трудно. За около две години той бе прикрепен към една скромна търговска линия, която извършваше така наречените триъгълни превози от Земята до Марс, от Марс до Ганимед и от Ганимед до Земята. Но черните му очи непрекъснато виждаха само блясъка на звездите. Няколко дни след осемнадесетия му рожден ден (или поне денят, който той и момичето от Мелбърн бяха решили да честват като рожден ден), Мишока потегли към втория спътник на Нептун, откъдето тръгваха големите търговски пътища за световете из целия Драко, за Федерация Плеяда и дори за Външните колонии. Пръстенът-главоблъсканица вече ставаше на пръста му.

ДРАКО, ТРИТОН, ХЕЛЗ, 3172

Мишока крачеше покрай ХелЗ, токът на единствената му обувка чаткаше, а босият му крак стъпваше безшумно (точно както вървеше Лео в един друг град от друг свят). Това беше неговата последна придобивка от пътешествията. Тези, които работеха в състояние на безтегловност на сновящите между световите кораби, развиваха такава ловкост на пръстите поне на единия, а понякога и на двата крака, която конкурираше ръцете на нескопосните междузвездни моряци. Винаги след това те си оставаха босоноги. Търговските междузвездни товарни кораби бяха съоръжени с изкуствена гравитация, която даваше предпоставки за подобно развитие.

Когато мина под едно дърво в равнината, чу как листата зашумоляха от топлия вятър. После рамото му се блъсна в нещо. Той се олюля, някой го хвана и го обърна.

— Тромаво, мръсно, малко...

Някой го стисна за рамото и го приклещи на една ръка разстояние. Мишока погледна нагоре към човека, който стоеше над него, присвил очи.

Някой се бе опитал направо да разкъса лицето му. Белегът криволичеше от брадата, допираше тъгълчето на плътните устни, издигаше се през мускулите на бузата — жълтото око бе оцеляло като по чудо — пресичаше лявата вежда и накрая изчезваше в рижавата, по негърски къдрава коса, която припламваше с копринени жълти пламъци. Плътта в белега приличаше на кована мед, втъкана в бронзова жила.

— Къде си мислиш, че отиваш, момче?

— Извинете...

Мъжът имаше върху дрехата си златен офицерски щит.

— Аз май се бях заплеснал...

Сбръчканото чело се изопна, челюстите се отпуснаха. Един звук изскочи и се разнесе. Това бе мощен, презрителен смях.

Мишока се усмихна, като се мразеше за това.

— Аз май не гледах накъде вървя.

— Май така беше.

Ръката го плесна два пъти по рамото. Капитанът разтърси глава и се отдалечи.

Засрамен, но вече нащрек, Мишока продължи разходката си.

После спря и се обърна назад. Златният диск на лявото рамо на дрехата на капитана носеше изпъкнал надпис „Лорк ван Рей“. Ръката на Мишока прихвана торбата, увиснала на рамото му.

Той отметна назад черната си коса, която беше паднала на челото му, огледа се и възседна оградата. Подпъкна обутото и босото стъпала зад долната пречка и извади сиринкса.

Дрехата му беше разгърдена и той опря инструмента на малките си, но добре оформени мускули на гърдите. Лицето му се наведе, дългите мигли се затвориха. Ръката му, с пръстена и дългия нокът, докосна индуктивната повърхност.

Въздухът се изпълни с шокиращи образи...

ГЛАВА ВТОРА

ДРАКО, ТРИТОН, ХЕЛЗ, 3172

Катин, висок и много интелигентен, се тътреше към ХелЗ със сведен надолу поглед и мисли, витаещи високо из спътниците.

— Ей, момче!

— Тъ?

Обраслият несретник се подпря на оградата и се вкопчи в парапета с изподраните си ръце.

— Откъде си? — очите на несретника бяха мътни.

— От Луна — каза Катин.

— От една малка бяла къща на улица с дървета и велосипед в гаража. Имах велосипед.

— Къщата ми беше зелена — каза Катин, — под въздушен купол. Обаче и аз имах велосипед.

Несретникът се олюля покрай перилата.

— Ти не знаеш, момче. Ти не знаеш.

— Човек трябва да изслушва лудите — мислеше си Катин. — Те стават все по-малко. — И се сети, че трябва да си води бележки.

— Толкова отдавна... толкова! — старецът се отдалечи залитайки.

Катин поклати глава и продължи да се разхожда.

Той бе непохватен и абсурдно висок — почти шест фута и деветдесет. До тази височина бе дръпнал на шестнайсет години. Така и не можа да повярва, че е толкова голям и десет години по-късно все още имаше склонност да прегърбва рамене. Огромните му ръце бяха подпъхнати под колана на шортите му. Той крачеше и махаше с лакти.

Мисълта му се върна при спътниците.

Катин, роден на спътник, обичаше спътниците. Винаги беше живял на спътник, с изключение на времето, когато бе успял да убеди своите родители — стенографи в Управата на Драко към Луна, да му позволят да завърши университетското си образование на Земята, в онзи мистериозен център за обучение в непостижимия Запад — Харвард, все още рай за богатите, за ексцентричните и интелигентните. Той принадлежеше към последните две категории.

Познаваше редуващото се разнообразие на повърхността на планетата — от върховете на Хималаите до спокойните, вълнообразни дюни на Сахара — само от публикуваните доклади. Горите със замръзнали лишеи по Марсианските полярни шапки или криволиचेщите мътни реки по екватора на червената планета или нощта на Меркурий, съпоставена с Меркурианския ден — това бяха явления, които той бе преживявал само като внушение от хипнотичните пътеписи.

Те не приличаха на онова, което Катин познаваше, което обичаше.

Спътници?

Спътниците са малки. Красотата на спътниците се състоеше в разнообразието на сходството. След Харвард Катин се върна на Луна, от където замина за една станция на Фобос. Там той беше включен към множество записващи устройства, ниско капацитетни компютри и адресографи. Стана един прекрасен деловодител. В свободното си време, облечен в костюм-всъдеход, с поляризирани лещи, той изследваше Фобос, докато Демос — ярко парче камък, широко десет мили — се въртеше около изнервящо схлупения хоризонт. Най-сетне събра екип за кацане на Демос и изследва дребния спътник, доколкото една пустош може да бъде изследвана. После се прехвърли на спътниците на Юпитер. Йо, Европа, Ганимед и Калисто кръжаха пред кафявите му очи. Докато провеждаше една самотна инспекция, сателитите на Сатурн се въртяха в разсеяната светлина на пръстените, а той се учудваше на състава на терена около мястото на станцията си. По цели дни и нощи с ослепяващо напрежение той изследваше сивите кратери, планини, долини и каньони. Спътниците били еднакви!

Щом попаднеш на някой от тях, от очите на Катин сякаш се махаше някаква завеса. Петроложката структура, кристалните образувания и общата топография веднага се разкриваха пред него. Високият Катин служеше за детайлно разпознаване на ландшафтните и структурни отлики. Той познаваше страстите, пронизващи разнообразието на целия свят или човека като цяло, но не ги харесваше.

С това си нехаресване той се справяше по два начина.

Вътрешно го демонстрираше, като пишеше роман.

Когато спечели конкурса и стипендията за своето образование, родителите му подариха записващо устройство, украсено със скъпоценности. То винаги висеше на една верижка на кръста му. До момента на него имаше записани стотици хиляди думи, изрази и бележки. Той още не бе започнал първата глава.

Външното проявление бе изборът му на този усамотен начин на живот, далеч под неговите възможности, неотговарящ дори на темперамента му. Той бавно се придвижваше напред и напред, отдалечавайки се от центъра на човешката активност, който за него продължаваше да бъде светът, наречен Земя. Завършил бе курса за киборгова мачта едва преди месец. Тази сутрин пристигна тук, на този последен спътник на Нептун — последния спътник в Слънчевата система.

Кестенявата му коса бе мека и лъскава, но неподдържана и достатъчно дълга за хващане при някой бой (особено при неговия ръст). Ръцете му под колана притискаха плоския корем. Като стигна до пешеходната пътека, той спря. Някой седеше на парапета и свиреше на сиринкс.

Няколко души се бяха спрели и наблюдаваха.

Цветовете рукваха из въздуха във вид на фуга, образът се носеше с бриза и се разпадаше, за да се оформи след това по-ярък от смарагд, по-матов от аметист. Вятърът разносяше аромати на оцет, сняг, океан, джинджифил, макове, ром. Есен, океан, джинджифил, океан, есен, океан, океан и отново шум от вълнението на океан, докато бледа синкава светлина озари лицето на Мишока. Потекоха електрически арпеджии на неораг.

Възседнал парапета, Мишока се вглеждаше в образите, наслагвани като ярки взривове, а после погледна и собствените си мургави, потръпващи от възбуда пръсти, където лъч от инструмента осветяваше ръцете му. Пръстите му се отпуснаха. Образи заизскачаха изпод неговите длани.

Бяха се събрали двадесетина души. Те примигваха, въртяха глави. Светлината от илюзията трептеше в очите им, струеше в бръчките около устата им, изпълваше набраздените им чела. Една жена разтърка ухото си и се изкашля. Един мъж мушна ръце в джобовете си.

Катин надничаше над множеството глави.

Някой се блъскаше, за да си пробие път. Без да спира да свири, Мишока погледна нагоре.

Слепият Дан излетя от тълпата, спря се, а после се олюля в огнения блясък на сиринкса.

— Ей, я да се махаш оттук...

— Хайде, старче, мърдай...

— Не можем да видим какво прави хлапето...

По средата на изпълнението на Мишока тялото на Дан залитна на една страна, главата му се разтресе.

Мишока се засмя, после тъмнокожата му ръка се склочи върху копчето на проектора. Светлината, звуците и ароматите се събраха около един самотен, внушителен демон, изправен пред Дан, който вресчеше, гримасничеше, пляскаше люспести криле, които меняха цвета си при всеки удар. Той виеше като тромпет, кривеше лицето си, докато заприлича на самия Дан, а третото му око се въртеше във всички посоки.

Хората започнаха да се смеят.

Призракът подскочи и кацна върху пръстите на Мишока. Циганинът злорадо се изхили.

Дан пристъпи с протегнатата напред ръка.

С писък, демонът му обърна гръб и се напъна. Чу се звук на избила клапа и наблюдателите зароптаха срещу разнеслата се воня.

Катин, който се бе облегнал на парапета до Мишока, почувства на врата си топлата вълна от изчервяването.

Демонът се кълчеше.

Тогава Катин се наведе, сложи дланта си върху индукционното поле за видимост и образът се замъгли.

Мишока строго го изглежда.

— Ей...

— Не трябва да правиш така — каза Катин и сложи голямата си ръка върху рамото на Мишока.

— Той е сляп — отвърна Мишока. — Не чува, няма обоняние, дори не знае какво става... — черните му вежди се смръщиха, но спря да свири.

Дан стоеше сам, заобиколен от тълпата, потънал в собствените си мисли. Изведнъж изпищя. И отново изпищя. Звукът изплющя в

дробовете му. Хората се отдръпнаха. Мишока и Катин погледнаха натам, накъдето сочеха ръцете на Дан.

В тъмносиня дреха със златен диск, с пламтящ белег под отблясъците светлина, капитан Лорк ван Рей излезе от редицата.

Въпреки слепотата си, Дан го беше познал. Той се обърна и олюлявайки се напусна кръга. Блъсна един мъж настрани, удари една жена по рамото с опакото на ръката си и бързо изчезна в тълпата.

Дан си беше отишъл, сиринокът мълчеше и вниманието беше приковано към капитана. Ван Рей се плесна по бедрото, дланта му трясна като дъска върху черния панталон.

— Спрете! Стига сте врещели!

Гласът бе мощен.

— Аз съм тук, за да подбера екипаж от киборгови мачти за едно дълго пътуване, вероятно по вътрешната орбита.

Колко живи бяха жълтите му очи! Чертите на лицето му около яркия белег, под ръждивочервеникавата коса се изопнаха. Но това изражение с разкривени устни и смръщени вежди се задържа само секунди, след което изразът на изкривените му уста и вежди се промени.

— Добре, кой от вас иска да стигне на половината път до границата на нощта? Какви сте вие — пясъчни жители или звездопроходци? Ти? — той посочи Мишока, който продължаваше да седи на парапета. — Ти искаш ли да дойдеш?

Мишока слезе долу.

— Аз ли?

— Ти, със своята дяволска латерна. Ако мислиш, че можеш да водиш кораба по пътя му, бих искал с мен да пътува някой, който да прави фокуси във въздуха пред очите ми и да гъделичка ушите ми. Хайде, наемам те!

Устните на Мишока се разтегнаха и зъбите му светнаха в широка усмивка.

— Да, разбира се — усмивката изчезна, — разбира се, че ще дойда.

Думите бяха изречени от младия циганин, но се чуха като старческо, пиянско хриптене.

— Разбира се, че ще дойда, капитане!

Мишока кимна и златната облица на ухото му блесна над вулканичната пукнатина. Горещият полъх, който прехвърли парапета, събори навитите краища на дългата му черна коса.

— Имаш ли си приятел, с когото искаш да бъдеш по време на пътуването? Аз събирам екипаж.

Мишока, който нямаше особени предпочитания към никого от пристанището, погледна нагоре към невероятно високия младеж, който бе прекъснал неговата гавра с Дан.

— Какво ще кажеш за този дребосък? — и той посочи изненадания Катин. — Не го познавам, но става.

— Добре. Значи имам вече... — капитан Ван Рей присви очи за момент и огледа приведените рамене, тесния гръден кош, високите скули и късогледите сини очи на Катин с контактни лещи — ...двама.

Ушите на Катин пламнаха.

— Кой още? Какво има? Да не би да ви е страх да напуснете тази малка фунийка от гравитационна благинка под това слънце, колкото половин пинта^[1]? — Той рязко се обърна към силно осветените планински склонове. — Кой ще дойде с нас там, където думата „нощ“ е равна на „вечност“, а „утро“ значи „спомен“?

Един мъж излезе напред. Кожата му имаше цвят на памидово грозде, главата му бе дългнеста, с едри черти.

— Аз съм готов да напусна това място.

Когато говореше, мускулите на челюстите му и високо на мъхестия му череп мърдаха.

— Имаш ли приятел?

Още един мъж пристъпи напред. Неговата плът бе прозрачна като сапунена пяна. Косата му приличаше на бяла вълна. Приликата между двамата беше поразителна. Същите остри, почти насечени линии в ъгъла на тежките устни, същата извивка на широките ноздри, същите скосени скули — те бяха близнаци. Когато вторият мъж се обърна, Мишока видя примигващите розови очи, обрамчени със сребро.

Албиносът отпусна на рамото на брат си голямата си ръка — цяла торба стави и изпочупени от работа нокти, набраздена до лакътя с дебели синкави вени.

— Ние ще тръгнем заедно.

Гласовете им бяха абсолютно еднакви, а речта бавна, с провлаченото произношение на жители на колониите.

— Други има ли? — капитан ван Рей огледа тълпата.

— Вие мен, капитане, искате ли да вземете?

Един мъж се промуши и излезе от тълпата.

Нещо изпърха върху рамото му.

Русата му коса се раздвижи от вятър, който не идваше от пролома. Влажните криле се свиха, после отново се разпериха, подобни на оникс, на слюда. Мъжът посегна към мястото, където черните дълги нокти стояха като еполет върху издатината на рамото му и погали грабливата лапа с лопатестия си пръст.

— Имаш ли си друг спътник освен твоето животно?

Пъхнала малката си ръка в неговата, тя направи крачка напред, следвайки го на разстояние, колкото двете им ръце взети заедно.

Върбово клонче? Криво на птица? Порив на пролетен вятър? Мишока се разрови в сензорните записи, за да открие някакво подобие на озареното ѝ от добрина лице. Не успя.

Очите ѝ имаха цвят на стомана. Малките ѝ гърди повдигаха ресните на дрехата ѝ в такт с равномерното ѝ дихание. Момичето се огледа и в погледа ѝ проблесна стомана. („Силна жена“ — помисли си Катин, който бързо схващаше такива тънкости.)

Капитан ван Рей протегна ръце.

— Вие двамата и звяра на рамото ти ли?

— Ние шест животни, капитане, имаме — отвърна девойката.

— Ако са свикнали с корабите, добре. Но аз ще изхвърля зад борда всеки пърхащ демон, който ми се изпречи.

— Добре, капитане — отговори мъжът. Дръпнатите очи върху руменото му лице засияха в усмивка. Със свободната си ръка хвана бицепса на другата и прокара пръстите си надолу по русите косми, които покриваха както ръцете му, така и ставите. После улови ръката на жената в своите две. Те бяха онази двойка, която играеше карти в бара, сети се Мишока.

— Кога нас на борда искате?

— Един час преди разсъмване. Моят кораб отива на среща със слънцето. Това е Рок, спрян е на седемнадесета писта. Как ти викат приятелите?

— Себастиан.

В този момент звярът се размърда върху позлатеното му рамо.

— Тайи.

Сянка от крилото падна върху лицето ѝ. Капитан ван Рей наведе глава и впери тигровите си очи изпод рижавите вежди.

— А враговете ти?

Мъжът се засмя.

— Проклетият Себастиан и неговите крилати черни слуги.

Ван Рей погледна към жената.

— А на теб?

— Тайи — и още по-нежно, — Тихата.

— Вие двамата — ван Рей се обърна към близнаците. — Вие как се казвате?

— Той е Идас — каза албиносът и отново сложи ръката си върху рамото на брат си.

— ...а той е Линсеъс.

— А какво ще кажат вашите врагове, ако ги попитам кои сте вие?

Тъмният близък сви рамене.

— Само Линсеъс...

— ...и Идас.

— А ти? — ван Рей кимна към Мишока.

— Ако си ми приятел, викай ми Мишок. Ако си ми враг, никога няма да узнаеш името ми.

Когато погледна високия мъж, клепачите на ван Рей наполовина покриха жълтеникавите му очи.

— Катин Крауфорд — Катин бе удивен от собствената си сговорчивост. — Когато разбера, как ме наричат враговете ми, веднага ще ви кажа, капитан ван Рей.

— Тръгваме на дълъг път — започна ван Рей. — Ще срещнете врагове, за чието съществуване не сте знаели. Ще се сблъскаме с Принс и Ръби Ред. Ще излетим с празен товарен кораб, а ще се върнем — ако чарковете на машината са в ред — с пълни хамбари. Искам да знаете, че такова пътуване е правено два пъти досега. Първия път закъсахме още на старта. Втория път почти стигнах до целта, но тя се оказа непостижима за някои от членовете на екипажа. Този път възнамерявам да излетим, да напълним трюмовете и да се върнем обратно.

— Накъде ние ще пътуваме? — попита Себастиан. Съществува на раменете му пристъпи от крак на крак, плесна с криле за равновесие. Размахът им бе почти седем фута^[2].

— Какво, капитане, има отвъд?

Ван Рей рязко вдигна глава, сякаш да види посоката на полета си. После бавно сведе поглед.

— Отвъд...

Мишока имаше странно усещане по кожата на врата си, като че ли тя беше дреха, някой я хваща за свободния край и тя започва да се разплита.

— Някъде отвъд се намира Нова — започна ван Рей.

Страх?

Само за миг Мишока потърси спомена за звездите, но откри съсипаното око на Дан.

И Катин си спомни за лутанията през капаните на множество спътници, очите му изпъкнаха върху лицето, докато някъде умираше едно неродено слънце.

— Отиваме на лов за Нова.

„Ето това е истинският страх — помисли си Мишока. — Много по-истински от обикновения звяр, който подскача в гърдите и се блъска в ребрата“.

„Това е началото на милиони експедиции — заключи Катин — с приковани на едно и също място крака.“

— Ние трябва да стигнем до огнения край на това избухващо слънце. Всичко в зоната на нова представлява изкривено пространство. Ние трябва да достигнем до ръба на хаоса и да донесем обратно тук шепа огън с възможно най-малко кацания по пътя. Там, където отиваме, всички закони са нарушени.

— За кои закони говорите? — попита Катин. — Човешките или природните, законите на физиката, психиката и химията?

Ван Рей направи кратка пауза.

— Всички.

Мишока дръпна кожения ремък от рамото си и сложи сиринкса в торбата.

— Това е състезание — продължи ван Рей. — Повтарям отново. Принс и Ръби Ред са нашите съперници. Няма човешки закон, на който

да мога да ги подчиня. А когато доближим нова, останалите закони също ще рухнат.

Мишока разтърси глава и отметна кичурите коса от челото си.

— Капитане, това се очертава като безподобно пътуване.

Мускулите върху мургавото му лице заподскачаха, разкривиха се и най-сетне замръзнаха в широка усмивка, за да спрат треперенето. Ръката му, намираща се в торбата, удари по инкрустацията върху сирикса.

— Съвсем безподобно пътуване. — Гласът му бе дрезгав, той облиза устни, сякаш предвкусваше опасността. — Прилича на пътуване, за което песни ще мога да пея. — И отново облиза устни.

— Ами... тази шепа огън, която трябва да донесем обратно тук — започна Линсеъс.

— Пълни трюмове — поправи го ван Рей. — Това значи седем тона. Седем самородни къса, по един тон всеки.

— Не можете да донесете у дома седем тона огън... — възкликна Идас.

— Та какво все пак ще превозваме, капитане? — довърши въпроса Линсеъс.

Екипажът чакаше. Тези, които стояха край тях, също чакаха.

Ван Рей се протегна и разтри дясното си рамо.

— Илирион — каза той. — А ще го вземем от източника. — Ръката му се отпусна. — Дайте ми вашите класификационни номера. После, следващия път искам да ви видя на Рок един час преди изгрев.

— Пийни си...

Мишока отблъсна ръката и продължи да танцува. Музиката заглушаваше камбанния звън, докато червените светлини се гонеха около бара.

— Пийни едно...

Мишока полюшваше бедра в такт с музиката. Тайи се полюшваше срещу него, отмяташе черната коса от блестящото си рамо. Очите ѝ бяха затворени, устните потръпваха.

— Не ми се пие повече. Изпий го вместо мен — някой казваше някому.

Тя плесна с ръце и се приближи към него. Мишока примигна.

Тайи бе започнала да се разсейва във въздуха.

Той примигна отново.

Изведнъж забеляза, че Линсеъс държи сиринкса в белите си ръце. Брат му стоеше зад него. И двамата се смееха. Истинската Тайи седеше до ъгловата маса и си бъркаше тестето карти.

— Хей — извика Мишока и забърза към тях. — Вижте, не си играйте с моя инструмент, не правете глупости. Ако можете да свирите, добре, но първо трябва да ме попитате.

— Добре — отговори Линсеъс. — Никой друг не те видя...

— Защото образът се намираше върху насочващия лъч — продължи Идас. — Извинявай.

— Добре, всичко е наред — отвърна Мишока и си взе сиринкса.

Той бе пиян и уморен. Излезе от бара и закриволичи покрай нажежения ръб на ХелЗ, за да пресече накрая моста, който водеше до Седемнадесета писта. Небето бе черно. Той се държеше за парапета и пръстите, дланта му и цялата ръка до лакътя се озаряваха изотдолу в оранжево.

Някой стоеше, подпрян на парапета пред него.

Той забави крачките си.

Катин бе вперил замечтан поглед в бездната, а лицето му, осветено отдолу, приличаше на дяволска маска.

Отначало Мишока си помисли, че Катин си говори сам. След това видя украсеното със скъпоценни камъни изобретение в ръката му.

— Врязано в човешкия мозък — Катин говореше на записващото си устройство, — точно в центъра между главния и гръбначния мозък, може да се открие нервно разклонение, което наподобява човешка фигура с дължина няколко сантиметра. То свързва сетивните възприятия, идващи отвън към мозъка с мисловните абстракции, формиращи се в него. То уравновесява възприятията, идващи от външния свят с вътрешното познание.

Вградено в разхлабения възел от противоречия, които обвързват един свят с друг свят...

— Ей, Катин.

Когато Катин го погледна, от лавата лъхна горещ въздух.

— ...свързват звездна система със звездна система, поддържат сектора Драко около Сол, Федерацията Плеяди и Външните колонии всяка една като независима система. Ще откриеш хаос от дипломати,

избрани или самоназначили се чиновници — честни или корумпирани, в зависимост от мястото, което заемат — накратко казано, една правителствена матрица, приела формата на света, който представлява. Нейната функция е да се намесва и да уравнисява социалното, икономическото и културното напрежение, което периодически разтърсва империята.

И ако някой успее да направи срез през дадена планета, в центъра на горящия газ той ще открие ядро от чиста нуклеарна материя, кондензирана и летлива, нагнетена до това състояние от тежестта на заобикалящата я материя, сферична или елипсовидна като формата на самото слънце. По време на слънчеви изригвания този център поема вибрациите директно чрез масата на планетата, за да ги умъртви и да канализира приливно-отливните размествания на пластовете по повърхността на слънцето.

Малките телца, които балансират перцептуалното налягане върху човешкия мозък, обаче, понякога се увреждат.

Често правителствените и дипломатически структури не успяват да овладеят напреженията на света, който управляват.

И когато балансиращият механизъм във вътрешността на дадено слънце се повреди, разпръскването на невероятна космическа енергия поражда онези титанични сили, които превръщат слънцето в Нова...

— Катин?

Той изключи записващото устройство и погледна Мишока.

— Какво правиш?

— Водя си бележки за моя роман.

— За какво твое?

— Това е архаичен жанр в изкуството, изместен от психорамата. Уви, в него са се прилагали такива изтънчени похвати, духовни и артистични, които нямат равни в днешните опосредствени форми. Аз съм един анахронизъм, Мишок — Катин се усмихна. — Благодаря ти за работата, която ми намери.

Мишока сви рамене.

— Ти за какво говореше?

— За психология. — Катин прибра записващото устройство обратно в джоба си. — За политика и за физика. За трите П-та^[3].

— Психология? — учудено възкликна Мишока. — Политика?

— Ти можеш ли да четеш и да пишеш? — попита Катин.

— На турски, гръцки и арабски. Но с английския не съм толкова добре. Написаните букви в него нямат нищо общо с произнасяните звуци.

Катин кимна утвърдително. Той също беше малко пиян.

— Мъдро. Затова английският е бил толкова подходящ за писане на романи. Но аз твърде много опростявам нещата.

— Та какво за психологията и политиката? Физиката я познавам.

— Всъщност, интересуват ме психологията и политиката на нашия капитан. Те ме интригуват. — Катин говореше към течащата, жареща ивица от разтопена скала, която се виеше на дълбочина двеста метра.

— По-точно какво?

— Психологията му, поне засега, ми е доста странна, защото е непозната. Ще имам възможност да го наблюдавам след като потеглим. Но политиката му дава богати възможности.

— Така ли? Какво значи всичко това?

Катин сплете пръстите си и облегна брадичка върху тях.

— Посещавах един институт за висше обучение, разположен сред руините на някога велика страна. Точно насреща имаше една сграда, наречена Психонаучна лаборатория ван Рей. Беше доста съвременна пристройка, струва ми се отпреди сто и четиресет години.

— Капитан ван Рей?

— Подозирам, че това е дядо му. Беше дарена на училището по повод честването на трийсетгодишнината от предоставянето суверенитета на Федерация Пляеди от страна на Съвета на Драко.

— Значи ван Рей е родом оттам, от Пляеди? По говора му не си личи. Виж, Себастиан и Тайи, за тях може да се досети човек. Сигурен ли си?

— Сигурен съм, че там са родовите им имена. Той вероятно цял живот е обикалял вселената и е пътувал по начин, по който ние само бихме си мечтали. Обзалагам се, че и товарният кораб е негова собственост.

— Не работи ли той за някое от обединенията на компанията?

— Не, освен ако тя не е собственост на рода му. Фамилията ван Рей сигурно е най-мощната фамилия във Федерация Пляеди. Не зная дали този тук капитан е любим братовчед, който има щастието да носи същото име или самият той е прекият наследник и потомък. Но зная

със сигурност, че това име е свързано с контрола и организацията на цялата Федерация Плеяди. Те са от онези фамилии, които притежават лятна вила във Външните колонии и една или две градски къщи на Земята.

— Значи той е голям човек — дрезгаво каза Мишока.

— Такъв е.

— А какви са тези Принс и Ръби Ред, за които говореше той?

— Ти тъп ли си или си просто продукт на свръхспециализацията от 31 век? — запита Катин. — Понякога си мечтая за завръщането на големите ренесансови фигури от 20 век: Бертран Расъл, Сюзън Лангер, Пейт Давлин. — Той погледна към Мишока. — Кой задвижва познатите ни системи, интерпланетарни или интерзвездни?

— Ред-шифт^[4] Лимитед... — Мишока млъкна. — Това ли е Ред?

— Ако не беше ван Рей, можех да предположа, че говори за друга фамилия. Но тъй като той е ван Рей, много вероятно е да говори именно за този Ред.

— По дяволите — измърмори Мишока. Ред-шифт бе надпис, който се появяваше толкова често, че човек преставаше дори да го забелязва. Ред-шифт произвеждаше детайлите за всички възможни космически двигатели, инструментите за демонтажа им, машините за тяхното обслужване, резервните части.

— Ред е фамилия на индустриалци с корени, датиращи от зараждането на космическите пътешествия. Тя е особено стабилна на Земята в частност и в системата Драко като цяло. Ван Рей не са толкова стар род, но за сметка на това са изключително силни във Федерация Плеяди. И сега са тръгнали на лов за седем тона илирион. Това не кара ли твоите политически сетива да изгръпват от възможния резултат?

— Защо пък?

— Вярно е — продължи Катин, — че един творец, който се концентрира в себеизявата и в проекциите на своя вътрешен мир, трябва преди всичко да бъде аполитичен. Но истински аполитичен, Мишок.

— За какво говориш, Катин?

— Мишок, какво значи за теб илирион?

Другият се замисли.

— Една илирионова батерия кара моя сирикс да свири. Зная, че се използва, за да поддържа ядрото на този спътник горещо. Нямах ли той и нещо общо със свръхсветлинните двигатели?

Катин притвори очи.

— Ти си правоспособен, изпитан, компетентен, мачтов киборг като мен, нали? — като каза „нали“, очите му се отвориха широко.

Мишока кимна.

— О, аз съм за възраждането на онази образователна система, в която разбирането на нещата е било основна част от познанието — Катин говореше напевно в присветващия мрак. — Къде са те обучавали за киборг, в Австралия или...?

— А-ха.

— Цифри. Мишок, в акумулатора на твоя сирикс има значително по-малко илирион, някъде от порядъка дващест или дващест и пет пъти, отколкото има, да речем радий във флуоросцентното изписване на цифрите върху един радиев часовник. Колко време работи една батерия?

— Предназначени са да работят петдесет години и са дяволски скъпи.

— Количеството илирион, необходим да поддържа ядрото на тази планета в разтопено състояние, се измерва в грамове. Количеството, необходимо за задвижването на един космически кораб, е от същия порядък. Общото количество, добивано и в свободно състояние, в цялата Вселена може да се определи с една цифра от около осем или девет хиляди килограма. А капитан ван Рей смята да докара тук седем тона.

— Допускам, че Ред-шифт ще бъдат твърде заинтересовани от това.

Катин кимна.

— Положително.

— Катин, какво представлява илирион? Попитах и в Купър, но те ми отговориха, че било твърде сложно за мен да го разбера.

— И на мен ми казаха същото в Харвард — сподели Катин. — Казаха ми го психофизиците 74 и 75. Аз отидох в библиотеката. Най-доброто определение е дадено от проф. Пловниевски в една негова статия, представена в Оксфорд през 2238 г. пред обществото на физиците теоретици. Цитирам: „По своята същност, дами и господа,

Илирион е нещо друго.“ Да се чуди човек, дали този израз е щастлива случайност, предизвикана от непознаване на езика или дълбоко разбиране на езиковите тънкости на английския. Мисля, че речниковото определение съдържа нещо от типа: „...общо наименование на група от триста транселемента с психоморфни свойства, хетеротропни с много от общите елементи, както и с имагинерните серии, съществуващи в диапазона между номера 107 и 255 на периодичната таблица.“ Как си със субатомната физика?

— Аз съм един съвсем обикновен мачтов киборг.

Катин вдигна потрепващите си вежди.

— Както знаеш, когато номерата в таблицата надхвърлят 98, елементите стават все по-нестабилни, докато се стигне до смешни случаи като айнщайний, калифорний, фермий с периоди на полуразпад една стотна от секундата, а още по-нататък периодът на полуразпад стига до стохилядни от секундата. Колкото по-голям е номерът в таблицата, толкова по-нестабилни са елементите. Поради това всички елементи между 100-ния и 298-мия са наречени — или по-скоро погрешно наречени — имагинерни елементи. На практика, те са си съвсем реални, но не се съхраняват за дълго време. При 296-тия елемент или около него, обаче, стабилността отново започва да нараства. При 300-я отново се връщаме на период на полуразпад, измерим с десети от секундата, а само пет или шест елемента по-напред тръгват съвършено нови серии от елементи с внушително дълъг период на полуразпад, достигащ до милиони години. Тези елементи имат огромни ядра и се срещат изключително рядко. Но някъде през 1950 г. са били открити хипероните — елементарни частици, по-големи от протоните и неутроните. Това са частиците, носители на свързващата енергия, която държи тези супер ядра, както обикновените мезони свързват ядрата на по-обикновените елементи. Тази група от супертежки, суперстабилни елементи е обединена под общото наименование илирион. И тук отново ще цитирам известния Пловниевски: „В общи линии, дами и господа, илирион е нещо друго.“ Както ни информира Уебстър, той е едновременно психоморфен и хетеротропен. Струва ми се, че това е забавен начин да се каже, че илирион представлява много неща за много хора.

Катин се обърна с гръб към парапета и скръсти ръце.

— Интересно ми е да разбера какво ли значи той за нашия капитан? — продължи Катин.

— Какво значи „хетеротропен“?

— Мишок — отвърна Катин. — Към края на 20 век човечеството е станало свидетел на тотален разпад на всичко, наричано дотогава „съвременна наука“. Пространството се изпълнило с „квази-елементи“ и неидентифицирани източници на лъчения. Появили се много повече елементарни частици, отколкото са били елементите, изградени от тях. Оформяли се наляво и надясно трайни съединения, които години наред са били считани за невъзможни, като например KrI_4 , H_4XeO_6 , RfF_4 . На всичко отгоре, благородните газове престанали да бъдат дотам благородни. Енергийната концепция, изразена в квантовата теория на Айнщайн, се оказала точно толкова вярна и довела до точно толкова противоречия, колкото и теорията триста години преди това, че огънят представлява летлива течност, наречена флогистон. Смахнатите науки — наименованието е прекрасно, нали? — изпаднали в бяс. Изпитанията, започнати от психоделитите, накарали всички да се съмняват във всичко и по всякакъв повод. Това се случило сто и петдесет години преди цялата тази бъркотия да се приведе в един логичен порядък от онези велики имена в синтетичните и интеграционните науки, които са твърде добре познати и на двама ни, така че не бих си позволил да те оскърбявам, като ги изброявам поименно. И ти, обучаван в това, кое копче трябва да се натиска, искаш от мен — продукт на многовековна образователна система, основаваща се не само върху последователна информация, но и върху цялата система за социално регулиране — ти искаш да ти изнеса петминутна лекция за развитието на човешкото познание през последните десет века. Искаш да знаеш какво е това хетеротропен елемент.

— Капитанът каза, че трябва да бъдем на борда един час преди изгрев слънце — напомни Мишока.

— Няма значение. Няма значение. Аз съм цар на импровизирани обобщения от този род. Чакай да си помисля. Първо се появява разработката на дьо Бло във Франция през 2000 год., когато той представя първата си тромава везна и един точен по принцип метод за измерване на психическото отклонение, предизвикано от електрическата...

— Ти не ми помагаш — прекъсна го Мишока. — Искам да разбера какво става около ван Рей и илириона.

Криле погалиха въздуха. Черните сенки се снишиха. Хванати за ръце, Тайи и Себастиан идваха по алеята. Техните животни се суетяха около краката им, литваха. Тайи отпъди едното от ръката си и то изскимтя. Две от тях се сбиха за място на рамото на Себастиан. Едното се предаде, а удовлетвореният звяр прибра крилете си, като погали с тях русата глава на ориенталеца.

— Хей — проскърца Мишока. — На кораба ли отивате?

— Да, отиваме.

— Почакайте малко. Какво означава ван Рей за вас? Познавате ли го?

Себастиан се усмихна, а Тайи го стрелна нежно със сивите си очи.

— Ние от Федерация Плеяди сме — отговори Тайи. — Аз и тези зверове родени в Дим, Мъртвата сестра, стадо и господар сме.

— Дим, Мъртвата сестра ли?

— Плеяди в древни времена са наричани Седемте сестри, защото само седем от тях се виждали от Земята — започна да обяснява Катин на учудения Мишок. — Няколко века преди Христа една от видимите звезди се превърнала в Нова и изчезнала. Сега върху повечето от нейните овъглени планети има цели градове. Там все още е достатъчно топло, за да може да се живее, но в общи линии това е всичко.

— Нова ли? — попита Мишока. — А какво ще кажете за ван Рей?

Тайи направи многозначителен жест.

— Всичко. Велика, добра фамилия са.

— Ти познаваш ли го точно този капитан ван Рей? — попита Катин.

Тайи сви рамене.

— А илириона? — попита Мишока. — Какво знаеш за него?

Себастиан се размърда между своите животни. Крилата се издигнаха над него. Косматата му ръка се премести плавно и погали главите.

— Федерация Плеяди такова нещо няма. В системата Драко също няма. — Той се намръщи.

— Че ван Рей е пират, някои твърдят. — Осмели се да каже Тайи.

Себастиан я погледна строго.

— Ван Рей велика и добра фамилия е. Ван Рей добър е. Затова ние с него тръгваме.

Гласът на Тайи прозвуча меко, в съзвучие с нежните ѝ черти:

— Ван Рей добър род е.

Мишока забеляза приближаващия по моста Линсеъс. А десет секунди по-късно видя и Идас.

— Вие двамата сте от Външните колонии, нали?

Близнаците спряха рамо до рамо. Розовите очички блестяха по-ярко от кафявите.

— От Аргос — отвърна бледият близнак.

— Аргос в Табман Б-12 — уточни мургавият.

— Далечните външни колонии — добави Катин.

— Какво знаете за илириона?

Идас се облегна на парапета, помълча, после се повдигна, за да седне.

— Илирион?

Разтвори колена и отпусна възлестите си ръце между тях.

— Ние си имаме илирион във Външните колонии.

Линсеъс седна зад него.

— Тобиас — обади се Линсеъс. — Ние имаме брат Тобиас. — Линсеъс се премести по парапета, за да е по-близо до мургавия Идас. — Ние имаме брат във Външните колонии, който се казва Тобиас. — Той погледна към Идас, а кораловите му очи се премрежиха със сребро. — Във Външните колонии, където има илирион. — Той събра китките си, а пръстите му се разтвориха като цвят на вкаменена лилия.

— Световите във Външните колонии? — възкликна Идас. — Балтус, с неговия лед, кални ями и илирион. Касандра със стъклените пукнатини, големи колкото океаните на Земята с джунглите с неизброими растения, цялата синя, с буйните реки от галений и с илириона. Салиний, прорязан от високите цяла миля пещери и каньони, пълни с убийствен червен мъх и морета с градове-кули, построени върху твърдия кварц на дъното на океана, и илириона...

— Външните колонии са светове на далеч по-млади звезди от тези тук, в Драко и многократно по-млади от плеяди — добави Линсеъс.

— Тобиас е в... един от рудниците за илирион на Табман — поде Идас.

Гласовете им издаваха напрежение, бяха свели погледи и само надничаха един другиму в очите. Когато черните ръце се отвориха, белите се събраха.

— Идас, Линсеъс и Тобиас, ние тримата израснахме сред влажните екваториални скали на Табман, на Аргос под три слънца и един червен спътник...

— ...и на Аргос също имаше илирион. Ние бяхме диви. Наричаха ни „диваците“. Две черни и една бяла перла, които се мотаеха и правеха скандали по улиците на Аргос...

— ...Тобиас беше черен като Идас. Само аз бях бял в целия град...

— ...но въпреки белотата, не по-малко див от Тобиас. И казват, че една нощ, напълно издивели и с мозъци, упоени с блаженство...

— Така се нарича златният прашец, който се събира в калните пукнатини, а при вдишване кара в очите да светят незнайни цветове, в ушите да звучат нови хармонични съзвучия, съзнанието да се отваря...

— ...упоени с блаженство, ние сме направили портрет на кмета на Аргос, поставили сме го на летящ механизъм с пружина и сме го пуснали да кръжи над градския площад в съпровод на сатирични строфи за градските големци...

— ...За това бяхме изгонени от Аргос в дивите райони на Табман...

— ...а извън града има един-единствен начин да се живее и той е да се спусне човек дълбоко под морето и да си отработи дните на немилост в подводните илирионови мини...

— ...И ние тримата, които под въздействието на блаженство не бяхме направили нищо, освен да се смеем и да подскачаме, не бяхме измамили никого...

— ...Ние бяхме невинни...

— ...Ние бяхме изпратени в мините. Работихме цяла година с кислородни маски и неопрени^[5] в подводните мини на Аргос...

— ...Годината на Аргос е с три месеца по-дълга от годината на Земята, тя е с шест сезона вместо с четири...

— ...И в началото на втората ни есен, обагрена в цветовете на морски водорасли, бяхме готови да напуснем това проклето място. Но

Тобиас не пожела да тръгне с нас. Ръцете му бяха възприели ритъма на приливите и отливите, тежестта на рудата създаваше комфорт за неговите длани...

— ...И така, ние оставихме брат си в илирионовите мини и се изкачихме сред звездите, уплашени...

— ...Вижте, ние се уплашихме, че брат ни Тобиас е намерил нещо, което го откъсна от нас, че и ние можем да намерим нещо, което да ни раздели и нас, останалите двама братя...

— ...защото си мислехме, че нас тримата нищо не може да ни раздели — Идас погледна към Мишока. — Затова зарязахме блаженството.

Линсеъс премигна.

— Ето какво значи илирион за нас.

— Пояснение — обади се Катин от другата страна на алеята. — Външните колонии днес се състоят от четиридесет и две планети и около седем билиона население. На практика цялата тази популация по един или друг начин има нещо общо с прекия добив на илирион. И мисля, че приблизително всеки трети от тях е прекарал целия си живот или част от него в работа, свързана с приложението на илириона или с неговите продукти.

— Такава е статистиката — обади се Идас — за далечните Външни колонии.

Черните криле се разпериха, щом Себастиан се изправи и хвана ръката на Тайи.

Мишока се почеса по главата.

— Добре. Хайде сега да се изплюем в тази река и да отиваме към кораба.

Близнаците слязоха от парапета. Мишока се надвеси над горещия пролом и сбърчи устни.

— Какво правиш?

— Плюя в ХелЗ. Циганите трябва да се изплюят по три пъти във всяка река, която прекосяват — обясни Мишока на Катин. — Иначе могат да се случат лоши неща.

— Но ние живеем в трийсет и първия век. За какви лоши неща говориш?

Мишока сви рамене.

— Аз никога досега не съм плюл в никаква река.

— Това може да е само за циганите.

— Мисля, че една хубава идея това е — каза Тайи и се опря на парапета до Мишока. Себастиан се изправи до рамото ѝ. Единият от зверовете над тях попадна в горещия въздушен вихър и излетя в тъмнината.

— Какво това е? — Тайи изведнъж се намръщи и посочи нанякъде.

— Къде? — Мишока се огледа.

Тя посочи с пръст зад него към стената на каньона.

— Ей — възкликна Катин. — Та това е слепецът.

— Този, който ти развали свирнята.

Линсеъс се промуши между тях.

— Той е болен — той присви очите си с цвят на кръв. — Онзи човек там е болен.

Подлуден от проблясъците около него, Дан се спускаше надолу по ръба към самата лава.

— Той ще изгори — извика Катин, присъединявайки се към останалите.

— Но той не усеща топлината — възкликна Мишока. — Той не вижда, той вероятно дори не знае...

Идас, а след него и Линсеъс, се отблъснаха от парапета и затичаха по моста.

— Хайде! — извика Мишока и ги последва.

Тайи и Себастиан идваха след тях, а последен беше Катин.

На десет метра под ръба Дан се спря на една скала с ръце, протегнати напред, сякаш се готвеше да се гмурне в ада.

Като стигнаха началото на моста, близнаците вече се изкачваха по парапета. Върху очертанятията на каньона точно над стареца се появи фигура.

— Дан!

Лицето на ван Рей светеше, озарено от пламък. Той скочи напред. Изпод сандалите му изхвъркнаха глинести шисти и затрополяха пред него, докато той се хлъзгаше по склона.

— Дан, недей...

Дан обаче го направи.

Тялото му се закачи на една оголена издатина, шестдесет фута по-долу, след това се изтърколи надолу.

Мишока се вкопчи в парапета и се надвеси, притиснал корем в перилата.

Малко след това и Катин се озова до него, надвесил се още по-напред.

— Ох! — прошепна Мишока, дръпна се назад и извърна лице.

Капитан ван Рей стигна до скалата, от която се бе хвърлил Дан. Приклепна на едно коляно и с две ръце се подпря на камъка, вперил поглед надолу. Към него се спуснаха призраци (животните на Себастиан), после отново се издигнаха, без да хвърлят сянка. Близнаците бяха спрели на издатините над него.

Капитан ван Рей се изправи. Погледна нагоре към екипажа си. Дишаше тежко. Обърна се и започна да се катери по склона.

— Какво стана? — попита Катин, когато всички отново се събраха на моста. — Защо той...?

— Само преди няколко минути говорих с него — обясни ван Рей. — От много години той лети с мен. Но при последното пътуване... ослепя.

Големият капитан. Уплашеният капитан. На колко ли е години — чудеше се Мишока. Преди време го беше оценил на около четирийсет и пет-петдесет. Но това нещастие му добави още десет-петнайсет. Капитанът беше на възраст, но не и стар.

— Точно му казах, че съм уредил всичко да се върне у дома си в Австралия. Обърна се, за да пресече обратно моста и да стигне до пансиона, където му бях запазил стая. Погледнах назад, но на моста го нямаше. — Капитанът огледа всички около себе си. — Да вървим към Рок.

— Мисля, че трябва да уведомите за това патрулите — обади се Катин.

Ван Рей ги поведе към портала на космодрума, където в тъмнината се беше увила стометровата колона на Драко.

— Тук, в началото на моста има телефон...

Ван Рей стрелна Катин с поглед и го прекъсна.

— Искам да се махна от тази скала. Ако се обадим, ще искат всички да останем тук, за да чуят по три пъти версията на всеки един от нас.

— Струва ми се, че можеш да се обадиш от кораба — предложи Катин, — след като излетим.

За момент Мишока отново се усъмни в оценката си за възрастта на капитана.

— Нищо повече не можем да направим за нещастния глупак.

Мишока хвърли притеснен поглед надолу към пропастта и продължи напред с Катин.

Отвъд горещите пукнатини нощта бе студена, а мъглата лежеше върху шапките на флуоресцентните лампи, наобиколили космодрума.

Катин и Мишока вървяха на опашката след групата.

— Само се чудя, какво точно означава илирионът за този красавец? — коментираше тихо Мишока.

Катин изсумтя и пъхна ръцете си под колана. След малко попита:

— Мишок, кажи ми какво имаше предвид, като каза, че всички сетива на стареца били унищожени?

— Когато за последен път се опитали да стигнат до Нова — започна отговора си Мишока, — той твърде дълго е гледал звездите чрез сензорната връзка, поради което всичките му нервни окончания били обгорени. Те не били умъртвени. Те били притиснати и в състояние на постоянна възбуда.

Той сви рамене.

— Разлика няма. Почти.

— О-о — въздъхна Катин и погледна надолу към паважа.

Около тях стърчаха товарните звездолети. Между тях, далеч по-малки, стояха стометровите совалки.

След кратък момент на размисъл Катин проговори:

— Мишок, ти дал ли си си сметка какво можеш да загубиш от това пътуване?

— Да.

— И не се ли страхуваш?

Мишока сграбчи ръката на Катин с тънките си пръсти.

— Дяволски съм изплашен — проскърца гласът му. Отметна глава назад, за да погледне високия си корабен другар. — Знаеш ли? Не ми харесва тая работа с Дан. Страх ме е.

[1] Мярка за вместимост, приблизително равна на 0,5 литра. Бел.пр. ↑

[2] Два метра. Бел.пр. ↑

[3] На английски политика е politics, а физика — physics. Бел.пр.

↑

[4] В този превод се смесват имената „Ред-шифт“ и „Редшифт“. Тъй като в оригинала е „Ред-шифт“, уеднаквих всички към това име. Бел.Mandor. ↑

[5] Костюм за работа под водата. Бел.пр. ↑

ΓΙΑΒΑ ΤΡΕΤΑ

ДРАКО, ТРИТОН, ХЕЛЗ, 3172

Някой от мачтовите киборги бе надраскал с черен молив „Олга“ на цялата лицева повърхност на излъчвателя.

— Добре — каза Мишока на машината, — ти си Олга.

Бръмчене и присветване, три зелени светлилки и четири червени. Мишока започна досадната проверка на налягането, неговото разпределение и фазовите показания.

За движението на един кораб със скорост по-голяма от тази на светлината се използват изкривяванията на пространството, действителните деформации, които материята създава в самата безкрайност. Да се говори за скоростта на светлината като максимална скорост при движението на даден обект е все едно да се говори за дванайсет — тринайсет мили в час като гранична скорост на един плувец в морето. Но, ако плувецът започне да използва водните течения и вятъра, какъвто е принципът на платноходите, ограничението изчезва. Всеки звезден кораб има седем енергийни крила, които изпълняват ролята на платна. Шест излъчвателя, контролирани от компютри, пронизват платната в нощната тъма. Всеки от мачтовите киборги контролира по един компютър. Капитанът контролира седмия. Енергийните платна се настройват съобразно променливите честоти на стазисните напрежения — по този начин, благодарение на енергията на илириона в неговата сърцевина, корабът сам плавно се изхвърля от дадена плоскост в пространството. Това правеха Олга и нейните побратими. Но контролът върху формата на платната и ъгъла на установката им най-добре се осъществяваше от човешки мозък. Това бе работата на Мишока, разбира се в съответствие със заповедите на капитана. Капитанът също така упражняваше пълен контрол върху уредите, обслужващи енергийните платна.

Стените на кабината бяха покрити с графити от предишните екипажи. Имаше и кушетка. Мишока настрои индукционната междинна поредица бобинни кондензатори от седемдесет микрофарада, плъзна се по улея в стената и седна.

Бръкна с ръка под дрехата си и напипа розетката на кръста си. В Купър му я бяха присадили към гръбначния стълб. Той хвана първия рефлексен проводник, който като примка обикаляше целия под и изчезваше някъде в предния панел на компютъра. Повъртя го в ръцете си, докато дванадесетте щифта попаднат в гнездото на розетката му и се напаснат. След това хвана по-малкия куплунг с шестте щифта и го вкара в гнездото от вътрешната страна на лявата си китка. Така и двата му радиални нерва бяха свързани с Олга. Отзад на врата си имаше още една розетка. Той плъзна и последния куплунг в нея — проводникът беше тежък и малко го дърпаше за врата — и видя искри. Този изпращаше директно в мозъка му импулси, които ускоряваха звука и картината. Той вече долавяше слабо бръмчене. Пресегна се, завъртя едно копче на предния панел на Олга и бръмченето стана по-ясно. Таванът, стените и пода бяха покрити с контролни уреди. Стаята беше достатъчно малка, за да може с едно пресягане от кушетката да стигне всеки един от тях. Но щом корабът излети, той няма да ги пипа изобщо. Ще контролира платната директно чрез нервните импулси на собственото си тяло.

— Винаги се чувствам така, сякаш съм готов за Голямото завръщане — чу в ушите си гласа на Катин. Всички мачтови киборги на кораба имаха контакт помежду си след включване в кабините. — Винаги така ме пробужда в кръста, като че ли от това естествено място се е проточила пъпната ми връв. По-добре щеше да бъде, ако бях марионетка в куклен спектакъл. Наистина ли знаеш как да се оправяш с тези неща?

— Много би било лошо, ако не си разбрал досега — отвърна Мишока.

— Цялото това шоу е заради илириона — обади се Идас.

— Заради илириона и Нова — добави Линцеос.

— Какво правиш с твоите животни, Себастиан?

— С мляко храня ги.

— И с транквиланти в него — чу се мекия глас на Тайи. — Сега спят те.

Всички светлини угаснаха.

Включи се и капитанът. Рисунките, надписите и всички знаци по стените изчезнаха. Останаха само червените светлини, които се гонеха по тавана.

— Едно раздрусване и играта с дъгоцветните камъни започва — каза Катин.

Мишока избута с крак кутията със сиринкса под кушетката и легна. Придърпа кабела изпод гърба си и го нагласи на врата.

— Всичко наред ли е? — гласът на ван Рей се разнесе из целия кораб. — Опънете предните платна.

Мишока замига пред новата гледка — космодрум: по площадката проблясваха светлини, пукнатините от лавата по повърхността на кората изчезваха и се превръщаха във виолетови трептения от края на спектъра. Но над хоризонта „ветровете“ бяха брилянтни.

— Свалете страничното платно със седем градуса.

Мишока сгъна онова, което някога беше лявата му ръка. И страничното платно се сведе като крило от слюда.

— Ей, Катин — прошепна Мишока, — това не е ли страхотно? Виж!

Мишока потръпна, изви гръб под светлинния щит. Олга бе завладяла неговото дишане, ударите на сърцето, докато окончанията на гръбначния му мозък бяха отдадени на системите на кораба.

— За илирион, за Принс и Ръби Ред — чу се единият от близнаците.

— Дръж си платното! — заповяда капитана.

— Катин, виж...

— Мишок, легни си и се отпусни — прошепна Катин. — Аз смятам да направя точно това и да мисля за миналото си.

Пустотата изрева.

— Ти наистина ли се чувстваш отегчен, Катин?

— Всяко нещо може да те отегчи, ако добре се постараш.

— Ей, вие двамата, погледнете нагоре — намеси се капитанът.

Те погледнаха.

— Пуск на стазисните превключватели.

За момент светлините на Олга заслониха гледката пред него. И изчезнаха — ветрове се понесоха насреща му. И започна завъртането в обратна посока на слънцето.

— Сбогом, спътник — прошепна Катин.

ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ, АРК, НЮ АРК, 3148

Луната се сля с Нептун. Нептун се сля със слънцето. И слънцето започна да залязва. Пред тях избухна нощта. Как започна всичко?

Той се казваше Лорк ван Рей и живееше на Екстол парк номер 12 в голямата къща на хълма: Ню Арк (N.W. 73), Арк. Това трябваше да каже някому на улицата, ако се е загубил и човекът щеше да му помогне да си отиде в къщи. По улиците на Арк бяха поставени прозрачни противоветрови заслони и вечерите, от април чак до юмбра, бяха продухвани от разноцветни изпарения, които се блъскаха, разпръсваха се и се извиваха над града, разположен върху скалистите склонове на Тонг. Казваше се Лорк ван Рей и живееше... Това бяха нещата от детството му, трайните неща, които първо беше научил. Арк бе най-големият град във Федерация Плеяди. Майка му и баща му бяха известни хора и често отсъстваха. Когато си бяха у дома, говореха за Драко, за неговия столичен свят — Земята. Говореха за преустройство, за бъдещия суверенитет на Външните колонии. Идваха им на гости този сенатор или онзи висш представител на нещо. Когато секретарят Морган се ожени за леля Саяна, те дойдоха на вечеря у тях и секретарят Морган му подари холографска карта на Федерация Плеяди, която изглеждаше като най-обикновено парче хартия, но погледнато под тензорен лъч, то приличаше на нощна гледка през прозорец с проблясващи светлинни точки на различно разстояние и ветреещи се благородни газове.

— Ти живееш на Арк, втората планета от това слънце тук — казваше баща му и сочеше надолу, където Лорк бе изпънал картата върху масичка от камък зад стъклената стена. Навън разклонените паякообразни дървета шумоляха, разклащани от силния вечерен вятър.

— Къде е Земята?

Баща му гръмко се разсмя, сам в гостната стая.

— Не можеш да я видиш на тази карта. Това е карта, изобразяваща само Федерация Плеяди.

Морган сложи ръката си върху рамото на момчето.

— Аз другия път карта на Драко ще ти донеса — засмя се секретарят. Очите му имаха формата на бадеми.

Лорк се обърна към баща си.

— Искам да отида в Драко — после пак заговори на секретаря Морган. — Аз някой ден да отида в Драко искам.

Секретарят Морган говореше като повечето от хората в неговото училище в Козби, както говореха онези хора от улицата, които му бяха помогнали да намери дома си, когато се беше загубил на четиригодишна възраст (но и не като баща му или леля Саяна), а майка му и баща му бяха страшно изплашени („Толкова се безпокояхме. Мислехме, че си отвлечен. Не трябва да ходиш при тия улични картоиграчи, въпреки че те доведоха в къщи.“) Родителите му се смееха, когато той им заговореше по този начин, но сега хич не им беше до смях, защото секретарят Морган беше гост.

— Карта на Драко! Притрябвала му е. О, да, Драко! — измънка баща му.

Леля Саяна се изсмя. След нея майка му и секретарят Морган също се засмяха.

Те живееха на Арк, но често с големи кораби посещаваха и други светове. Имаше кабинни, в които само като се пресегнеш към пъстрите панели, можеше да получиш каквото си пожелаеш за ядене по всяко време. Или можеше да слезеш до наблюдателния екран и да разглеждаш ветровете в космоса, трансформирани във видими светлинни пана върху шуплестия таван, цветовете, вършеещи между звездите, които се носеха край тях. И човек разбираше, че се движи по-бързо от каквото и да било.

Понякога родителите му отиваха в Драко, на Земята, в градове, наричани Ню Йорк и Пекин. Мислеше си, кога ли ще го вземат с тях.

Но всяка година през последната седмица на Салуари те хващаха един от големите кораби и заминаваха за друг свят, който също не беше отбелязан на картата. Той се казваше Нова Бразилия и се намираше във Външните колонии. И той бе живял в Нова Бразилия на остров Сао Орини, защото родителите му имаха къща там в близост до рудника.

ВЪНШНИ КОЛОНИИ, НОВА БРАЗИЛИЯ, САО ОРЕНИ, 3149

Имената Принс и Ръби Ред чу за първи път, когато бе в къщата на Сао Орени. Лежеше в тъмното и крещеше, че иска светлина.

Най-сетне майка му дойде, махна предпазната мрежа за насекоми (тя не беше необходима, защото в къщата имаше сонарна инсталация, от която малките червени буболечки бягаха, макар че навън те понякога хапеха и караха човек да се чувства особено за няколко часа. Мама обаче искаше да бъде сигурна.) Тя го вдигна на ръце.

— Шшш! Шшш! Всичко е наред. Няма ли да заспиваш вече? Утре има прием. Ще дойдат Принс и Ръби. Не искаш ли да си играеш с Принс и Ръби на приема?

Тя го носеше на ръце, обикаляше детската стая и спря само за да натисне ключа на стената до входната врата. Таванът започна да се върти, докато поляризираният панел се избистри. Двата спътника пръскаха оранжева светлина между палмовите листа, които обвиваха покрива. Тя го сложи в леглото и погали твърдата му рижа коса. След малко тръгна да излиза.

— Не гаси, мамо!

Ръката ѝ се махна от ключа. Усмихна му се. Стоплен от усмивката, той се обърна, за да вижда спътниците през гъстите корони на палмите.

Принс и Ръби идваха от Земята. Той знаеше, че родителите на майка му бяха на Земята, в една държава, наречена Сенегал. Прародителите на баща му бяха също земляни от Норвегия. Фамилията ван Рей, руси и буйни, от поколения движеха борсовите операции във Федерация Пляди. Той не беше съвсем наясно какво точно правеха, но каквото и да е, то бе успешно. Неговият род бе собственик на илирионовия рудник, който се намираше точно зад северния край на Сао Орени. Понякога баща му се шегуваше с него и му разправяше, че щял да направи от него един малък надзирател на мините. Такава вероятно бе играта. Спътниците вече залязваха. Доспа му се.

Не си спомняше кога и как се беше запознал със синеокото, чернокосо момче, което имаше изкуствена дясна ръка, нито пък със стройната му сестра. Но си спомни как тримата — той, Принс и Ръби играеха на следващия ден в градината.

Показа им мястото зад бамбука, където можеше да се изкатерят до пресечената в камъка паст.

— Какво е това? — попита Принс.

— Това са драконите — обясни Лорк.

— Тук няма дракони — намеси се Ръби.

— Това са дракони. Така каза баща ми.

— А-ха — Принс постави изкуствената си ръка на долния ръб и се надигна сам. — За какво са те?

— Можеш да се покатериш и да влезеш в тях. После можеш да слезеш долу. Татко казва, че са ги издълбали хората, които са живели тук преди нас.

— Кой е живял тук преди? — попита Ръби. — Какво са правели те с драконите? Принс, помогни ми да се кача.

— Мисля, че са били глупави. — Принс и Ръби се бяха изправили между каменните зъби над него. (По-късно щеше да разбере, че „хората, живели тук преди“ са били от раса, изчезнала във Външните колонии преди двадесет хиляди години. Техните произведения бяха оцелели и върху разрушените основи ван Рей бе построил този дворец.)

Лорк подскочи към челюстта, хвана се с пръсти за долната устна и задраска нагоре.

— Би ли ми подал ръка?

— Момент — отвърна Принс. После бавно постави обувката си върху пръстите на Лорк и натисна.

Лорк изохка и падна долу на земята, притиснал ръката си.

Ръби се изкикоти.

— Хей! — Той трепереше от негодувание, преливаше от възмущение. Болката туптеше в ставите му.

— Не трябваше да му се присмиваш заради ръката — каза Ръби. — Той не обича това.

— Хм — Лорк за пръв път погледна директно към щипката от метал и пластмаса. — Не съм му се присмивал.

— Присмя ми се — отвърна спокойно Принс. — Не обичам хората, които ми се присмиват.

— Но аз... — мозъкът на Лорк, едва на седем години, се опитваше да осмисли абсурдното обвинение. Отново се изправи. — Какво ѝ има на ръката ти?

Принс приклезна, приведе се и замахна към главата на Лорк.

— Виж...! — той отскочи назад. Механичният крайник се движеше толкова бързо, че въздухът свистеше.

— Не говори повече за ръката ми! Нищо ѝ няма. Нищо!

— Ако престанеш да му се подиграваш — намеси се Ръби, гледайки орнаментите върху покрива на каменната паст, — той ще ти стане приятел.

— Добре — отвърна Лорк обезпокоен. Принс се усмихна.

— Значи, вече сме приятели. — Той имаше много бледо лице и дребни зъби.

— Добре — отвърна Лорк. За себе си беше решил, че не харесва Принс.

— Ако кажеш нещо като „да си стиснем ръцете“ ще те пребие — обади се Ръби. — А той може да го направи, нищо че си по-голям от него.

И Ръби можеше да го направи.

— Хайде, влизай тук! — каза Принс.

Лорк се покатери в пастта при двете деца.

— Сега какво ще правим? — попита Ръби. — Ще се спуснем долу ли?

— Оттук се вижда градината — отвърна Лорк, — и можем да наблюдаваме приема.

— Кой иска да наблюдава дърташки прием? — попита Ръби.

— Аз — обади се Принс.

— О-о! — включи се Ръби. — Ти искаш. Добре тогава.

Оттатък бамбука гостите се разхождаха из градината. Те се смееха тихо, говореха за последната психорама, за политика, пиеха от високи чаши. Баща му стоеше до фонтана и обсъждаше с няколко души възгледите си за предложения суверенитет на Външните колонии — в края на краищата домът му беше там и той трябваше да държи ръката си върху пулса на времето. Това бе годината, в която бе убит

секретаря Морган. И макар, че Андъруд бе заловен, все още се спореше за това, коя от фракциите е отговорна за това.

Една жена с посребрени коси кокетираше пред една двойка младоженци, дошли с посланик Селвин, който също беше от фамилията, братовчед. Аарон Ред, едър, представителен, истински джентълмен, бе притиснал в един ъгъл три млади дами и им четеше епископска проповед върху моралното падение на младите. Майката обикаляше сред гостите. Полите на червената ѝ рокля шумоляха по тревата, следвани от бръмчаща масичка за сервиране. Тя се спираше тук-там и предлагаше на гостите сандвичи, напитки и своето мнение за новите предложения по преустройството. След една година феноменален масов успех, тоху-боху най-сетне бе приет от интелигенцията като официална музикална форма и сега поляната се заливаше от насечени ритми. Светлинната скулптура в ъгъла се извиваше, мъждукаше и растеше в зависимост от музикалните тонове.

Изведнъж бащата гръмко се изсмя, което накара всички да обърнат погледи към него.

— Чуйте това! Чуйте само, какво ми говори Лузуна!

Беше сложил ръката си върху рамото на един студент, който бе дошъл с младоженците. Невъздържаността на ван Рей очевидно бе подтикнала младия човек към спор. Бащата го подкани с жест да повтори думите си.

— Казах само, че живеем в епоха, която с икономическите си, политически и технологични промени разруши всички културни традиции.

— Господи — изсмя се жената с посребрените коси, — това ли е всичко?

— Не, не — размаха ръце бащата. — Ние трябва да чуем какво мисли младото поколение. Продължавайте, господине.

— Липсват хранилища на националната или световна солидарност дори на Земята, центъра на Драко. Последните половин дузина поколения стават свидетели на небивало преселение на народите от свят на свят. Това псевдо-интерпланетарно общество, което подмени всички истински традиции, макар и привлекателно, е напълно изпразнено от съдържание и прикрива невероятна плетеница от упадък, схематичност, корупция...

— Наистина, Лузуна — възкликна младата съпруга, — личи си твоята ерудиция. — Тя току-що бе изпила поредното питие по настояване на дамата с посребрените коси — и плагиатство.

(По погледите, които си размениха гостите, дори тримата малчугани, свити в пастта на издялания гущер, разбраха, че с последните си думи Лузуна бе стигнал твърде далеч.)

Майка му прекоси поляната, позлатените ѝ нокти отмятаха назад края на червената рокля. Тя протегна ръце към Лузуна и се усмихна:

— Хайде, нека довършим дисекцията на обществото след вечеря. Пригответе сме съвършено корумпирано манго-банго с нетрадиционно лосо ъе мбиджи и упадъчно мпати а нсенго. — За приемите майка му винаги приготвяше старинни сенегалски блюда. — И ако фурната е в ред, ще завършим с едно ужасно псевдо-интерпланетарно тибя йока фламбе.

Студентът се огледа, разбра, че в този момент от него се иска да се усмихне и направи по-доброто, засмя се. Хванала студента под ръка, майката поведе гостите за вечеря.

— Някой ми беше казал, че вие сте спечелил стипендия за Университета на Драко в Сентаури. Трябва да сте много умен. Вие сте землянин, доколкото разбирам по акцента ви. От Сенегал може би? Хм! И аз съм от там. От кой град?

С чувство на облекчение бащата прокара ръка през косата си с цвят на дъбово дърво и последва гостите към павилиона за вечеря, щорите на който бяха спуснати.

Върху каменния език Ръби се обърна към брат си:

— Мисля, че не трябва да правиш това.

— Защо? — попита Принс.

Лорк се обърна и погледна към братата и сестрата. Принс бе взел един камък от пода на драконската паст и го държеше с механичната си ръка. В отсрещния край на поляната бе поставен кафез с бели какаду, които мама бе донесла от Земята след последното ѝ пътуване дотам.

Принс се прицели. Формите от метал и пластмаса се размазаха.

На разстояние четиридесет фута птиците се разхвърчаха из клетката. Едната падна и Лорк видя, дори от толкова далеч, кръв по перата ѝ.

— Точно в тази се бях прицелил — похвали се Принс с усмивка на уста.

— Ей — обади се Лорк, — мама няма да е... — Той отново погледна механичния израстък, прикрепен към рамото на Принс върху изкуствения му крайник. — Я кажи, по-добре ли се целиш с...

— Внимавай! — Принс смръщи черни вежди над тънките рамки на очилата си. — Предупредих те да не се подиграваш на ръката ми, нали? — Ръката се изтегли назад и Лорк чу звука на моторите в китката и лакътя — бръмчене, тракане, щракане и пак бръмчене.

— Той не е виновен, че се е родил така — обади се Ръби. — Не е възпитано да правиш забележки на гостите си. Но Аарон си каза, че всички вие тук сте варвари, нали Принс?

— Да, точно така — той свали ръката си. По високоговорителя в градината се чу глас.

— Деца, къде сте? Елате да вечеряте. Бързо.

Те се смъкнаха долу, излязоха от драконите и прекосиха бамбука.

Лорк си легна, все още възбуден от приема. Палмовите дървета над тавана на детската стая, който от предишната вечер беше останал прозрачен, хвърляха двойна сянка върху леглото му.

— Лорк! — чу се шепот.

— Шшт! По-тихо, Принс.

— Лорк? — тихо се обади някой.

Той дръпна мрежата и седна в леглото. Проблеснаха шарките на пластмасовия под — тигри, слонове и маймуни.

— Какво искате?

— Чухме, че излязоха през портала — Принс стоеше на прага на детската стая по шорти. — Къде отиват?

— И ние искаме да отидем — обади се Ръби иззад лакътя на брат си.

— Къде отиват? — повтори въпроса си Принс.

— В града — Лорк стана и прекоси светещата менажерия. — Когато приятелите на мама и татко идват тук на почивка, те винаги ги водят долу в селището.

— И какво правят там? — попита Принс и се подпря на страницата на вратата.

— Те отиват... ами, отиват в града. — Любопитството постепенно се настаняваше на мястото на незнанието.

— Ние разкарахме бавачката — каза Ръби.

— Твойта не е много добра, та ни беше лесно. Всичко тук е толкова старомодно. Аарон казва, че само варварите от Плеяди виждали някакъв чар в това да се живее тук. Ще ни заведеш ли да видим къде са отишли?

— Добре, аз...

— Ние искаме да отидем — каза Ръби.

— Ти не искаш ли също да отидеш и да ги видиш?

— Добре — всъщност той имаше намерение да откаже. — Само трябва да си сложа сандалите.

Но именно детското любопитство — да се види какво правят възрастните, когато децата не са с тях — полага основите на юношеското, а по-късно и на човешкото познание.

Градината около портала шумолеше. През деня вратата реагираше на отпечатъка от ръката на Лорк и веднага се отваряше, но той дори се изненада, че и сега тя се изтегли встрани.

Нишката на пътя потъваше във влажната нощ.

Над скалите и водата един нисък спътник превръщаше сушата в език от слонова кост, изплезен срещу морето. Светлините на селото светваха и изгасваха между дърветата като контролно табло на компютър. Скалите, тебеширенобели под високия по-малък спътник, оформяха пътя. Един кактус издигаше остриите си шипове към небето.

Стигнаха до първото градско кафене и Лорк каза „здрассти!“ на един от миньорите, седнали отвън.

— Млади господарю — кимна миньорът.

— Знаеш ли къде са моите родители? — попита го Лорк.

— Минаха оттук — промърмори той, — дамите бяха с красиви рокли, а господата с костюми и тъмни ризи. Минаха от тук преди час, час и половина.

— На какъв език говори тоз? — полюбопитства Принс.

— Ти разбираш ли го? — изкикоти се Ръби.

В този момент Лорк осъзна още нещо: когато говореха с хората от Сао Орини, той и родителите му използваша съвършено различен набор от думи в сравнение с тези, които изговаряха помежду си и с гостите. Той бе научил напевния португалски диалект под примигващите светлини на един хипноучител отдавна, в мъглявината на ранното си детство.

— Къде отидоха? — попита той отново.

Името на миньора бе Таво. Преди година, когато затвориха мината за около месец, той бе включен към една от раздрънканите градинарски машини, която се грижеше за парка зад къщата. Между слабоумните старци и будните деца обикновено се създава някакво толерантно приятелство. Таво беше мръсен и глупав. Това се харесваше на Лорк. Но майка му сложи край на това приятелство, когато предната година той се прибра веднъж от селото в къщи и разказа, че гледал как Таво убива един човек, който обидил пияческите способности на Таво.

— Хайде, Таво, кажи ми къде отидоха?

Таво сви рамене.

В осветените букви върху вратата на кафенето се удряха насекоми.

От навесите се вееха книжни гирлянди, останали още от Празника на суверенитета. Всъщност, честваше се годишнина от суверенитета на Плеяди, но тукашните миньори празнуваха с надежда за своя собствен суверенитет и този на майката и на бащата.

— Той знае ли къде са отишли? — попита Принс. Таво пиеше ром и замезваше с вкиснало мляко от пукната чаша. Той потупа коляното си и Лорк седна, като хвърли поглед на Принс и Ръби.

Братът и сестрата се спогледаха озадачени.

— Седнете и вие — каза Лорк, — на столовете.

Те седнаха.

Таво предложи на Лорк вкиснатото си мляко. Лорк изпи половината и подаде чашата на Принс.

— Искаш ли малко?

Принс надигна чашата до устата си и помириса съдържанието ѝ.

— Вие пиете такова нещо!

Той сбръчка лице и рязко остави чашата. Лорк взе чашата с рома.

— Може би предпочиташ...?

Таво бързо се пресегна и взе чашата от ръката му.

— Това не е за вас, малък господарю.

— Таво, къде са родителите ми?

— Там горе, в гората, при Алонза.

— Ще ни заведеш ли там, Таво?

— Кого да заведа?

— Нас. Искаме да отидем и да ги видим.

Таво се замисли.

— Не можем да отидем, защото нямате пари.

Той разчорли косата на Лорк.

— Ей, малък господарю, имаш ли някакви пари?

Лорк извади няколкото монети, които имаше в джоба си.

— Не стигат.

— Принс, ти или Ръби имате ли някакви пари?

Принс имаше в шортите си 2 паунда.

— Дай ги на Таво.

— Защо?

— Той ще ни заведе да видим родителите си.

Таво се пресегна и взе парите от Принс, изведнъж вдигна вежди, изненадан от сумата.

— Той дава ли ми ги?

— Ако ни заведеш, където трябва — отговори му Лорк.

Таво погъделичка Лорк по корема. Те се разсмяха. Таво сгъна една разписка и я пусна в джоба му. После си поръча още един ром и вкиснато мляко.

— Млякото е за теб. Приятелите ти искат ли?

— Хайде, Таво, ти каза, че ще ни заведеш.

— Тихо — каза миньорът. — Мисля дали изобщо трябва да ходим там горе. Нали знаеш, че утре сутринта трябва да се включа за работа. — Той потупа розетката върху китката си.

Лорк сложи сол и пипер в млякото и го изсърба.

— Аз искам да го опитам — обади се Ръби.

— Мирише ужасно — каза Принс. — Не пий такова нещо. Ще ни заведе ли?

Таво се обърна с жест към собственика на кафенето.

— Много хора ли се качиха тази вечер при Алонза?

— Днес е петък, нали? — отвърна собственикът на въпроса с въпрос.

— Момчето иска да го заведе горе — продължи Таво, — за вечерта.

— Ти ще водиш момчето на ван Рей горе при Алонза? — пурпурночервената по рождение бенка на собственика се сбръчка.

— Родителите му са горе — сви рамене Таво. — Момчето иска да ги заведе. Знаеш ли, той ми нареди да ги заведе. Това ще ми е много по-забавно от седенето тука и мачкането на насекоми.

Той се наведе, завърза езиците на овехтелите си сандали един за друг и ги провеси през врата си.

— Хайде, малък господарю, кажи на едноръкото момче и на момичето да се държат прилично.

Като чу забележката за ръката на Принс, Лорк подскочи.

— Тръгваме.

Но Принс и Ръби не разбраха нищо.

— Тръгваме — обясни им Лорк, — нагоре при Алонза.

— Какво е това при Алонза?

— Това да не е като местата, където Аарон взима онези хубави жени в Пекин?

— Те тук нямат такива неща като в Пекин — обади се Принс. — Тъпо! Те дори си нямат нещо като Париж!

Таво се наведе и хвана ръката на Лорк.

— Не се отделяй от мен. Кажи и на приятелите си да не се отделят от нас.

Ръката на Таво бе потна и мазолеста. Джунглата над тях цъкаше и съскаше.

— Къде отиваме? — попита Принс.

— Да видим мама и татко. — Гласът на Лорк звучеше колебливо. — При Алонза.

Като чу последната дума, Таво се огледа и кимна с глава. Той посочи някъде между дърветата, удвоени от светлината на двата спътника.

— Далеч ли е това, Таво?

Таво само плесна Лорк по врата, хвана го отново за ръката и продължи напред.

На върха на хълма нещата се проясниха: изпод краищата на една шатра се процеждаше светлина. Група мъже се шегуваха и пиеха с една дебела жена, излязла на въздух. Лицето и раменете ѝ бяха влажни. Гърдите ѝ лъщяха, преди да потънат в оранжевата щампа на деколтето. Тя навиваше плитката си.

— Стой! — каза тихо Таво и избута децата назад.

— Ей, защо...

— Трябва да стоим тук — обясни Лорк на Принс, който бе тръгнал след миньора.

Принс се огледа, после се върна и застана до Лорк и Ръби.

Таво се присъедини към мъжете и пое бутилката, покрита с лико, която обикаляше групичката от ръка в ръка.

— Хей, Алонза, господарите ван Рей...? — той посочи с пръст към шатрата.

— Понякога идват. Понякога си водят и гостите с тях. — отвърна Алонза. — Понякога искат да видят...

— Сега — прекъсна я Таво. — Сега тук ли са?

Тя взе бутилката и кимна.

Таво се обърна и махна с ръка на децата.

Лорк, последван от напрегнатите брат и сестра, пристъпи и застана зад него. Мъжете продължиха да си говорят на висок тон, който заглушаваше крясъците и смеховете от шатрата. Ноцта бе гореща. Бутилката направи още три обиколки. Лорк и Ръби си пийнаха малко. Последния път Принс направи физиономия, но и той пийна.

Накрая Таво бутна Лорк по рамото.

— Вътре.

Таво трябваше да приклепне под ниската врата. Лорк бе най-висок сред децата, но с главата си само забръсна платнището.

На централния прът бе закачен прожектор. Ярката светлина обливаше покривалото на шатрата, пълнеше ушните миди, осветяваше ноздрите, чертите на състарените лица. Една глава клюмна в тълпата, прогонвайки смеха и ругатните. Лъснаха влажни устни, когато гърлото на бутилка се отмести. Разпуснати, потни коси. Сред оглушителния шум някой биеше камбана. Лорк усети, че дланите му изтръпват от възбуда.

Хората започнаха да се навеждат. Таво приклепна. Принс и Ръби също. Лорк ги последва, но той се държеше за овлажнената яка на Таво.

Един мъж с високи ботуши крачеше напред-назад покрай ямата и приканваше тълпата да седне.

Изведнъж на отсрещната страна, точно зад парапета, Лорк разпозна жената с посребрената коса. Тя се беше облегнала на рамото на сенегалския студент Лузуна. Кичури от косата ѝ бяха прилепнали

към челото като разбъркани и усукани ножове. Студентът беше с разгърдена риза. Дрехата му я нямаше.

Миньорът отново разклати въжето на звънеца. Върху лъскавата му ръка бе паднала перушина и не се отлепи, въпреки че той размахваше ръце и викаше на тълпата. Сега той блъскаше с тъмния си юмрук по ламаринената стена и призоваваше към тишина.

Между дупките в преградата имаше заклещени пари. Това бяха облозите, натъпкани между дъските. Лорк обиколи с поглед парапета и видя младоженците долу, в ниското. Той се беше навел към нея и ѝ сочеше нещо.

Миньорът стъпваше в кашата от люспи и перушина. Ботушите му бяха черни до колената.

Когато хората се поумириха, той се насочи към отсамната страна на ямата, която Лорк не можеше да види, и се наведе...

Вратичката на кафеза се откряна. С мощен вик миньорът скочи върху парапета и сграбчи централната подпора. Зрителите изкрещяха и тълпата се надигна. Тези, които бяха наклеявали, започнаха да се изправят. Лорк се опита да си пробие път напред.

На отсрещната страна на ямата той видя баща си, който се изправяше, с лице, изгубило очертанията си и разкривено под русата коса. Ван Рей размахна юмрук срещу ямата. Майка му, с ръка на гърлото, се притискаше до него. Посланик Селвин се опитваше да си пробие път между двама миньори и викаше от парапета.

— Аарон е тук — възкликна Ръби.

— Не — чу се гласът на Принс.

Толкова много хора стояха прави, че Лорк вече не виждаше нищо. Таво стана и се развика по хората да седнат, докато някой му подаде една бутилка.

Лорк се премести наляво, за да може да вижда. Когато от ляво му заслониха гледката, пристъпи надясно. Някаква неясна възбуда бушуваше в гърдите му.

Миньорът стоеше изправен на парапета над тълпата. Подскачайки, с рамото си бе ударил прожектора и по платнището заиграха сенки. Облегна се на рейката, присви очи от полюшващата се светлина и потри разкривените си ръце. Тогава видя залепналата по него перушина. Отупа се внимателно и започна да пощи сплъстените си гърди, раменете.

От края на ямата избухна шум, после внезапно секна и накрая се превърна във вой. Някой размахваше една жилетка.

Миньорът не намери нищо и отново се облегна на стълба.

Възбуден и заплепен едновременно, Лорк почувствува, че му прилошава от рома и вонята.

— Хайде — извика той на Принс, — нека да се качим горе, оттам се вижда всичко.

— Мисля, че не трябва да правим това — отговори му Ръби.

— Защо не? — Принс направи крачка напред, но изглеждаше уплашен.

Лорк се клатушкеше пред него.

Изведнъж някой го хвана за ръката и рязко го завъртя.

— Какво правите тук? — ядосан и смутен, ван Рей дишаше тежко. — Кой ви каза, че можете да водите децата тук?

Лорк се огледа за Таво. Таво го нямаше.

Зад гърба на баща му пристъпваше и Аарон Ред.

— Казах ви, че трябва някой да остане с тях. Вашите бавачки тук са толкова старомодни, че всяко малко по-хитро дете може да ги преметне.

Ван Рей бързо се обърна.

— Децата са добре. Но Лорк много добре знае, че не му е разрешено да излиза вечерно време сам!

— Аз ще ги заведа в къщи — каза мама и се приближи. — Не се тревожи, Аарон. Те са добре. Страшно много съжалявам, наистина. — После се обърна към децата и каза: — Какво ви прихвана, та дойдохте тук?

Около тях се бяха скупчили миньори и наблюдаваха сцената.

Ръби започна да плаче.

— Скъпо дете, какво има? — мама изглеждаше притеснена.

— Няма й нищо — отговори вместо нея Аарон, — знае си какво ще й се случи като я прибера в къщи. Те си знаят, когато са непослушни.

Ръби, която не беше и помислила, какво ще се случи, започна да плаче съвсем на сериозно.

— Хайде да поговорим утре за това — майката хвърли отчаян поглед на ван Рей. Но притеснен от сълзите на Ръби и огорчен от присъствието на Лорк, бащата не й отговори.

— Да, заведи ги вкъщи, Дана. — Той вдигна глава и погледна насъбралите се миньори. — Заведи ги вкъщи. Хайде, Аарон, няма за какво да се безпокоиш.

— Хайде — каза мама, — Ръби, Принс, дайте ръце. Ела Лорк, тръгваме за...

Майката протегна ръце на децата.

В този момент Принс я хвана с изкуствената си ръка и силно я дръпна...

Майката изпищя, олюля се напред и удари китката му със свободната си ръка. Металните и пластмасови пръсти затегнаха хватката още по-силно около ръката ѝ.

— Принс! — Аарон посегна към него, но момчето му убягна, извъртя се и се просна на пода.

Майката падна на колене върху мръсния под, хлипаше и тихо ридаеше. Бащата я вдигна за раменете.

— Дана! Какво направи той? Какво се случи?

Майката поклати глава.

Принс се затича направо срещу Таво.

— Хвани го! — извика бащата на португалски.

— Принс! — изрева Аарон.

Като чу името си, момчето престана да се съпротивлява. Той се отпусна в ръцете на Таво с пребледняло лице.

Майката се беше изправила и беше захлупила лице върху рамото на бащата.

— ...една от белите ми птици — дочу я да казва Лорк.

— Принс, ела тук! — изкомандва Аарон.

Принс се върна назад, а движенията му бяха резки и трескави.

— Сега — заговори Аарон, — с Дана отивате вкъщи. Тя съжالياва, че е споменала ръката ти. Не е искала да те обиди.

Майката и бащата гледаха Аарон с изумление. Аарон Ред^[1] се обърна към тях. Той бе малък човек. Единственото червено нещо по него, което Лорк можеше да види бяха тъгълчетата на очите му.

— Знаете ли — Аарон изглеждаше уморен, — аз никога не споменавам неговия недостатък. Никога.

Той изглеждаше отчаян.

— Не искам да се чувства непълноценен. Не допускам някой да го сочи като различен от останалите. Никога не трябва да говорите за

това пред него. Никога и по никакъв повод.

Бащата се опита да каже нещо. Но причина за обърканата вечер беше той.

Майката изгледа последователно двамата мъже, после погледна ръката си. Поставила я бе в другата си длан и я поклащаше.

— Деца — каза тя, — елате с мен.

— Дана, сигурна ли си, че можеш...

Майката го прекъсна с поглед.

— Деца, елате с мен — повтори тя. Напуснаха шатрата.

Таво бе навън.

— Ще дойда с вас, сеньора. Ако искате, ще дойда да ви изпратя до къщата.

— Да, Таво — отговори мама, — благодаря ти.

Притискаше ръката си до корема.

— Това момче с желязната ръка — Таво посочи с глава, — момичето и вашия син. Аз ги доведох тук, сеньора. Но те ме накараха, сеньора. Те ми казаха да ги доведе тук.

— Разбирам те — отвърна мама.

Този път не минаха през джунглата, а хванаха по-широкия път, който водеше покрай пристана. От него обикновено тръгваха аквабусите, които отнасяха миньорите до подводните мини. Високите съдове се полюшваха във водата, хвърляха двойни сенки върху вълните.

Като стигнаха до портала на парка, Лорк изведнъж почувства, че му се повръща.

— Таво, дръж му главата — нареди мама. — Виждаш ли, тези вълнения не са добри за теб, Лорк. Пак си пил от онова мляко. По-добре ли ти е вече?

Той не спомена за рома. Зловонията в шатрата, както и миризмата, която излъчваше Таво, му помогнаха да запази своята тайна. Принс и Ръби го гледаха мълчаливо и бегло се споглеждаха.

Горе майката хубаво подреди бавачката и отпрати Принс и Ръби в стаята им. Накрая дойде в детската стая.

— Още ли те боли ръката, мамо? — попита Лорк с глава на възглавницата си.

— Боли ме. Като по чудо нищо не е счупено. Оттук отивам веднага да се прегледам в медицинската уредба.

— Те искаха да отидем там! — обади се Лорк. — Казаха, че искат да разберат къде сте отишли всички вие.

Майка му седна на леглото и започна да го гали по гърба със здравата си ръка.

— А ти не искаше ли да видиш, поне малко?

— Да — отговори той след кратка пауза.

— Така си и мислех. Как ти е коремът? Каквото и да ми говорят, не виждам какво хубаво може да има за теб в това вкиснато мляко.

Той все още не бе споменал за рома.

— А сега заспивай — и тя се запъти към вратата на детската стая.

Той си спомняше как тя докосна ключа.

Той си спомняше гаснещия спътник, който видя през въртящия се таван.

[1] Red — означава червен. Бел.пр. ↑

ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ, АРК, НЮ АРК, 3162

Лорк свързваше Принс Ред с идването и изчезването на светлината.

Той седеше гол до плувния басейн на покрива и четеше за изпита си по петрология, когато изведнъж пурпурните листа пред каменния вход се размърдаха. От силната буря навън остъкленият таван бучеше. Кулите на Арк, укрепени, за да устояват на вятъра, изглеждаха криви зад проблясващия купол.

— Татко! — Лорк остави учебника и се изправи. — Ей, аз съм трети на изпита по висша математика. Трети!

Ван Рей в обшита с кожа парка^[1] пристъпи през листата.

— И мисля, че сега се правиш, че учиш. Няма ли да ти е полесно в библиотеката? Как успяваш да се съсредоточиш тук, където всичко те разсейва?

— Петрология — възкликна Лорк със записващия бележник в ръка. — Всъщност няма нужда да уча за този изпит. Имам вече награди.

Едва през последните няколко години Лорк се научи да приема съвсем спокойно изискванията на родителите си за съвършенство. Научил се на това, той разбра, че забележките им са чисто ритуални и формални, така че ако успееше да ги остави да минат покрай ушите му, той отваряше пътя на нормалното общуване.

— О, така ли — възкликна баща му. После се засмя. Беше разкопчал парката си, скрежът в косите му се беше превърнал в капчици вода. — Ти най-после започна да учиш, вместо да се ровиш из чарковете на Калибан.

— А, ти ме подсети, татко. Регистрирал съм я за участие в регатата на Ню Арк. Ще дойдете ли с мама горе да видите финала?

— Ако успеем. Знаеш, че майка ти напоследък не се чувства особено добре. Последното пътуване бе малко тежко. А и ти я тревожиш с твоите състезания.

— Но защо? Аз не допуснах това да ми попречи на ученето.

Ван Рей сви рамене.

— Тя мисли, че има нещо опасно. — Остави парката на скалата. — Прочетохме за твоята награда в Трантор миналия месец. Поздравявам те. Макар и да се безпокои за теб, майка ти бе горда като квачка с малките си, когато обясняваше на всички педантки от женския клуб, че си неин син.

— Искаше ми се да бяхте там.

— И ние искахме това, но нямаше как да съкратим пътуването си с един месец. Ела, искам да ти покажа нещо.

Лорк последва баща си покрай поточето, което се виеше от басейна. Като тръгнаха надолу по стълбите, които се спускаха зад водопада и към къщата, ван Рей обгърна с ръка раменете на сина си. Стълбите се задвижиха от тяхната тежест.

— Спряхме на Земята по време на пътуването. Прекарахме един ден с Аарон Ред. Мисля, че си го виждал преди много, много време. Ред-шифт лимитед.

— В Нова Бразилия — обади се Лорк. — В мината.

— Нима помниш неща, станали толкова отдавна? — Стъпалата се изравниха и ги понесоха през оранжерията. От храстите изхвърчаха какаду, удряха се в прозрачната стена, отвъд която снегът покриваше терасите, после кацаха сред кървавочервените цветя и тропаха по пясъка. — С него беше и Принс, момче на твоите години, може би малко по-голямо. — Лорк не се интересуваше какво е правил Принс през всичките тези години, както обикновено децата не се интересуват с какво се занимават децата на приятелите на техните родители. Навремето Принс набързо бе сменил четири училища и слуховете, достигнали до Плеяди говореха, че само благодарение на богатството на Ред-шифт лимитед тези смени не са бивали открито наричани „изключване“.

— Помня го — каза Лорк, — той беше само с една ръка.

— Сега носи черна ръкавица до рамото с лента най-горе, покрита със скъпоценности. Много впечатляващ младеж. Каза, че те помни. Вие двамата май бяхте направили пакост или нещо такова на времето. Сега той малко се е поукротил или поне така изглежда.

Лорк се измъкна изпод ръката на баща си и стъпи върху белия килим, който покриваше зимната градина.

— Какво искаше да ми покажеш?

Баща му се насочи към една от кулите за общуване. Това бе прозрачна колона, широка четири фута, която подпираше прозрачния покрив с капител от декоративно стъкло.

— Дана, искаш ли да покажеш на Лорк какво си му донесла?

— Момент. — В колоната се очерта фигурата на майка му. Тя седеше в дълбоко кресло. От масата зад нея взе едно зелено парче плат и го разгъна върху скута си, покрит с брокат.

— Колко са красиви! — възкликна Лорк. — Къде намери хептодинов кварц?

Камъните, предимно силиконови, бяха образувани от геоложкото налягане по такъв начин, че във всеки кристал с големината на детски юмрук светлината протичаше по начупени сини линии в неправилни форми.

— Намерих ги, когато спряхме на Сигнус. Бяхме отседнали в близост до Гърмящата пустиня на Крол. Виждахме ги от прозореца на стаята ни отвъд стените на града. Гледката беше така ефективна и величествена, както винаги я описват. Един следобед, когато баща ти беше на конференция, аз излязох да се разходя. Като ги видях, се сетих за твоята колекция и купих тези специално за теб.

— Благодаря. — Той се усмихна на образа в колоната. От четири години насам нито той, нито баща му бяха виждали майка му. Станала жертва на дегенеративно психическо и физическо заболяване, което често я правеше съвсем неконтактна, тя се бе затворила в своя апартамент в къщата с лекарствата си, с диагностициращите компютри, с козметиките си, гравотермията и четящите машини. Тя, а най-често някой от нейните андроиди, програмирани по нейния основен модел на реакции, се появяваше в кулите за общуване и показваше някакво подобие на нейния нормален вид и личност. По същия начин, чрез андроид и телерамна връзка, тя „придружаваше“ ван Рей по време на деловите пътувания, докато физическото ѝ присъствие бе ограничено до скритите, изолирани помещения, където никому не бе разрешено да влиза с изключение на психотехника, който тихичко я посещаваше веднъж в месеца.

— Те са чудесни — повтори той и пристъпи напред.

— Ще ти ги оставя довечера в стаята. — Тя взе един камък с черната си ръка и го завъртя. — Аз самата ги намирам прекрасни. Почти хипнотизиращи.

— Ела тук. — Ван Рей се обърна към една от другите колони. — Имам да ти покажа още нещо. Очевидно Аарон е разбрал нещо за състезателните ти страсти и за това, колко добре се представяш. — Нещо се очертаваше във втората колона. — Двама от неговите инженери разработили нов йонен съединител. Те ни казаха, че бил твърде чувствителен за масова употреба и не би било изгодно за тях да го произвеждат в промишлени мащаби. Но Аарон каза, че качеството на връзката било идеално за малки състезателни кораби. Аз му предложих да го купя за теб. Не искаше и да чуе дори. Изпраща ти го като подарък.

— Наистина ли? — Лорк усети, че вълнението му е по-голямо от учудването. — Къде е?

В колоната се очерта контейнер, поставен в ъгъла на една от товарните платформи. В далечината между маяците се очертаха контурите на пристанището за яхти Неа Лимани.

— Оттатък на пистата ли?

Лорк седна в зеления хамак, който висеше от тавана.

— Прекрасно! Ще го видя, когато слеза довечера. Все още не съм събрал екипаж за състезанието.

— Ти все събираш в екипажа си хора, които се мотаят около космодрума. — Майка му поклати глава. — Това винаги ме безпокои.

— Мамо, хората, които обичат състезанията, тези, които се интересуват от състезателни кораби, хората, които знаят как се плава, обикновено се навъртат около хангарите. Но така или иначе, аз познавам половината хора в Неа Лимани.

— Все пак аз бих желала да си подбиращ екипаж измежду твоите съученици и приятели или хора, подобни на тях.

— Какво им е лошото на хората, които обичат да дрънкат? — той леко се усмихна.

— Не съм казала нищо подобно. Само си мисля, че трябва да използваш хора, които познаваш.

— Какво смяташ да правиш след състезанието — вклини се баща му в разговора, — до края на ваканцията?

Лорк сви рамене.

— Искаш ли да поработя като надзирател в мината на Сао Орини? Както миналата година.

Веждите на баща му се вдигнаха учудено, а после се събраха при вертикалните бръчки в основата на носа.

— След всичко, което се случи с дъщерята на миньора...? — Веждите отново се изопнаха. — Нима искаш пак да отидеш там?

Лорк отново сви рамене.

— Мислил ли си за нещо, което би искал да правиш? — обади се майка му.

— Аштън Кларк ще ми подсказе нещо. Но точно сега трябва да отида и да намеря хора за екипажа си. — Той стана от хамака. — Мамо, благодаря ти за камъните. А за ваканцията ще говорим, когато училището наистина свърши.

Той тръгна към моста, извил се над водата.

— Нали няма много да...

— Преди полунощ.

— Лорк, и още нещо.

Той спря в началото на моста и се облегна върху алуминиевия парапет.

— Принс ще прави купон. Изпратил ти е покана. Ще бъде на Земята, в Париж на Ил Сан Луи. Но е само три дни след регатата. Няма да успееш...

— С Калибан се стига Земята за три дни.

— Не, Лорк, ти не можеш да стигнеш до Земята с това малко...

— Никога не съм бил в Париж. За последен път петнадесетгодишен бях на Земята, когато ме взехте с вас и ходихме в Пекин. Лесно е да се плава надолу из Драко. — На излизане той отново се обърна към тях. — Ако не успея да събера сега екипаж, няма дори да отида на училище другата седмица.

И изчезна от другата страна на моста.

[1] Парка — ескимоска кожена връхна дреха с качулка. Бел.пр. ↑

ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ/ДРАКО (КАЛИБАН), 3162

Екипажът му се състоеше от двама приятели, които доброволно му предложиха помощта си, за да разопакова йоновия съединител. Нито един от тях не беше от Федерация Плеяди.

Брайън, момче на възрастта на Лорк, който бе учил една година в университета на Драко, а след това излетял за Външните колонии, сега си отработваше билета за връщане. Той бе изкарал капитански и мачтови курсове за състезателни яхти, но само в кооперативния яхт-клуб, спонсориран от училището му. Приятелството им се градеше на взаимното уважение и на общия им интерес към състезателните кораби. Лорк мълчаливо се прехласваше от начина, по който Брайън бе стигнал до другия край на галактиката, пробивайки си път без никакви пари или предварителна подготовка. Докато Брайън беше най-сетне срещнал един митичен богаташ, който можеше да притежава собствен кораб и чието име, поне дотогава, бе само една абстракция от спортните ленти — Лорк ван Рей, един от най-младите и най-ефектни представители на новото поколение капитани-състезатели.

Дан, който допълваше екипажа на малкия тривитлов състезателен кораб, бе мъж около четиридесетте, землянин от Австралия. Бяха го срещнали в един бар, където захвана да разправя цял сериал от истории, случили се с него по времето, когато е бил търговски мачтов киборг на голям товарен кораб или когато случайно е попадал в екипажи на капитани-състезатели, въпреки че самият той никога да не е бил капитан. Бос, препасал с въже прокъсаните си на коленете панталони, Дан олицетворяваше мачтовите киборги, които се шляеха по нагорещените пътеки на Неа Лимани. Високите противовятърни куполи препречваха пътя на ураганните пориви, които от Тонг връхлитаха върху блесналия в светлини Арк — през целия месец Юмбра имаше само три часа дневна светлина през двайсет и девет часовото денонощие. По барове и сауни, регистрационни бюра и всякакви дупки, където извършваха какви ли не услуги, механици, офицери и мачтови киборги пиеха до късно, говореха за текущите новини, за надбягвания.

Реакцията на Брайън на предложението веднага след състезанието да отлетят за Земята беше:

— Чудесно. Защо не? Аз така или иначе трябва да се върна в Драко навреме за ваканционните лекции.

А на Дан:

— Париж? Това е ужасно близо до Австралия, нали? В Мелбърн имам дете и две жени и не изгарям от желание да ме спипат там. Надявам се, ако не стоим твърде дълго...

След като регатата стремително прелетя покрай кръжащия около Арк сателит-наблюдателница, затвори кръга по вътрешния ръб на звездното струпване край Дим, Мъртвата сестра и се върна обратно на Арк. Тогава дойде съобщението, че Калибан се е класирал втори.

— Добре, хайде да се махаме от тук. Отиваме на купона на Принс!

— Бъди внимателен... — от високоговорителя се чу гласът на майка му.

— Поздрави Аарон от нас. И още веднъж, честито, синко — обади се баща му. — Ако по време на това глупаво пътуване разбиеш тази бакърена пеперуда, не очаквай от мен да ти купя друга.

— Довиждане, татко.

Калибан се издигна сред звездните кораби, струпани на станцията за наблюдение, където зрителите бяха надошли да наблюдават финала на Регата. Долу високите петдесет фута прозорци блестяха в звездната светлина (зад един от тях баща му и един от андронидите на майка му стояха до парапета и наблюдаваха отдалечаването на кораба). Само с едно мигновено обръщане те профучаха през Федерация Плеяди и се насочиха към Сол.

Денят отминаваше. Те бяха загубили шест часа в една завихрена мъглявина („Сега, ако имахме истински кораб вместо тази играчка тук — негодуваше Дан по интеркома, — с едно кихване щяхме да излезем от това нещо.“ Лорк настрои на по-висока честота скенера на йоновия съединител. „Брайън, намали с два до пет румба. После го изправи бързо — така!“), но успяха да наваксат изгубеното време, а после и част от отклонението, предизвикано от външния прилив.

Измина още един и се появи Сол — една нажежена, растяща светлина в безкрайния космос.

ДРАКО, ЗЕМЯ, ПАРИЖ, 3162

На мили разстояние под издутите платна се въртеше полето Де Блау като осморка от предпазния Миценианов екран. Оттук излитаха товарните совалки за голямото звездно пристанище на втория спътник на Нептун. Светлините на петстотинметровите пътнически лайнери осветяваха платформите. Калибан се приземи върху площадката за кацане в яхтовия залив, снишавайки се плавно като трисегментно хвърчило. Щом ги хванаха насочващите лъчи, Лорк стана от кушетката.

— Добре, сладури. Свалете платната!

Минута след допира до твърдата повърхност той изключи бръмчащите вътрешности на Калибан. Светлините на датчиците около него угаснаха.

Брайън се промуши в контролната кабина, завързвайки левия си сандал. Дан, небръснат, с разгърдена дреха, изникна от неговата излъчвателна камера.

— Май пристигнахме, капитане. — Той спря да чопли мръсотията между пръстите на краката си. — Какъв е този купон дето ще ходите?

Лорк натисна бутона за разтоварване и подът започна да се спуска надолу, да се плъзга по жлебовете, докато долния край на пода докосна земята.

— И аз не съм съвсем наясно — отговори му Лорк, — но мисля, че всички ще разберем след като отидем там.

— О-о, не-е — проточи Дан, когато стигнаха най-ниската точка. — Аз не ставам за подобно общество. — Те излязоха от сянката на корпуса. — Намерете ми някой бар и на връщане просто ме приберете оттам.

— Ако вие двамата не искате да дойдете — заговори Лорк, оглеждайки се по полето, — ще седнем някъде да хапнем и вие може да останете там.

— Аз... да, така да се каже, исках да отида. — Брайън изглеждаше разочарован. — Едва ли друг път ще имам възможност да

отида на купон, организиран от Принс Ред.

Лорк погледна Брайън. Набитото, чернокосо момче с тъмнокафяви очи бе сменило протритата кожена работна дреха с чиста риза на цветя. Лорк едва сега започна да осъзнава, колко заслепено бе това младо момче, прибрано някъде из вселената, от видимото и предполагаемото богатство на един деветнадесетгодишен младеж, който притежава собствена яхта и ходи по купони в Париж.

На Лорк изобщо не му беше дошло на ум да си смени дрехата.

— Тогава ти ела — каза Лорк, — а Дан ще го приберем на връщане.

— Само че, вие двамата, гледайте да не се напиете толкова, че да не можете да ме занесете до кораба.

Лорк и Дан се засмяха.

Брайън оглеждаше останалите яхти в залива.

— Ей, работили ли сте някога на Зефир с три платна? — той докосна ръката на Лорк и посочи към един елегантен, позлатен корпус. — Обзалагам се, че с някой от тези могат да се правят истински лупинги.

— При ниски честоти ускорението е по-бавно — Лорк се обърна отново към Дан. — От теб се иска да си на борда утре, преди излитане. Никакво намерение нямам да обикалям и да те търся.

— Мен, толкова близо до Австралия? Не се безпокой, капитане. А между другото, нали няма да се разтревожиш, ако се случи да доведе жена на кораба? — Погледна Лорк и му намигна.

— Кажете ми — обади се Брайън, — как се управляват тези Борс-27? Нашият училищен клуб се опита да направи замяна с един друг клуб, който имаше десетгодишен Борс. Само че те искаха пари.

— Ако не си тръгне от кораба с нещо, което не е донесла — отговори Лорк на Дан. И отново се обърна към Брайън:

— На Борс съм се качвал за последен път, когато бях на три години. Един мой приятел имаше такова нещо преди две-три години. Работеше много добре, но не беше на нивото на Калибан.

Минаха през портала на космодрума, тръгнаха надолу по стълбите към улицата и минаха през сянката на една усукана като змия колона.

Париж си оставаше повече или по-малко равнинен град. Единствените обекти, които по-осезателно нарушаваха хоризонталната

му структура бяха Айфеловата кула отляво и островърхата постройка на Халите — пазари на седемдесет етажа, обградени с прозрачни витрини и свързани с мозайка от метални орнаменти. Тук бяха съсредоточени храната и стоките, предназначени за двадесет и трите милиона жители на града.

Те свиха нагоре по Рю де лез Остроно^[1], край ресторанти и хотелски маркизи^[2]. Дан бръкна под въжето, препасано на кръста му, за да се почеше по корема и отметна дългата си коса от челото.

— Къде ли тук може да се напие един мачтов киборг? — Изведнъж той посочи с пръст една малка уличка. — Тук.

В дъното на улицата с форма на буквата „L“ имаше малко кафене с пукнато стъкло на витрината. Льо Сидерал. Вратата му тъкмо се затваряше зад гърбовете на две жени.

— Прекрасно — проточи Дан и забърза пред Лорк и Брайън.

— Понякога завиждам на хора като него — тихо каза Брайън на Лорк.

Лорк го погледна учудено.

— Наистина ли не ти пука, че може да доведе жена на кораба?

Лорк сви рамене.

— И аз бих довел.

— О, сигурно ти е лесно с жените, особено с твоя състезателен кораб.

— Предполагам, че това помага.

Брайън ухапа нокътя на палеца си и поклати глава.

— Сигурно е много хубаво. Понякога си мисля, че момичетата забравят, че съм жив. С яхта или без яхта, все още е същото... — Той се засмя. — Ти някога... качвал ли си момиче на кораба си?

За момент Лорк не отговори. После каза:

— Аз имам три деца.

Сега Брайън изглеждаше учуден.

— Едно момче и две момичета. Техните майки са миньори в един свят във Външните колонии, Нова Бразилия.

— О, искаш да кажеш, че си...

Лорк кръстоса ръце и постави китки върху раменете си.

— Струва ми се, че ние сме живели по твърде различен начин — каза бавно Брайън — ти и аз.

— И аз точно това си мислех. — После Лорк се засмя. Брайън с труд се усмихна.

— Хей, вие там, спрете — чува зад гърба си глас. — Почакайте! Обърнаха се.

— Лорк! Лорк ван Рей!

Черната ръкавица, която бе описвал баща му, сега бе заменена със сребърна. Препаската, вързана високо на бицепса, бе изпъстрена с диаманти.

— Принс?

Жилетката, панталоните, обувките, всичко бе сребърно.

— За малко да те изпусна!

Скулестото лице под черната коса беше въодушевено.

— Полевите служби ми се обадиха още щом си получил от Нептун разрешение за кацане. Състезателна яхта, а? Сигурно ти отнема цялото време. А, чакай, преди да съм забравил: Аарон ме помоли, ако дойдеш, да те помоля от негово име да предадеш поздрав на леля ти Саяна. Миналия месец тя прекара с нас един уикенд по крайбрежието на света Чобе.

— Благодаря, ще ѝ предам, ако я видя — отвърна Лорк. — Щом като миналия месец тя е била с вас, то ти си я виждал много по-скоро. Тя вече не идва толкова често на Арк.

— Саяна... — започна Брайън — ...Морган? — завърши той стъписан.

Но Принс беше заговорил отново.

— Виж. — Той постави ръцете си върху раменете на Лорк, покрити с кожена дреха. (Лорк се опитваше да определи разликата в натиска, упражняван от пръстите с и без ръкавица.) — Преди купона трябва да стигна до връх Кенюна и да се върна обратно. Мога да ползвам всички възможни превозни средства, които пристигат откъде ли не. Но Аарон не иска да ми помогне. Той повече не желае да има нищо общо с моя купон и смята, че вече сме му изпуснали края. Страхувам се, че злоупотребих с името му на няколко места, за да уредя някои неща, които той не одобряваше. Но той е далече, някъде на Вега. Искаш ли да ме закараш до Хималаите?

— Добре. — Лорк отначало предположи, че Принс и Брайън ще крепят платната. Но изведнъж се сети, че Принс, с тази ръка, няма да

бъде добра мачта. — Ей, Дан — провикна се той надолу по улицата. — Имаме още работа.

Австралиеца̀т тъкмо беше отворил вратата. Той се обърна, поклати глава и тръгна обратно.

— Какво ще правим там? — попита Лорк като тръгнаха към стартовата площадка.

— Ще ти кажа по пътя.

Като минаха през портала (и край колоната на Драко, с увит около нея змей, блестящ под лъчите на залязващото слънце), Брайън поведе разговор.

— Това се казва външен вид — обърна се той към Принс.

— На Ил ще има много хора. Аз искам всички да виждат къде се намирам.

— Тази ръкавица някаква нова мода ли е на Земята?

Лорк усети, че стомахът му се свива. Хвърли бърз поглед към двете момчета.

— Такива неща — продължаваше Брайън, — обикновено стигат до Кентавър най-малко един месец след като на Земята вече не се носят. А в Дракон не съм бил вече десет месеца.

Принс погледна ръката си и я обърна.

Падналият здрач помрачи небето.

Тогавя по върха на оградата се появиха мигащи светлини: светлината очертаваше гънките на ръкавицата на Принс.

— Това си е мой собствен стил — той погледна Брайън. — Аз нямам дясна ръка. Това тук — той сви в юмрук сребърните пръсти, — е само метал и пластмаса, и бръмчащи вътрешности. — Изсмя се остро. — Но ми служи... почти като истинска.

— Ох — в гласа на Брайън се почувства смущение. — Не знаех.

Принс се засмя.

— Понякога и аз почти забравям. Понякога. Къде ви е корабът?

— Тук.

Лорк посочи кораба и осъзна, че между първата и сегашната му среща с Принс са минали дузина години.

[1] Улица на астронавтите. Бел.пр. ↑

[2] Покритие над улицата пред главния вход на хотела, често с реклами. Бел.пр. ↑

ДРАКО, ЗЕМЯ, НЕПАЛ, 3162

— Всички ли са включени?

— Ти ми плащаш, капитане — чу се стържещият глас на Дан. — Ти колиш, ти бесиш.

— Готов съм, капитане — обади се Брайън.

— Опънете долните платна...

Принс седна зад Лорк и сложи едната си ръка върху неговото рамо (истинската си ръка).

— Цял свят пристига на това нещо. Ти идваш чак тази вечер, но хората са се засъбирали от една седмица насам. Поканил съм стотина души, а са се струпали най-малко триста. Броят им расте, расте! — Щом навлязоха в инерционното поле, Де Блау се спусна надолу, а залязващото слънце висеше от запад и обливаше света с огнен блясък. Небесният хоризонт пламтеше.

— Например, Че-онг домъкна някъде от края на Драко една компания абсолютни диваци...

По високоговорителя се чу гласът на Брайън.

— Че-онг, имаш предвид звездата на психорамата ли?

— От студиото ѝ дадоха една седмица отпуска и тя реши да дойде на моя купон. Онзи ден си наумила да се захване с алпинизъм и отлетя за Непал.

Слънцето минаваше над главите им. Пътуването между две точки на една планета изисква да се излети от точно определено място и да се кацне на друго точно определено място. Звездолетът с енергийни платна трябва най-напред да излети, да обиколи три-четири пъти Земята и да се спусне плавно надолу. От единия край на света до другия се стига за същите седем-осем минути, необходими за придвижване от единия край на града до другия.

— Днес следобед Че ми се обади по радиото и каза, че вече са изминали три четвърти от пътя до връх Кенюна. Под тях бушува буря и затова не могат да се доберат до междинната спасителна станция в Катманду, откъдето да извикат хеликоптер да ги вземе. Разбира се, бурята не ѝ попречила да обиколи една трета от света, за да ми се

обади и да ми разкаже за своите проблеми. Както и да е, обещах ѝ, че ще измисля нещо.

— Как, по дяволите, мислиш, че ще можем да ги вземем от планината?

— Ще стигнете на около 20 фута от скалата и ще увиснете над нея. Аз ще слеза долу и ще ги взема.

— Двайсет фута! — замъгленият свят потъна под тях. — И ти искаш да стигнеш жив за купона?

— Получи ли йоновия съединител, който ти изпрати Аарон?

— И сега го ползвам.

— Той е достатъчно чувствителен за подобен род маневри. А и ти си състезател, човек на риска, капитан. Така ли е?

— Ще се опитам да го направя — каза Лорк разтревожен. — Аз съм по-луд и от теб — добави той и се засмя. — Ще се опитаме, Принс.

Под тях се стелеше мрежа от сняг и скали. Лорк установи лорановите координати на планината, както му ги беше подал Принс. Принс се пресегна през ръката на Лорк и настрои радиото...

В кабината нахлу нежен глас на момиче:

— Ето, там! Това не са ли те? Принс! Принс, скъпи, да ни спасиш ли идваш? Ние висим тук на едни малки замръзнали зъбери и сме съвсем нещастни. Принс...? — гласът ѝ звучеше на фона на някаква музика, чуваше се и неясна смесица от други гласове.

— Дръж се, Че — проговори Принс в микрофона. — Казах ти, че ще направим нещо. — Обърна се към Лорк. — Тук! Трябва да са точно отдолу.

Лорк изключи честотния филтър и Калибан се плъзна надолу през гравитационното изкривяване на самата планина. Върховете се издигаха изваяни и блестящи.

— Ей, вижте! Казах ли ви аз, че Принс няма да ни остави да киснем тук и да пропуснем купона му.

А отзад се чу:

— О, Сесил, крачка дори не мога да направя...

— Засилете малко музиката...

— Но аз не обичам аншоа...

— Принс — извика Че, — побързай! Отново започва да вали сняг. Сесил, ти знаеш, че това нямаше да се случи, ако ти не беше

решила да правиш салонни фокуси с пикелите.

— Хайде да потанцуваме, сладурче!

— Казах не. Твърде близо сме до ръба.

Калибан се снишаваше и върху подовия екран под краката на Лорк в естествена светлина блеснаха, сгрени от луната лед, пясък, чакъл и морени.

— Колко души са тук? — попита Лорк. — Корабът ни не е много голям.

— Ще се сместят.

Върху екрана се приплъзна заледеният скален корниз. Част от групата седеше на зелено пончо около бутилки с вино, сирене и кошници с храна. Други танцуваха, а трети седяха на сгъваеми столове. Един се беше покатерил на най-високия корниз и, засенчил с ръка очите си, гледаше кораба.

— Че — обади се Принс, — ние сме тук. Събирайте си багажа. Не можем да ви чакаме цял ден.

— О, небеса! Значи това си ти горе! Хайде, тръгваме! Да, това е Принс!

Върху корнизата започна трескава работа. Младежите се разтичаха наоколо, събираха разпилените неща, прибираха ги в раниците, а двама сгъваха пончото.

— Едгар! Не го изхвърляй! Това вино е четиридесет и осем годишно, ти и една такава бутилка няма да намериш. Да, Хилари, можеш да смениш музиката. Не! Не изключвайте още отоплителя! О, Сесил, колко си луда! Брр! Добре, мисля, че след минута-две вече няма да сме тук. Разбира се, че ще танцувам с теб, сладурче. Но не толкова близо до ръба на скалата. Момент. Принс? Принс...!

— Че — извика Принс, след като Лорк се беше приближил още повече. — Имате ли долу някакво въже? — Той закри с ръка микрофона. — Гледал ли си я в „Дъщерите на Мейхам“, където тя играеше чалнатата шестнайсетгодишна дъщеря на онзи ботаник?

Лорк кимна с глава.

— Това не беше игра. — Той махна ръката си от микрофона. — Че! Въже! Имате ли някакво въже?

— Купища! Едгар, къде е въжетото? Но ние се изкатерихме дотук по нещо! А, ето го! А сега какво да правя?

— Завържи големи възли на всеки два фута. На какво разстояние над вас сме ние?

— Четиридесет фута ли? Тридесет ли? Едгар! Сесил! Хосе! Нали чухте. Връзвайте възлите!

Върху подовия екран Лорк наблюдаваше сянката на яхтата, която се плъзгаше над снежните върхове. Той спусна кораба още по-ниско.

— Лорк, ще ми отвориш люка в шлюзовата камера, когато се...

— Намираме се на седемнайсет фута над тях — извика Лорк през рамото си. — Дотук сме, Принс! — той се пресегна. — Отворено е.

— Чудесно!

Принс се шмугна през отвора и влезе в шлюзовата камера. Нахлулият студен въздух се блъсна в гърба на Лорк. Дан и Брайън стабилизираха кораба срещу вятъра.

Върху подовия екран Лорк видя как едно от момчетата хвърляше въжето нагоре към кораба. Принс изглежда беше застанал на отворения люк, за да го хване със сребърната си ръкавица. Успя едва след третия опит. В този момент гласът на Принс заглуши свистенето на вятъра:

— Така. Вързах го. Тръгвайте нагоре!

Един след друг те се заизкачваха по възлестото въже.

— Насам. Внимавай...

— Човече, ама че е студено тук. Щом се излезе от нагревателното поле...

— Държа те. Влизай вътре...

— Не вярвах, че ще се оправим. Ей, искате ли малко Шатоньоф дьо Пап от четиридесет и осма? Че каза, че не може да се намери...

Шлюзовата камера се изпълни с глъч. После се чу:

— Принс! Колко мило от твоя страна е това, че дойде да ме спасиш! На купона ти ще има ли турска музика от деветнадесети век? Тук не можахме да хванем нито една местна станция, но попаднахме на една образователна програма, излъчвана от Нова Зеландия. Върха! Едгар дори измисли нова стъпка. Заставаш на ръце и крака и просто си клатиш тялото нагоре-надолу. Хосе, внимавай да не паднеш обратно на тази проклета планина! Ела веднага тук да се запознаеш с Принс Ред. Купонът довечера е негов, а баща му има повече милиони и от твоя.

Сега затворете вратата и да се махаме от шлюзовата камера. Ох, тия машини и чудесии. Това не е за мен.

— Влез вътре, Че, и подосаждай малко на капитана. Познаваш ли Лорк ван Рей?

— Господи, момчето, което печели всички състезания? Та той сигурно има повече пари и от теб...

— Шшшт! — театрално прошепна Принс на влизане в кабината. — Не искам той да разбере.

Лорк вдигна кораба от планината и го завъртя.

— Значи ти си този, който печели всички награди. Толкова си хубав!

Че-онг бе облечена в съвсем прозрачна грейка.

— С този кораб ли ги спечели?

Все още задъхана от катеренето, тя огледа кабината. Червените ареоли на гърдите ѝ се очертаваха върху винила при всяко вдишване и издишване.

— Това е прекрасно. Никога не съм се качвала на яхта.

След нея нахлу цялата тумба:

— Някой иска ли от това, реколта четиридесет и осма...?

— Не чувам никаква музика тук. Защо няма музика...?

— Сесил, имаш ли още от онзи златист прах?

— Ние сме над йоносферата, глупак такъв, и електромагнитните вълни не се отразяват тук. Освен това ние се движим твърде...

Че-онг се обърна към всички.

— О, Сесил, къде се дяна този вълшебен златист прашец? Принс, Лорк, трябва да го опитате. Сесил е син на майор...

— Губернатор...

— На един от онези мънички светове, за които само сме чували, че били далече-далече отгук. Той носеше този златист прашец, който те събират от скалните пукнатини. О, виж, той има още много.

Светът под тях започна да се върти.

— Виж, Принс, вдишваш го ето така. Ааах! Това те кара да виждаш най-прекрасните цветове във всяка гледка, да чуваш най-невероятни звуци, а съзнанието ти се втурва и изпълва всяка дума с нов смисъл. Хайде, Лорк...

— Внимавай! — засмя се Принс. — Той трябва да ни върне обратно в Париж.

— Ох — възкликна Че, — това няма да му попречи. Ние просто ще пристигнем по-бързо. Това е то.

Останалите се обадиха зад тях:

— Къде каза тя, че ще бъде този проклет купон?

— В Ил Сент Луис. Това е в Париж.

— Къде...?

— Париж, сладурче, Париж. Отиваме на купон в...

ДРАКО, ЗЕМЯ, ПАРИЖ, 3162

В средата на четвърти век византийският император Юлий, изтощен от социалните брожения на Сите дьо Пари (чието население, под хиляда жители по онова време, обитавало главно шатри от кожа, скупчени около храм от камък и дърво, изграден в чест на Великата Майка), се преместил оттатък реката на един по-малък остров.

През първата половина на двадесети век царицата на световната козметична индустрия, в желанието си да избяга от претенциите на Дясната банка и от бохемските ексцесии на Лявата, издигнала тук своя парижки *piéd a terre*^[1], чиито стени били покрити с безценни произведения на изкуството (в същото време дървеният храм на отвъдния бряг на реката бил заменен от катедрала с две кули-близнаци).

В края на тридесет и първи век централното авеню беше залято от светлини, в страничните алеи ехтеше музика, лееше се пиене, всичко беше изпъстрено от менажерии и игрални домове, нощта се раздираше от илюминации и фойерверки — на Ил Сент Луис течеше купонът на Принс Ред.

— Оттук! Насреща!

Бяха се струпали върху рамковия мост. Черната Сена блещукаше в тъмнината. На отсрещния бряг каменните балюстради бяха скрити зад гъста зеленина. Скулптурните контрафорси на Нотр Дам, осветени отдолу, се издигаха между дърветата в парка на Сите.

— Никой не може да дойде на моя остров без маска — извика Принс.

Като стигнаха в средата на моста, той скочи върху парапета, хвана се за една от гредите, заразмахва сребърната си ръка над тълпата.

— Вие сте на купон! Вие сте на купон при Принс! И всеки трябва да носи маска!

В тъмнината зад скулестото му лице разцъфнаха сини и червени кълба фойерверки.

— Страхотно е! — изпищя Че-онг и се втурна към парапета. — Но ако си сложа маска, никой няма да ме познае, Принс! В студиото ми казаха, че мога да дойда тук, само ако имам достатъчно силна изява!

Той скочи, сграбчи виниловата ѝ ръкавица и я поведе надолу по стълбите. Там, върху стативи, втренчено гледаха стотици глави-маски.

— За теб, Че, аз съм приготвил специална маска! — той смъкна една прозрачна, два фута висока, глава на плъх с уши, оброчени с бяла козина, с вежди от златна сърма и скъпоценни камъни, поклащащи се в краищата на телените мустачки.

— Страхотно е! — изпищя Че, когато Принс нахлузи маската на раменете ѝ.

Зад прозрачната злоба на маската нежното ѝ зеленооко лице се заливаше от смях.

— Това е за теб! — Сесил получи глава на саблезъба пантера, Едгар с орел с блестящи пера, а черната коса на Хосе изчезна под маската на гущер.

За Дан имаше лъв (той се възпротиви срещу всеобщата настойчивост, но щом даде войнственото си съгласие, всички го забравиха), а за Брайън — грифон (до момента сякаш всички го бяха забравили, макар че ги следваше настоятелно).

— И ти! — Принс се обърна към Лорк. — За теб също съм приготвил специална маска!

С бурен смях той смъкна една пиратска глава с превръзка на окото, цветна кърпа, дълбок белег на бузата и кинжал между зъбите. Тя с лекота се нахлузи върху главата на Лорк: гледаше през дупки издълбани за очите му на врата на маската. Принс го потупа по гърба.

— На ван Рей му се полага само пират, това е! — провикна се той зад гърба на Лорк, тръгнал вече по павираната улица.

Смехът се засили, когато на моста се събраха и останалите.

Над тълпата девойки с фризури от двадесет и трети век, епохата преди Аштон Кларк, напудрени и високо тупирани, хвърляха конфети от балконите. По улицата си проправяше път един човек с мечка. Докато не докосна козината с рамо и не усети миризмата на мускус, Лорк си мислеше, че това е някой от маскираните. Лапите зашляпаха нататък. Тълпата го обкръжи.

Лорк бе уши.

Лорк бе очи.

Блаженство изпълваше възприятието на всички избистрени усещания. Както си вървеше по павираната улица, покрита с конфети, изведнъж възприятията рязко се обърнаха (както могат да се обърнат платната на кораб). Той усети собственото си присъствие. Светът му се събра в моментното възприятие на ръцете и езика. Гласовете около него галеха съзнанието му.

— Шампанско! Това не е ли страхотно! — в ъгъла до една табла с вино прозрачният плъх бе притиснал грифона с дреха на цветя. — Не се ли забавляваш? Аз съм истински запленена!

— Разбира се — отговори Брайън, — но аз никога не съм бил на такъв купон. Хора като Лорк, Принс, като теб, вие сте хора, за които аз само бях чувал. Трудно ми беше да си представя, че вие наистина съществувате.

— И ти си между нас сега. На времето и аз имах същия проблем. Радвам се, че си между нас, та да ни напомняш за онези дни. Сега просто продължавай да ни говориш...

Лорк се присъедини към друга група.

— ...на една лодка за увеселителни разходки от Порт Саид до Истанбул, там беше и онзи рибар от Плеяди, който свиреше най-прекрасните неща на своя сензорен сирикс...

— ...после ние трябваше да пропътуваме на автостоп целия Иран, защото моното не работеше. Аз наистина мисля, че Земята се пука по шевовете...

— ...прекрасен купон. Истинско вълшебство...

Лорк бе твърде млад, много богат и се чудеше какви ли ограничения му налагат тези обстоятелства.

Босоног, с въжен колан, лъвът се беше подпрял на рамката на вратата и наблюдаваше:

— Как я караш, капитане?

Лорк махна с ръка на Дан и излезе.

Сега усещаше в себе си една благовидност и чистота. Музиката проникваше през кухнята му маска, където главата му бе сякаш тапицирана със звука на собственото му дишане. Върху естрадата един човек свиреше на клавесин танца-паван на Бирд. При отдалечаването му взеха връх звуци от друга тоналност. Върху естрада на другата страна на улицата две момичета и две момчета пресъздаваха мелодични антифонални творби на Mommas and the Popras в стил от

двадесети век. Лорк зави в една странична улица и се смеси с тълпата, която го понесе напред, докато най-сетне го изправи пред огромна купчина клавиатури на електронни инструменти, които възпроизвеждаха дразнещите, структурирани безмълвия на Тоху-боху. Реагирайки с носталгия на попмузиката от преди десет години, гостите с подуты глави от папие-маше и пластмаса, се бяха разделили на групи и танцуваха по двама, трима, петима и седем човека. От дясно се полюшкваше глава на лебед, от ляво се поклащаше лице на жаба, поставено върху покрити с пайети рамене. Още по-нататък до слуха му достигнаха безтерцови модуляции, каквито бе чул по високоговорителите на Калибан, кръжейки над Хималаите.

Те нахлуха сред тълпата на дансинга:

— Той успя! Не е ли разкошен Принс! — те викаха и подскачаха.
— Той е намерил тази стара турска музика!

Бедра, гърди и рамене проблясваха под винила (порите на плата се отваряха при топло време и прозрачният костюм хладнееше като коприна), Че-онг се поклащаше и придържаше обшитите с козина уши на маската.

— Всички долу! Застанете на четири крака! Сега ще ви покажем нашата нова танцова стъпка! Ето така: само си клатете...

Лорк се насочи към фойерверките на нощта, малко поуморен, малко възбуден. Той прекоси улицата, която обрамчваше острова и приседна на камък близо до един от прожекторите, осветяващ сградите на Ил. От другата страна на реката, на отсрещния кей, се разхождаха хора, сами или по двойки, зяпаха фойерверките или просто наблюдаваха веселбата тук.

Зад гърба му прозвуча силен смях на момиче. Той се обърна — глава на райска птица, сини пера около червени лъскави очи, червен клюн, червен вълнист гребен... — тя тъкмо се беше отделила от групата, за да се прислони до ниската стена. Бризът развяваше полите на дрехата ѝ, така че те се вееха покрай спиралните пиринчени закопчалки на раменете, по китките и бедрата ѝ. Беше приседнала на камъка, а пръстите на краката ѝ, обути в сандали, висяха на един инч над земята. С дългите си ръце (ноктите ѝ бяха пурпурночервени) тя свали маската от лицето. Щом откри лицето си и остави маската на камъка, бричът разпиля черните ѝ коси, като ту ги спускаше върху

раменете ѝ, ту ги вдигаше нагоре. Водата под тях се премрежи, сякаш някой беше хвърлил пясък.

Той извърна поглед. Погледна отново. Намръщи се.

Има два вида красота (лицето ѝ го порази — първо мисълта му, после говора, а накрая изцяло): при едната чертите и формите на тялото напълно отговарят на общоприетите стандарти, които никого не дразнят: това е красотата на фотомоделите и известните актриси. Такава беше красотата на Че-онг. При тази очите бяха натрошен син нефрит, скулите — високо над белите вдлъбнатини на широкото лице. Брадичката беше широка, а устните — добре оформени, червени и плътни. Носът падаше прав от челото надолу и се разширяваше към ноздрите. Тя дишаше с вятъра. Вперил поглед в нея, той усети аромата на реката, на парижката нощ, на вятъра в града. Тези черти бяха твърде строги и силни за лице на толкова млада жена. Но той знаеше, че властното им съчетание ще го накара да се обърне отново към нея, да я помни след като някога си отиде. Лицето ѝ внушаваше такава сила, че караше обикновените красавици да се изяждат отвътре. Тя го погледна:

— Лорк ван Рей?

Намръщеното му лице се изкриви още повече под маската.

Тя се наведе над паважа, който докосваше водата.

— Те са толкова далече — обади се тя и кимна с глава към хората на кея. — Те са много по-далеч, отколкото си мислим ние, пък и те също. Какво ли биха правили на нашето парти?

Лорк свали маската си и постави пирата до нейната качулата птица.

Тя отново го стрелна с поглед.

— Значи така изглеждаш. Хубав си.

— Откъде знаеш кой съм аз? — Помисли си, че не я е забелязал в тълпата, която първа мина по моста, очакваше да му каже нещо за неговите снимки, които се появяваха понякога из галактиката, когато печелеше състезания.

— По маската. По маската те познах.

— Наистина ли? — той се засмя. — Нищо не разбирам.

Дъгите на веждите ѝ се изостриха. Няколко секунди смях, твърде тих, който твърде бързо отзвуча.

— А ти. Коя си ти?

— Аз съм Ръби Ред.

Беше все така слаба. Някога едно малко момиче бе стояло над него в пастта на един звяр... Сега и Лорк се засмя:

— Какво има в моята маска, та така да ме издава?

— Откакто предаде на баща ти поканата за купона и въпреки малката вероятност наистина да дойдеш, Принс тайно злорадстваше при възможността да те накара да я сложиш. Каж ми, само от любезност ли задоволяваш противните му капризи и носиш това нещо?

— Всички други носят маски. Мисля, че идеята е хубава.

— Да, разбирам — гласът ѝ доби тона на обичаен разговор. — Брат ми каза, че сме се срещали преди много години. Аз... не бих те познала. Но те помня.

— И аз те помня.

— Принс също. Той е бил на седем години. Това значи, че аз съм била на пет.

— Как минаха твоите последни дванадесет години?

— Растях в послушание и покорство, докато ти беше „ужасното дете“ в състезанията на Плеяди, парадирайки с нечестно спечелените пари на родителите си.

— Виж — той посочи хората, които гледаха от отсрещния бряг. Някои от тях изглежда помислиха, че им маха и му отвърнаха.

Ръби се засмя и също помахаша с ръка.

— Дали разбират колко особени сме ние тук? Чувствам се много странно тази вечер. — Тя вдигна лице със затворени очи. Сини фойерверки оцветиха клепачите ѝ.

— Тези хора са твърде далеч оттук, за да видят колко си красива.

Тя отново го погледна.

— Вярно е. Ти си...

— Ние сме...

— ...много красиви.

— Не мислиш ли, капитан ван Рей, че е опасно да казваш такива неща на домакинята?

— Не мислиш ли, че е опасно да казваш такива неща на госта си?

— Но ние сме уникални, млади капитане. Ако искаме, можем да флиртуваме дори с Дан...

Уличните светлини около тях изгаснаха.

От страничната улица се чу вик. Гирляндите от цветни лампи също бяха угаснали. Лорк се отдръпна от кея, а Ръби го хвана за рамото.

Светлините и прозорците по продължение на острова присветнаха два пъти. Някой крещеше. После илюминацията изгря отново, а с нея се върна и смехът.

— Този мой брат! — Ръби поклати глава. — Всички го предупреждавах, че ще има проблеми с тока, но той настояваше да омотае целия остров с електрически кабели. Той реши, че електрическото осветление ще създава повече романтика от идеалните индукционно-флуоресцентни тръби, които до вчера бяха монтирани тук и утре ще трябва да бъдат възстановени от градската управа. Трябваше да видиш как се мъчеше да докопа един генератор. Това е чудесен музееен експонат на шестстотин години и запълва цяла стая. Страхувам се, че Принс е непоправим романтик...

Лорк постави ръката си върху нейната.

Тя го погледна. Дръпна ръката си.

— Сега трябва да си вървя. Обещах да му помогна.

Усмивката ѝ не беше на щастлив човек. Проницателното ѝ изражение се отпечата в изострените му сетива.

— Не слагай повече маската на Принс — тя взе от парапета маската на райската птица. — Не е нужно да демонстрираш пред всички тук оскърблението, просто защото той е избрал теб, за да те оскърби.

Объркан, Лорк сведе поглед към пиратската глава.

Очите от фолио проблясваха срещу него от сините пера.

— Освен това — гласът ѝ сега беше приглушен, — ти си твърде красив, за да се закриваш с нещо толкова грозно и ужасно.

Тя вече пресичаше улицата, изчезваше в многолюдната алея.

Той огледа пътя нагоре и надолу, не му се оставаше повече тук.

Пресече улицата след нея, потъна в същата тълпа и бързо осъзна, че я следва.

Тя беше красива.

Това не беше просто блаженство.

Това не беше просто възбуда от купона.

Това беше предизвикано от нейното лице и от начина, по който то се преобразяваше в съзвучие с изричаните думи.

Това беше празнотата в него, станала толкова осезателна сега, само защото преди малко, докато си разменяха баналностите, той бе изпълнен с нейното лице, с гласа ѝ.

— ...проблемът с всичко това е в липсата на солидна културна основа. — (Лорк обърна поглед в посоката, където грифонът говореше на сериозни и съсредоточени броненосци, маймуни и други.) — „Това масово преселване от свят на свят доведе до факта, че ние нямаме вече истинско изкуство, а само нещо псевдо-интерпланетарно...“

Пред входа на земята лежах главите на лъв и жаба. По-нататък в тъмното с изпотен от танци гръб, Дан притискаше едно момиче с пайети по раменете си.

След като извървя половин квартал, Ръби се изкачи по няколко стъпала с парапет от вито желязо.

— Ръби!

Той се затича...

— Ей, внимавай...

— По-полека! Накъде си...?

— По-бавно...

Той прескочи перилата и се затича по стълбите след нея.

— Ръби Ред! — после влезе през вратата. — Ръби...?

Широки гоблени между тънки огледала погълнаха ехото от неговия глас. Вратата до мраморната маса бе открената. Той прекоси фойето и я отвори.

Тя включи въртящо се осветление.

Изпод пода цветни потоци светлина на приливи и отливи заизпълваха стаята. Отблясъците им играеха по тежките, изработени от черен кристал крака на мебелите в стил Република Вега. Тя отстъпи назад, без да хвърли сянка.

— Лорк! Какво правиш сега тук? — тя току-що бе поставила маската си на птица върху една от кръглите лавици, които се местеха на различни нива из цялата стая.

— Искях да поговоря с теб още малко.

Веждите оформяха черни дъги над очите ѝ.

— Съжалявам. Принс е предвидил пантомима за представлението на открито, което ще започне в полунощ в центъра на острова. Трябва да се преоблека.

Едната от лавиците се приближи до него. Преди устройството да реагира на неговата телесна температура и да го отмине, Лорк се пресегна и взе една бутилка ликьор от стъклената поставка.

— Трябва ли наистина толкова да бързаш? — Той надигна бутилката. — Искам да разбера коя си ти, какво правиш, какво мислиш. Искам да ти кажа всичко за мен.

— Съжалявам. — Тя се обърна към спираловидния ескалатор, който щеше да я отведе на балкона.

Неговият силен смях я спря. Тя се обърна, за да види какво го беше предизвикало.

— Ръби?

Обръщането ѝ продължи, докато отново попадна лице в лице с него.

Той прекоси повдигачия се под и постави ръце върху меката дреха, която се спускаше по раменете ѝ. Пръстите му се склупчиха на ръцете ѝ.

— Ръби Ред.

Неговата интонация предизвика стъписване на лицето ѝ.

— Остани тук с мен. Можем да отидем в друг град, в друг свят, под друго слънце. Не те ли отегчават тукашните съзвездия? Знаем една планета, където съзвездията се казват Котилото на лудата свиня, Голям и Малък рис, Окото на Вадамин.

Тя взе две чаши от преминаващата лавица.

— Какво те кара да си толкова самоуверен? — усмихна се тя. — Каквото и да е, то е част от теб.

— Ще дойдеш ли?

— Не.

— Защо? — Наля от разпенения кехлибар в малките чаши.

— Първо — той остави бутилката върху друга подвижна лавица, а тя му подаде чашата, — защото е ужасно невъзпитано една домакиня да напусне партито си преди полунощ. Не зная какви са обичаите при вас на Арк.

— А след полунощ?

— Второ — тя отпи от питието и сбърчи нос (той беше учуден, потресен, че нейната гладка кожа може да издържи нещо толкова човешко, като сбръчкването), — Принс подготвя този купон от месеци и не искам да го тревожа като не се появя в уречения час. — Лорк

докосна с пръст бузата ѝ. — И трето — погледът ѝ се отмести от ръба на чашата, за да срещне неговия, — аз съм дъщерята на Аарон Ред, а ти си мургавият, червенос, висок, красив син — Ръби извърна глава — на един русоляв крадец!

Почувства студ върху върха на пръстите си, където преди малко бе чувствал топлината на ръката ѝ.

Постави дланта си върху нейната буза и зарови пръсти в косата ѝ. Тя се отдръпна от ръката му и стъпи върху спираловидния ескалатор. Издигна се нагоре и пътъм добави:

— Пък и не си чак толкова горд, щом допусках Принс да се гаври с теб по този начин.

Ескалаторът мина покрай него и Лорк скочи на ръба му. Озадачена, тя отстъпи крачка назад.

— Какви са всички тези приказки за крадци, пиратство, подигравки? — ядоса се, не толкова на нея, колкото на объркването, което тя предизвика в него. — Нищо не разбирам, а и не знам дали изобщо бих искал да разбера. Не знам как е на Земята, но на Арк не се подиграваме с гостите си.

Ръби погледна в чашата си, после в очите му, а сетне отново в чашата си.

— Съжалявам, извинявай. — И отново впери поглед в него. — Лорк, махни се отгук. Принс ще дойде след малко. Аз изобщо не трябваше да говоря с теб...

— Защо? — Стаята се въртеше и потъваше. — С кого трябва да говориш и с кого не можеш? Не зная каква е причината за всичко това, но ти ми приказваш сякаш съм от простолудието. — Той отново се изсмя — лекият, нисък звук в гърдите му се усили и разтърси раменете му. — Ти си Ръби Ред, нали? — Хвана я за раменете и я притисна до себе си. За миг сините ѝ очи се затвориха. — ти на сериозно ли приемаш всички тези безсмислици, дето ги разправя простолудието?

— Лорк, по-добре...

— Аз съм Лорк ван Рей! А ти си Ръби, Ръби, Ръби Ред!

Ескалаторът вече подминаваше първия балкон и ги отнасяше нагоре.

— Лорк, моля те, аз трябва да...

— Ти трябва да дойдеш с мен! Ще дойдеш ли с мен, Ръби, отвъд границите на Драко? Ще дойдеш ли на Арк, където ти и брат ти никога

не сте били? Или пък, ела с мен на Сао Орини! Там има една къща, която ще си спомниш, щом я видиш отново, там на края на галактиката. — Изкачваха се вече над втория балкон и завиваха към третия. — Ще играем зад бамбука върху каменните езици на гущерите.

Тя извика, защото едно декоративно стъкло се удари в тавана на ескалатора и ги обсипа с парченца.

— Принс! — тя се отблъсна от Лорк и погледна надолу през ръба на ескалатора.

— Остави я! Махни се от нея! — Сребърната му ръкавица сграбчи една от другите лавици, които индукционното поле носеше из стаята, и я запокити към тях. — Проклет да си. — Гласът му секна от ярост и после отново прозвуча: — Махай се!

Вторият поднос прелетя покрай раменете им и се разби върху пода на балкона. Лорк замахна с ръка, за да отбие настрани счупените парчета.

Принс се втурна нагоре по стълбата откъм лявата страна на галерията. Лорк хукна надолу от ескалатора, прекоси балкона, покрит с килим и стигна горния край на същата стълба — Ръби го следваше — и заслиза надолу.

Срещнаха се на първия балкон. Принс сграбчи двата парапета, задъхвайки се от ярост.

— Принс, какво по дяволите става с...

Принс се хвърли напред да го хване. Сребърната му ръкавица се удари със звън в перилата точно на мястото, където до преди малко стоеше Лорк. Месинговият прът се огъна, металът се изкриви.

— Крадец! Мародер! — изсъска злобно Принс. — Убиец! Отрепка...

— Какво говориш...?

— ...изчадие на отрепки. Ако докоснеш сестра ми... — ръката му отново замахна.

— Принс, не! — това бе гласът на Ръби.

Лорк се наведе през балкона и скочи от дванадесет фута височина на пода. Приземи се, падна на ръце и колене в един червен басейн, който изсветля до жълто и бе пресечен от зелено течение.

— Лорк...! — това отново бе гласът на Ръби.

Той се претърколи и преобърна върху мултихрома (и в този момент видя Ръби до перилата, закрила устата си с ръце. После Принс

прескочи парапета, летеше във въздуха, падаше върху него). Принс удари със сребърния си юмрук точно по мястото, където преди малко бе главата на Лорк.

Храс!

Лорк се олюля, но вече беше прав и се опитваше да възстанови дишането си. Принс бе все още долу.

Мултихромът се разби под ръкавицата му. Парчетата се разхвърчаха на един ярд от мястото на удара. Рисунокът бе като застинали слънчеви лъчи около една ослепителна точка.

— Ти... — обади се Лорк. Думите секваха от тежкото му дишане. — И ти, и Ръби, да не сте полудели...?

Принс се свлече отново на колене. Яростта и болката се изписаха върху лицето му в готовност за насилие. Устните му трепереха около дребните зъби, клепачите — около тюркоазените очи.

— Селяндур такъв, свиня! Дойде на Земята и се осмели да посегнеш, да посегнеш на сестра ми...

— Принс, моля те... — гласът ѝ се разнесе над тях, пълен с болка и страдание. Дивната красота се преплете и разби във вика ѝ.

Принс успя да се изправи, грабна друга плаваща лавица. Хвърли я с мощен рев.

Острият предмет срязва ръката му. Лорк извика и рухна през летящата врата зад него.

В стаята нахлу студен въздух. От улицата се чува силни викове и смях.

— Ще те хвана! Ще те пипна аз тебе — и се хвърли към Лорк. — Ще те убия!

Лорк се обърна, прескочи кованото желязо и се втурна срещу тълпата.

Когато се вклини в навалицата, хората се разпищяха. Те го удряха с ръце по лицето, блъскаха го по гърдите, стискаха го за раменете. Письците и виковете се усилваха. Принс бе плътно зад него.

— Тия какво...? Хей, внимавай...

— Те се бият! Вижте, това е Принс...

— Хванете ги! Разтървете ги! Какво...?

Лорк се изтръгна от тълпата и залитна към парапета. За миг се оказа над развълнуваната Сена и мокрите скали. Отблъсна се назад и се обърна да види какво става зад него.

— Пуснете ме да мина! — Гласът на Принс се изви над тълпата.
— Пуснете ми ръката! Ръката ми, пуснете ме да мина!

Спомените го разтърсиха. Объркването от преди малко сега се превърна в страх.

Каменните стълби зад него водеха към крайбрежната алея. Той побягна надолу и като стигна до последното стъпало, чу останалите зад гърба си.

Силни светлини го заслепиха. Лорк разтърси глава. По мокрия паваж, по зеленясалата каменна стена зад него се плъзна светлина — някой бе пуснал прожектор, за да огледа.

— Пуснете ми... — гласът на Принс стигна до ушите му, заглушавайки всички останали. — Ще го пипна!

Принс тичаше по стълбите надолу, а отразените образи го гледаха от скалите. Той се олюля на дъното, заслепен от осветената река, но запази равновесие.

Дрехата му се беше смъкнала от едното рамо. По време на боя бе загубил дългата си ръкавица.

Лорк отстъпи назад.

Принс вдигна ръка — черните метални кости се свързваха от медена мрежа и скъпоценни кондензатори, в прозрачния корпус бръмчаха скрипци и трансмисионни колела.

Лорк направи още една крачка.

Принс се пресегна към него.

Лорк се отмести към стената. Двете момчета се дебнеха в кръг.

Гостите се струпаха около преградата, бутяха се върху парапета. Лисици и гущери, орли и насекоми се бутяха взаимно, за да гледат. Някой се спъна в прожектора и отражението на галерията във водата се разклати.

— Крадец! — спазми разтърсваха тесния гръден кош на Принс.
— Пират! — Над тях избухна фойерверк. Тътенът от експлозията се чу по-късно. — Ти си мръсник, Лорк ван Рей! Ти си по-нищожен от...

В този момент Лорк скочи и се хвърли напред.

В гърдите му се надигна ярост, заслепи погледа му, завладя ръцете му. Единият му юмрук удари странично главата на Принс, а другият се заби в корема му. Той нападаше с чувство за накърнена гордост, с ярост, примесена с объркване от небивалото унижение, което спираше дъха му до болка в ребрата. Той се биеше пред

погледите на насъбралото се множество. Удряше отново и отново, без да знае къде.

Изкуствената ръка на Принс се вдигна.

Хвана го под брадата, лъскавите пръсти се свиха. Раздраха кожата му, начупиха костите му, после се преместиха нагоре, откривайки устата, бузата, челото. Разкъсваха мастната тъкан и мускулите.

Лорк изскимтя, устата му се напълни с кръв и той падна.

— Принс! — Ръби бе застанала до стената (именно тя беше обърнала прожектора, за да гледа боя). Вятърът от реката развяваше червената ѝ рокля и черните ѝ коси.

Задъхан Принс отстъпи още назад. Лорк лежеше, захлупил лице, с ръка във водата. Под главата му струеше кръв и обливаше камъка.

Принс рязко се обърна и тръгна по стълбите. Някой отново обърна прожектора. За момент той заля със светлина хората, струпани на кея от другата страна на Сена. После светлината се премести нагоре, надолу, докато най-сетне се спря върху сградата.

Хората загърбиха парапета.

Някой тръгна по стълбите надолу и застана лице в лице с Принс. След миг той се извърна. Едно пластмасово лице на плъх се отдалечи от перилата. Някой прегърна прозрачното винилово рамо и я отведе. Музика от дузина епохи заля целия остров.

Черните води на реката поклацаха главата на Лорк. Реката засмукваше ръката му.

После по стената се спусна един лъв и, бос, скочи до камъка. Един грифон се втурна надолу по стълбите и коленичи до него.

Дан махна маската от главата си и я захвърли на стълбите. Тя тупна и се изтърколи. Главата на грифона го последва.

Брайън обърна Лорк по гръб.

Дъхът на Дан спря в гърлото му, а после излезе със свистене.

— Тоя май ни е съсипал капитана, а?

— Дан, трябва да доведем тук патрул или нещо подобно. Те не могат да вършат такива неща!

Дан повдигна рунтавите си вежди.

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че не могат? Работил съм за разни копелета с по-малко пари от тези на Ред-шифт, които си позволяваха много повече.

Лорк простена.

— Медекип! — обади се Брайън. — Къде можем да намерим тук медекип?

— Не е умрял. Ще го занесем на кораба. Като дойде на себе си, ще си взема парите и ще се махна от тази проклета планета — той се визираше отвъд реката в двете островърхи кули на Нотр Дам на отсрещния бряг. — Земята просто не е достатъчно голяма за мен, както и Австралия. Искам да си ходим.

Пъхна едната си ръка под коленете на Лорк, другата под раменете му и се изправи.

— Ще го носиш ли?

— Можеш ли да измислиш нещо друго, та да стигнем с него до кораба? — Дан се обърна и тръгна към стълбите.

— Но тук трябва да има... — Брайън го следваше. — Трябва да...

Във водата нещо изсъска. Брайън се обърна. Крилото на една патрулна лодка остърга брега.

— Накъде сте понесли капитан ван Рей? — На предната седалка Ръби бе заметната с тъмна пелерина.

— На яхтата му, госпожо — отвърна Дан. — По нищо не личи да е добре дошъл тук.

— Дайте го на лодката.

— Не мисля, че можем да го оставим в ръцете на когото и да било от този свят.

— Вие неговият екипаж ли сте?

— Да, точно така — отговори Брайън. — Ще го заведете ли на лекар?

— Смятах да го закарам в де Блау Филд. Трябва веднага да се махате от Земята.

— И аз така мисля, госпожо — каза Дан.

— Сложете го отзад. Там под седалката има чанта за спешна медицинска помощ. Опитайте се да спрете кървенето.

Брайън стъпи върху люлеещата се патрулна лодка и бръкна под седалката, за да извади измежду парцалите и веригите една малка пластмасова кутия. Когато и Дан се качи на лодката, тя леко потъна. Ръби взе контролния кабел от предната седалка и го включи в китката си. Тръгнаха напред със съскане. Малката лодка се издигна над

пръските от подводните си крила и полетя. Понт Сен Мишел, Понт Ньов, Понт дез Ар хвърляха сенките си върху лодката. Париж мъждукаше по двата бряга.

Няколко мига по-късно осветените подпори на Айфеловата кула изпъкнаха на фона на останалите сгради. Вдясно над скосеното каменно корито и зад гъстите смоковници, последните закъснели минувачи се разхождаха под лампите на Але де Син.^[2]

[1] Административна сграда, седалище на фирма. Бел.пр. ↑

[2] На това място в оригинала следват още две подглави, които липсват в този превод. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мишока измъкна кожения сак изпод кушетката и го преметна през рамо.

— ...сензорен сиринкс.

Вратата се плъзна и Мишока застана на най-горното от трите стъпала над синия килим, който покриваше пода на общата зала на Рок.

Под водопад от сенки се извиваше спираловидна стълба — металните езици се виеха под светлините на тавана, хвърляха отблясъци върху стената и листата на филадендроните^[1] пред огледалната мозайка.

Катин бе седнал пред разтворения плот за триизмерния шах и подреждаше фигурите. И последният топ щракна на мястото си в ъгъла, и шуплестият стол, кълбо от желиран глицерин, прие формата на човешко тяло и се залюля.

— Кой ще играе пръв с мен?

Капитан ван Рей стоеше на върха на спираловидната стълба. Тръгна надолу и обезобразеното му отражение наруши красотата на подовата мозайка.

— Капитане, ти? — Катин вдигна брадичката си. — Мишок? Кой от вас иска първата игра?

През сводестата врата влязоха Себастиан и Тайи. Минаха по рампата, която прехвърляше басейна, оброчен с варовик и заел една трета от помещението.

Полъхна бриз.

Водата се развълнува.

Тъмна сянка мина над главите им.

— Долу! — извика Себастиан.

Ръката му се раздрусва в ставата и зверовете заръмжаха, заизвиваха се на стоманените си каишки. Огромните птици се свлякоха до него като дрипи.

— Себастиан? Тайи? Играете ли шах? — обърна се Катин към рампата. — На времето това бе моята страст, но вече съм загубил тренинг. — Той отново погледна нагоре към стълбите, взе топа от шахматната дъска и се вгледа в кристала с черна сърцевина. — Капитане, тези фигури от естествен материал ли са?

От най-долната част на стълбите капитан ван Рей повдигна червеникавите си вежди.

— Не.

Катин се ухили.

— О, значи така.

— От какво са? — Мишока прекоси килима и надникна през рамото на Катин. — Никога не съм виждал такива фигури.

— Интересен стил за шахматни фигури — отбеляза Катин. — Република Вега. Често се налага в интериора и архитектурата.

— Къде се намира Република Вега? — Мишока взе една пешка: вътрешността бе от кристал, добит в Слънчевата система, със скъпоценен камък в средата.

— Тя вече не съществува. Свързва се с едно въстание през две хиляди и осемстотната година, когато Вега направи опит да се откъсне от Драко, но не успя. Изкуството и архитектурата от този период бяха възприети от нашата художествена интелигенция. Допускам, че в цялата работа е имало нещо много героично. Те, разбира се, направиха опит да си останат максимално оригинални, упорито отстоявали културната си автономия и всичко останало. В крайна сметка това се превърна във вид салонна игра за проследяване на отделните влияния. — Той взе друга фигура. — Аз все още харесвам този стил. Той роди трима златни музиканти и един невероятен поет, макар че от музикантите само единият имаше нещо общо с въстанието. Но повечето хора не знаят това.

— Да не ме будалкаш? — попита Мишока. — Добре. Ще изиграя с теб партия шах. — Той заобиколи шахматната дъска и седна върху зеления глицерин. — С кои искаш да играеш, с черните или с жълтите?

Ван Рей се пресегна през рамото на Мишока към контролното табло върху облегалката на стола и натисна един микробутон.

Светлините по игралното табло угаснаха.

— Ей, защо го направи...? — дрезгавият шепот на Мишока секна от огорчение.

— Вземи си сиринкса, Мишок! — Лорк тръгна към изваяната върху жълтите кахли скала. — Ако ти кажа да направиш Нова, Мишок, как ще постъпиш? — Той седна върху оголената скала.

— Не зная. А ти какво имаш предвид? — Мишока извади инструмента си от сака. Прекара палеца си по грифа. Пръстите му зашариха по индукционната платка. Розовичкият се заклатушка на кокилестите си лапки.

— Сега ти казвам. Направи Нова.

Мишока помисли малко. После каза:

— Добре — и ръката му подскочи.

Избухна светлина, последвана от тътен и грохот. Цветовете зад пост-образа видимо се размазаха, завъртяха се в свиващо се кълбо и изчезнаха.

— Долу! — обади се Себастиан. — Долу веднага!

Лорк се засмя.

— Не е лошо. Ела тук. Не, вземи си и пъклената арфа. — Той се плъзна по скалата, за да направи място. — Покажи ми как работи това нещо.

— Да ти покажа как се свири на сиринкс?

— Точно така.

Има чувства, които намират външен израз върху лицето, но има и такива, които се изживяват вътрешно, единствено с потрепване на устните или клепачите.

— Обикновено не допускам хората да се подиграват на моя инструмент — устните и клепачите му трепереха.

— Покажи ми.

Мишока сви устни и каза:

— Дай ми ръката си.

Подреди пръстите на капитана върху гърба на образно резонансното табло. Пред тях блесна ярка синя светлина.

— Сега погледни тук, надолу. — Мишока посочи предната част на сиринкса. — Зад тези три миниатюрни лещи има холографски решетки. Те се фокусират върху синята светлина и правят образа триизмерен. Яркостта и наситеността се контролират оттук. Премести ръката си напред.

Светлината стана по-ярка.

— А сега назад.

...и избледня.

— Как правиш образа?

— Това, капитане, ми отне цяла година време докато го науча. Та, тези струни тук, контролират звука. Но всяка от тях не представлява отделна нота. С тях се правят различни звукови структури. Настройката се променя като се местят пръстите напред или назад. Ето така. — Той дръпна една пиринчена струна и човешки гласове изпълниха пространството с причудливи, но неприятни полутонове. — Искаш ли да подушиш мястото? Обратно тук. Тази врътка контролира интензивността на образа. Можеш да направиш всичко съвсем отчетливо чрез...

— Представи си, Мишок, че има едно лице на момиче, което аз искам да пресъздам, гласът ѝ, изричащ моето име, нейния аромат. Ето, аз държа твоя сиринкс в ръцете си. — Той взе инструмента от скута на Мишока. — Какво трябва да направя?

— Да свириш. Виж, капитане, аз наистина не обичам, когато хората се подиграват на моя инструмент...

Посегна и си го взе.^[2]

Лорк го вдигна по-високо, така че Мишока не можеше да го стигне. После се засмя.

— Дръж.

Мишока взе сиринкса и бързо отиде до шахматната дъска. Отвори сака си и сложи сиринкса в него.

— Да свиря, значи — повтори Лорк. — Нямам време за това. Особено, ако трябва да победи Принс Ред заради този проклет илирион.

— Капитан ван Рей!

Лорк погледна нагоре.

— Ще ни кажеш ли какво става?

— Какво искате да знаете?

Катин отпусна ръка върху ключа, за да задейства отново шахматната дъска.

— Къде отиваме? Как ще стигнем до там? И защо?

Минути след това Лорк се изправи.

— Какво ме питаш, Катин?

Шахматната дъска светна и освети лицето на Катин.

— Ти си започнал една игра, игра срещу Ред-шифт лимитед. Какви са правилата? Каква е наградата?

Лорк поклати глава.

— Хайде пак.

— Добре. Как илириона получим ще?

— Да. Как имаме ще го? — Мекият глас на Тайи ги накара да се огледат. В подножието на моста, точно зад Себастиан, тя разбъркваше тесте карти. Когато я погледнаха тя спря. — Във взривеното слънце да не би да гмурнем се? — Поклати глава. — Как, капитане?

Лорк сложи ръце върху изпъкналите капачки на коленете си.

— Линсеъс? Идас?

Върху двете срещуположни стени висяха две позлатени рамки от по шест фута. В едната, точно над главата на Мишока, Идас се беше излегнал на хълбок под светлините на неговия компютър. На срещнатата стена в друга рамка проблясваха коса и клепачи, а бледият Линсеъс се беше усукал между кабелите си.

— Докато ни возите, пускайте по едно ухо тук.

— Добре, капитане — промърмори Идас като човек, който бълнува.

Лорк се изправи и скръсти ръце.

— За първи път ми се наложи да задам този въпрос преди много, много години. Човекът, който ми даде отговор бе Дан.

— Слепият Дан? — обади се Мишока.

— Дан, който скочи...? — чу се и гласът на Катин.

Лорк кимна.

— Вместо този товарен гърбушко — той вдигна поглед нагоре, където симулираните звезди кръжаха върху високия, тъмен таван, за да им напомнят, че освен между басейни, папрати и скални форми, те летят между различни светове, — на времето имах състезателна лодка, на която Дан бе мачтов киборг. Веднъж закъсах на един купон в Париж. Тогава Дан се погрижи за мен и ме заведе в Арк. Прелетя целия път сам. Другият ми мачтов киборг, един приятел от колежа, се уплаши и избяга. — Поклати глава. — Това бе нормално. Но аз бях там. Та, как бих могъл да се сдобия с достатъчно илирион, така че да съсипя Ред-шифт преди те да са съсипали нас? Колко ли хора искат да разберат това? Споделих това една вечер с Дан, докато си пиехме

пиенето край яхт-басейна. Възможно ли е човек да загребе материя от някое слънце?

Той пъхна палец в колана си, погледна един от противовятърните прозоречни ириса, който се затваряше над бара и каза:

— Аз съм попадал веднъж в Нова. — Лорк се огледа. — Това ме накара да изслушам цялата история.

— Какво се е случило с него? — попита Мишока.

— Колко време е прекарал там и как е успял да се измъкне? Ето това искам да разбера. — Катин върна топа на шахматната дъска и се отпусна върху желето. — Хайде, кажи къде се е намирал Дан по време на засмукването?

— Когато звездата изригна, той е бил в екипажа на един продоволствен кораб, който правел необходимите доставки за една от изследователските станции на института Алкейн.

Мишока погледна назад към Тайи и Себастиан, които слушаха от стълбите в края на рампата. Тайи отново разбъркваше колодата карти.

— След хиляди години проучване на всичко близко и далечно, обезкуражаващ е фактът колко малко знаем за явленията в центъра на най-пагубните звездни катастрофи. Външно звездата не се променя, само строежът на материята във вътрешността ѝ се разрушава от процес, който все още не е напълно изяснен. Той може да бъде резултат от хармонични приливни вибрации. Това може да бъде дори една зловеща шега на демона Максвел^[3]. Най-дълготрайните наблюдения върху възникването на Нова са продължили една година и половина, но те винаги са улавяли процесите след тяхното начало. Истинското време, необходимо на Нова да достигне максималната си интензивност, считано от момента на изригването, е едва няколко часа. При „раждане“ на Свръхнова изригването продължава около два дена, но в нашата галактика са регистрирани само две такива събития — едното през тринадесети век от съзвездието Касиопея и другата, неназована звезда, през двадесет и четвърти век и нито една от двете не се е поддавала на по-близко проучване. Интензитета на Свръхнова нараства няколко стотин хиляди пъти. Сумарните светлинни и лъчеви смущения, получените от Свръхнова са по-големи от общата светлина на всички звезди в галактиката. Алкейн са открили други галактики, просто защото в тях се е появила Свръхнова и почти тоталната

анихилация на една-единствена звезда е направила видима цялата галактика от няколко милиарда звезди.

Тайи прехвърляше картите от ръка в ръка.

Себастиан попита:

— Какво на Дан случи се?

Той придърпа птиците по-близо до колената си.

— Корабът му не уцелил станцията и бил засмукан в центъра на слънцето точно половин час след началото на имплозията, а после бил изхвърлен от обратната страна. — Жълтите очи се втренчиха в Катин. Разкъсванията по лицето му пречеха да се улови остротата на чувствата на Лорк.

Катин, свикнал да разгадава трудни и заплетени мисли, отпусна рамене и се опита да потъне в креслото.

— Разполагали са с броеви секунди за реакция. Единственото, което е можел да направи капитанът, било да изключи всички входящи сензорни куплунги на киборговете.

— Те на сляпо летели? — възкликна Себастиан.

Лорк кимна.

— Това била Нова, в която Дан е попаднал още преди да те срещне, първата Нова — потвърди Катин.

— Точно така.

— Какво се е случило във втората Нова?

— Има още едно нещо, което се е случило в първата. Аз отидох в Алкейн и прегледах цялата документация по този случай. По корпуса на кораба е имало множество следи от бомбардиране със свободнодвижеща се материя, което е станало точно по времето, когато корабът се е намирал в центъра на Нова. Единствената материя, която е в състояние да пробие и да проникне в защитното пространство около кораба трябва да е била изградена от почти монолитна ядрена материя от центъра на слънцето. Строежът ѝ трябва да е бил от елементи с огромни ядра, поне три или четири пъти по-големи от ядрото на урана.

— Да не би да искаш да кажеш, че корабът е бил бомбардиран от илирионов метеорити? — любопитства Мишока.

— Но във втората Нова се случи нещо странно — Лорк отново погледна Катин. — След като цялата ни експедиция бе организирана при пълна секретност, след като с помощта на леля ми от института Алкейн локализирахме втората Нова, без да обясняваме на когото и да

било защо искаме да отидем там, та, след като експедицията тръгна и беше на път, аз се опитах да пресъздам ситуация, възможно най-близка до оригиналните условия от първото произшествие, когато корабът на Дан е попаднал в слънцето. За целта направих цялата маневра „на тъмно“: наредих на екипажа да изключи всички входни сензорни куплунги в техните приемателни камери. Дан, противно на всички мои заповеди, решава, че иска да види това, което е пропуснал предишния път. — Лорк се изправи и обърна гръб на екипажа. — Още не бяхме стигнали до зона, където би могло да има физическа опасност за кораба. Изведнъж усетих, че едно енергийно платно на кораба се мята като лудо. В следващия момент чух писъка на Дан. — Лорк обърна лице към тях. — Свихме платната и осакатени закуцукахме обратно към Драко, като хванахме приливното течение към Сол и кацнахме на станция Тритон. Със секретността бе свършено два месеца преди това.

— Секретност? — попита Катин.

Изкривеното нещо, което представляваше усмивката на Лорк, заигра по мускулите на лицето му.

— Нямахте я вече. Стигнах до станцията Тритон в Драко, вместо да се подслоня в Плеяди. Освободих целия си екипаж с препоръката да разкажат всичко, което знаят на възможно най-много хора. Аз оставих този луд да се шляе из пристанището и да бръщолеви, докато Хел3 го погълна. Аз чаках. Чаках търпеливо, докато пристигна онова, за което бях дошъл. После ви подбрах направо от пристанищния площад. Казах ви какво ще правя. На кого сте казали вие? Колко души са ме чули, когато ви разказвах всичко това? На колко човека сте промърморили за това, почесвайки се по главата: „Гот е, ако стане, нали?“ — Ръката на Лорк удари по острата издутина на камъка.

— И какво чакаше?

— Съобщение от Принс.

— Получи ли го?

— Да.

— Какво се казва в него?

— Има ли някакво значение? — Лорк издаде звук, приличен на смях. Той излезе дълбоко от корема му. — Още не съм го прослушал.

— А защо? — попита Мишока. — Не искаш ли да разбереш какво казва той?

— Аз зная какво правя. Това е достатъчно. Ще се върнем на Алкейн и ще локализираме друга... Нова. Моите математици разработиха две дюзини теории, които обясняват явлението, което ни позволява да влезем в слънцето. Във всички от тях ефектът се обръща в края на онези първи няколко часа, когато яркостта на звездата нараства до пиковата си стойност.

— За колко време Нова една умира? — попита Себастиан.

— За няколко седмици, може би около два месеца. А свиването на една Сврхнова може да продължи до две години.

— Съобщението — обади се Мишока. — Не искаш ли да разбереш какво казва Принс?

— А ти искаш ли?

Изведнъж Катин се надвеси над шахматната дъска.

— Да.

Лорк се изсмя.

— Добре.

Той прекоси стаята. За пореден път докосна контролното табло върху стола на Мишока.

В най-голямата рамка на високата стена светлинната илюзия се сви до двуметров овал от позлатени листа.

— Значи това си правил през всичките тези години! — каза Принс.

Мишока гледаше стиснатите челюсти и собствените му челюсти щракнаха. Вдигна поглед към рядката, висока коса на Принс и собственото му чело се изопна. Премести се със стола напред, пръстите му потръпнаха и се свиха по формата на сирикса — изострения нос, сините кладенци.

Очите на Катин се разшириха. Неволно се дръпна назад и петите на сандалите му закачиха килима.

— Не зная какво си мислиш, че ще постигнеш. Нито пък ме интересува това. Но...

— Тоя Принс е? — прошепна Тайи.

— ...ще се провалиш. Повярвай ми. — Принс се усмихна.

А шепота на Тайи се превърна във въздишка.

— Не. Аз дори не знам накъде си тръгнал. Но внимавай! Аз ще стигна там пръв. И тогава — той вдигна ръката си, облечена с черна ръкавица — ще видим.

Пресегна се напред, така че дланта му изпълни целия екран. Пръстите на ръката се свиха и се чу звън от стъкло...

Тайи тихо изписка.

Принс беше ударил с пръст обектива на камерата за съобщения и я бе строшил.

Мишока погледна Тайи. Тя бе изпуснала картите си.

Птиците пляскаха с криле и се дърпаха от каишката. Вятърът разпръсна картите на Тайи по килима.

— Ето — каза Катин, — аз ще ги събера.

Смъкна се от стола и зашари към пода с несръчните си ръце. Лорк отново бе започнал да се смее.

Една от картите се обърна на килима точно до крака на Мишока. Триизмерно слънце върху ламиниран метал блесна над черна морска шир. Над водната стена небето бе огнено и живо. На брега две голи момчета се бяха хванали за ръце. Черното жумеше срещу слънцето с лице изумено и сияйно. Русокосото гледаше техните сенки върху пясъка.

Смехът на Лорк, като серия от експлозии, се изтърколи през салона.

— Принс прие предизвикателството — той шляпна с ръка по камъка. — Добре! Много добре! Ей, да не мислиш, че ще се срещнем под горящото слънце? — вдигна ръка и сви юмрук. — Усецам неговата хватка. Добре! Да, това е добре!

Мишока бързо вдигна картата. Той премести поглед от капитана върху обзорния екран, където променящите се нюанси на мултихрома бяха заличили лицето, ръката. (А на срещуположните стени мъжделееха образите на тъмния Идас и бледия Линсеъс в техните помалки рамки.) Очите му отново се спряха върху двете момчета под изригващото слънце.

Както гледаше, изведнъж усети, как пръстите на левия му крак се вкопчват в килима, а на десния се впиват в подметката на обувката. Страх сви вътрешностите му, полази по нервите на гръбнака му. Изведнъж той пхна картата в сака си при сиринкса. Пръстите му се плъзнаха бавно отвътре по кожата и се навлажниха от пот по ламинираната плоскост. Когато не се виждаше, картата плашеше далеч повече. Извади ръка и я избърса в бедрото си, а после се огледа, за да види дали някой не го наблюдава.

Катин оглеждаше картите, които бе събрал.

— С това ли си играеше, Тайи? Тарот? — погледна нагоре. — Мишок, ти си циганин. Бас ловя, че си виждал такива и преди. — Той вдигна картите, така че и Мишока да ги види.

Без да погледне Мишока кимна с глава. Стараеше се да не държи ръката си до бедрото. (Една голяма жена седеше зад горящ огън — облечена с мръсна, шарена рокля, заобиколена от мустакати мъже под мъждукаща надвиснала скала. Картите проблесваха в дебелите ѝ ръце, а те бяха вперили погледи в нея. Но това беше...)

— Да ми ги даваш — каза Тайи и посегна към него.

— Мога ли да огледам цялата колода? — попита Катин.

Сивите ѝ очи се разшириха.

— Не. — В гласа ѝ прозвуча учудване.

— Извинявай... — Катин започна смутено, — не исках...

Тайи взе картите.

— Ти... гледаш ли на карти? — Катин се опита да предпази лицето си от вледеняване.

Тя поклати глава.

— Гадателството на Тарот е много популярно във Федерацията — обади се Лорк. Той бе седнал върху скулптурата. — За съобщението на Принс имат ли нещо твоите карти да кажат? — Обърна се и очите му светнаха като яспис, като злато. — Може пък твоите карти за мен и Принс да кажат нещо.

Мишока бе учуден от лекотата, с която капитанът мина на диалекта на Плеяди. Вътрешното изражение на това учудване бе бърза усмивка.

Лорк стана от камъка.

— За това гмурване в нощта какво картите казват?

Себастиан, взрян изпод плътните светли вежди, премести тъмните си форми по-наблизо.

— Да видя съчетанието искам аз. Да. Къде аз и Принс в картите падаме се?

Ако тя започнеше да гадае, той щеше да има възможността да види повече карти. Катин се изхили.

— Да, Тайи. Я разгадай какво казват за експедицията на капитана. Себастиан, тя добра ли е в гледането на карти?

— Тайи никога грешила е.

— Вие за няколко секунди само лицето на Принс успяли да видите. По линиите в лицето на човека съдбата му отпечатана е. — Лорк постави ръце на кръста си. — Заради белега на моето лице, къде докосваш линиите, дето да ти разкажат за моята съдба могат?

— Не, капитане — тя сведе поглед към ръцете си. Картите изглеждаха твърде големи за нейните нежни ръце. — Аз само картите подреждам и гадая.

— От ученик не съм виждал някой да гадае на Тарот. — Катин погледна назад към Мишока. — В семинара ми по философия участваше един човек от Плеяди, който познаваше картите. Предполагам, че някога с основание биха ме нарекли дилетантски привърженик на Книгата на Тот, както неправилно са били наричани тези хора през седемнадесети век. По-скоро бих казал... — спря, за да получи потвърждението на Тайи — на Книгата на Грейл.

Потвърждение не се получи.

— Хайде, Тайи, погледай ми — Лорк отпусна ръце.

Пръстите на Тайи спряха върху позлатените гърбове на картите. От мястото ѝ в най-долната част на рампата, сивите ѝ очи бяха разполовени от епиканти. Тя гледаше някъде между Катин и Лорк.

— Това ще направя — отвърна тя.

— Мишок — обади се Катин, — ела тук да гледаш. Кажи ми мнението си за това представление...

Мишока се изправи, осветен от игралната маса.

— Ей...!

Дрезгавият глас накара всички да се обърнат.

— И вие вярвате на всичко това?!

Катин повдигна едната си вежда.

— Ти ме нарече суеверен, защото плюя в реката, нали?! А сега започвате да предсказвате бъдещето на карти! О-о-о! — но звукът, който излезе от гърлото му не беше точно този. В него имаше и презрение. Златната обица на ухото му се разклати и проблесна.

Катин се намръщи.

Ръката на Тайи увисна над колодата.

Мишока прекоси половината килим.

— Вие наистина ли ще се опитате да предскажете бъдещето по тези карти? Това е глупаво. Това е суеверие!

— Не, Мишок, не е — противопостави се Катин. — Човек може да си помисли, че само ти от всички хора...

Мишока махна с ръка и се изсмя дрезгаво.

— Катин, ти и карти! Е, това е вече нещо!

— Мишок, картите всъщност не предсказват нищо. Те просто дават научен коментар за настоящото положение...

— Картите не са учени! Те са просто съчетание от метал и пластмаса. Те не знаят...

— Мишок, седемдесет и осемте карти на Тарот представляват символи и митологични образи, които са се появявали и са се повтаряли в течение на четиридесет и пет века човешка история. Този, който познава техните символи може да прави коментари за дадена ситуация. В това няма никакво суеверие. Книгата на промените и даже Халдейската астрология се превръщат в суеверие, само когато се злоупотребява с тях, когато се използват по-скоро пряко, отколкото насочващо и обяснително.

Мишока отново издаде оня звук.

— Мишок, наистина е така! Това е напълно логично, а ти говориш като човек, живял преди хиляда години.

— Ей, капитане! — Мишока премина и втората половина от разстоянието, надзърна над лакътя на Лорк, хвърли поглед към колодата в скута на Тайи. — И ти ли вярваш на това? — Ръката му се отпусна върху ръката на Катин и, държейки я, смяташе че ще спре треперенето на своята.

Тигровите очи под ръждивите вежди издаваха вътрешна борба. Лорк се смееше.

— Тайи, погадай на мен картите.

Тя обърна колодата и запрехвърля образите от ръка в ръка.

— Капитане, избери ти една.

Лорк клекна, за да ги види по-добре. Изведнъж спря с пръст преминаващите карти.

— Космосът, прилича на него — така нарече той картата, на която се бе спрял пръста му. — В това състезание цена вселената е. — Погледна нагоре към Мишока и Катин. — Мислите ли, че трябваше от космоса да започне гледането?

Обградена от огромните му рамене, неговата „вътрешна борба“ стана почти неуловима.

В отговор Мишока само сви тъмните си устни.

— Давай — обади се Катин.

Лорк изтегли картата.

Сутрешна мъгла се стелеше над брези, тисове и ели. В синята зора на избистрящата се картина една гола човешка фигура се клатеше и лудуваше.

— О — каза Катин, — танцуващият хермафродит, съчетанието на всички мъжки и женски качества. — Той разтърка ухо между двата си пръста. — Знаете ли, преди повече от три хиляди години, някъде към хиляда осемстотин и деветдесет години от началото на космическите пътешествия, се появила силно християнизирана колода карти Тарот, направена от един приятел на Уилям Батлър Ййтс, която станала толкова популярна, че истинските образи почти били забравени.

Докато Лорк накланяше картата, в мистичната горичка проблясваха и изчезваха дифракционни образи на животни. Ръката на Мишока стисна Катин. Той вдигна лице, за да попита нещо.

— Зверовете на апокалипсиса — отговори Катин. През рамото на капитана той посочи четирите ъгъла на горичката. — Бик, лъв, орел и това смешно малко маймуноподобно създание, там отзад е богът-джудже Бес, произхождащ от Египет и Анатолия, покровител на жените в труда, бич за скъперничеството, великодушен и ужасен бог. Има една доста известна негова статуя — клекнал, ухилен, озъбен в полово сношение с една лъвица.

— О, да — прошепна дрезгаво Мишока. — Аз виждам тази статуя.

— Виждам си я! Къде?

— В един музей — той сви рамене. — Мисля, че беше в Истанбул. Един турист ме заведе там, още като бях дете.

— Уви — промърмори Катин. — Аз съм се задоволявал само с триизмерни холограми.

— Само дето не е джудже. Тя е... — Мишока погледна към Катин и дрезгавият му глас секна — два пъти по-висока от теб. — Под въздействието на нахлулите спомени се показва бялото на очите му, изпъстрено с жилки.

— Капитан ван Рей, добре познаваш Тарот? — попита Себастиан.

— Гледали са ми на карти около половин дузина пъти — заобяснява Лорк. — Майка ми никак не харесваше навика ми да се спирам и да слушам гледачките, които имаха обичая да разпъват малките си масички под ветробранните навеси на улиците. Веднъж, когато бях на пет или шест години, успях да се загубя. Докато се лутах из един квартал на Арк, който никога преди това не бях виждал, спрях на едно място и ми разкриха съдбата. — Той се засмя. Мишока, който не можа да прецени правилно израза му, очакваше Лорк да се разгневи. — Когато се прибрах в къщи и разказах на майка си за това, тя се разстрои и ми каза повече да не правя така.

— Тя просто е знаела колко е глупаво всичко това! — прошепна Мишока.

— И какво ти казаха картите? — попита Катин.

— Нещо за смърт в моето семейство.

— И умря ли някой?

Лорк присви очи.

— След около месец беше убит чичо ми.

Катин се замисли върху споменатото за покойния чичо на капитан Лорк ван Рей.

— Но добре ти не познаваш карти, нали? — Себастиан повтори въпроса си.

— Знам на няколко само имената от тях — Слънце, Луна, Обесения. Но аз значението им никога не разбрал.

— Ааа — Себастиан кимна с глава. — Първата карта извадиш ти самият винаги си. Но космосът картата на Аркана-старши е. Тя не може представлява човешко същество. Не можем взима нея.

Лорк се намръщи. Недоумението му приличаше на ярост. Неправилно изтълкувалият го Себастиан млъкна.

— Това означава — продължи Катин, — че в колодата на Тарот има петдесет и шест карти на Аркана-младши, точно като петдесет и двете карти за игра, само че те са валета, дами и попове като за дворцова игра. Тези пък боравят с обикновени човешки работи: любов, смърт, данъци и тем подобни неща. Има и двадесет и две други карти, на Аркана-старши: карти като Глупака и Обесения. Те представляват върховни космически ценности. И наистина не можеш да изтеглиш някоя от тях, за да те представлява тебе самия.

За миг Лорк се взря в картата.

— Защо пък не? — погледна той нагоре към Катин. Лицето му сега беше абсолютно безизразно. — Тази карта ми харесва. Тайи каза да си избира и аз избрах.

Себастиан вдигна ръка.

— Но...

Нежните пръсти на Тайи хванаха окосмените ръце на партньора й.

— Той си я избра — обади се тя. Металът в нейните очи проблясна от Себастиан към капитана и после към картите. — Тук сложи я. — С жест тя го прикани да сложи картата долу. — Капитанът която иска карта може си избере.

Лорк сложи картата на килима. Главата на танцуващия хермафродит сочеше към него, а краката му — към Тайи.

— Космосът е обърнат — промърмори Катин.

Тайи го погледна.

— Обърнат за теб, за мен правилен е. — Тонът й бе остър.

— Капитане, първата карта, която вземеш не предсказва нищо — каза Катин. — На практика, първата карта, която вземеш, се изправва от собственото си съдържание и не може да бъде тълкувана в твоето гледане.

— Какво е съдържанието на тази карта? — попита Лорк.

— Обединява всичко тя женско и мъжко — отговори Тайи. — Меч и бокал, жезъл и блюдо са събрани наедно в нея. Тя завършек и сигурен успех означава. Изразява космическото състояние на божествено съзнание. Победа.

— И всичко това няма го сега в моето бъдеще? — лицето на Лорк отново изразяваше отчаяние. — Чудесно! Та какво състезание щеше да бъде това, ако предварително знаех, че ще победея?

— Обърнатата, тази карта означава обсебеност от нещо, упоритост — добави Катин. — Отказ да се научи...

Изведнъж Тайи събра картите. Тя протегна ръка с колодата карти.

— Катин, ти гледането ще продължиш ли?

— Хм? Аз... Извинявай... Не исках... Но пък и аз знам значението само на около дузина карти. — Ушите му пламнаха. — Млъквам.

Едно крило на птица удари пода.

Себастиан се изправи и дръпна животните си настрана. Едната изпърха и кацна на рамото му. Въздухът се раздвижи и косата на Мишока погъделичка челото му.

Всички стояха прави с изключение на Лорк и Тайи, които бяха клекнали с Танцуващия хермафродит между тях.

Тайи още веднъж разбърка картите и ги разпери, този път всичките бяха закрити.

— Избирай.

Широките пръсти с поизрасли нокти хванаха една карта и я изтеглиха:

Един работник стоеше пред двойна каменна арка с каменотрошачка, включена в куплунга на китката му. Машината дялаше третата по ред петовърха звезда в корниза над прозореца. Слънчева светлина обливаше зидаря и фасадата. Тъмнината се разсейваше пред входа.

— Тройка петолъчки. Тази карта теб покрива.

Мишока погледна ръката на капитана. Овалният куплунг почти се губеше в двойното сухожилие на китката му.

Мишока докосна торбичката на ръката си. Пластмасовото гнездо заемаше едва четвърт от неговата китка, а двата куплунга бяха еднакви.

Капитанът сложи тройката петолъчки върху космоса.

— Отново избираш.

Картата излезе преобърната:

Чернокосо младо същество с брокатена дреха, с ботуши от щампована кожа, се облягаше на дръжката на меч, инкрустиран със скъпоценни камъни и сребърен гуцер. Фигурата стоеше изправена в сянката на канара, но Мишока не можеше да каже дали бе момче или момиче.

— Паж на меча обърнат. Тази карта напреко през теб минава.

Лорк сложи картата напреко върху тройката петолъчки.

— Избира отново.

Над морски бряг, в безоблачно небе с птици една ръка, протегната в мъглата, държеше нещо с формата на петовърха звезда, затворена в кръг.

— Асо на пентаграма — Тайи посочи надолу към кръстосаните карти. Лорк постави и тази карта там. — Тази карта под тебе лежи. Избирай.

Висок русокос мъж стоеше на покрита с плочи пътека в една градина. Гледаше нагоре с ръка отзад. Една червена птица се канеше да кацне върху китката му. По каменната настилка на двора имаше издялани девет звезди.

— Девятка пентаграми — тя посочи шарките на килима. — Тази карта лежи зад тебе.

Лорк постави картата на посоченото място.

— Избирай!

Отново картата бе преобърната.

Между буреносни облаци пламтеше виолетово небе. Една светкавица бе паднала върху най-горната част на каменна кула. Двама мъже скачаха от горния балкон. Единият бе облечен богато. Виждаха се дори пръстените му със скъпоценни камъни и златните пискюли по сандалите му. Другият носеше работна дреха, беше босоног и брадат.

— Кулата, обърната! — измърмори Катин. — О-о-о! Зная, че... — и млъкна, защото Тайи и Себастиан го погледнаха.

— Кулата обърната — Тайи посочи мястото над решетката от карти. — Над теб тази карта слага.

Лорк постави картата и изтегли седмата.

— Двойка мечове, обърнати.

Обърнати наопаки:

Една жена със завързани очи седеше на стол на брега на океана и държеше два меча, кръстосани върху гърдите ѝ.

— Това ляга пред теб.

Трите карти в центъра и четирите около тях оформяха кръст.

— Избира отново. Лорк изтегли една карта.

— Царят на мечовете. Тук постави нея.

Царят отиде от лявата страна на кръста.

— И още веднъж.

Лорк изтегли деветата си карта.

— Тройка жезли, обърнати.

И отидоха под царя.

— Дяволът...

Катин погледна ръката на Мишока. Пръстите му се свиха и малкият нокът одраска ръката на Катин.

— ...обърнат.

Пръстите се отпуснаха. Катин отново погледна Тайи.

— Постави карта тук. — Обърнатият с главата надолу Дявол отиде под Жезлите. — И избирай отново.

— Царицата на мечовете. Таз последната карта тук поставя.

Зад кръста сега имаше вертикален ред от четири карти. Тайи изравни картите.

Подпря с пръсти брадичката си. Облегна се на ярката диорама и стоманената коса се разпиля по раменете ѝ.

— Виждаш ли някъде там Принс? — попита Лорк. — Виждаш ли мен и слънцето, което търся?

— Виждам теб и Принс. И една жена, някакси свързана с Принс, тъмна жена...

— Чернокоса, но със сини очи? — каза Лорк. — Очите на Принс са сини.

Тайи кимна с глава.

— И нейните също аз виждам.

— Това е Ръби.

— Картите предимно мечове и пентаграми са. Много пари аз виждам. Но и много борба около тях и заради тях също.

— Със седем тона илирион? — промърмори Мишока. — Не е нужно да гледаш на карти, за да видиш...

— Ш-ш-т-т — долетя от Катин.

— Единственото положително влияние от Аркана-старши Дявол е. Това карта на силата е, на революция, на борба. Но също зараждане на духовно разбирателство тя означава. Пентаграми в началото на твоята история са. Те карти на пари и богатство са. Мечовете превземат ги, карти на сила и конфликт. Жезъл — символ на интелект и съзидание е. И макар жезлите са три и малко са, предсказанията много добри са. Това добре е. Но няма купи, символ на емоциите и в частност на любовта. Това лошо е. За добре, жезлите трябваше имат сърца. — Тя пусна картите в центъра на кръста: космоса, тройката пентаграми и рицаря на мечовете.

— Сега... — Тайи замълча. Четиримата мъже дишаха с един ритъм. — Сега ти самият как света вижда. Карта, която покрива тебе за благородство, за аристократичност говори. Както и за някои умения, които притежаваш...

— Каза, че си бил на времето състезател, нали, капитане? — попита Катин.

— Че загрижен за увеличаване на богатството си тази карта показва. Но рицарят на мечовете пресича теб.

— Това Принс ли е?

Тайи поклати глава.

— По-млад човек това е. Някой, който вече близо до тебе това е. Тъмен, може би много млад мъж...

Катин пръв погледна Мишока.

— ...който по някакъв начин застане ще между теб и твоето слънце.

Сега Лорк погледна нагоре през рамото си.

— Ей, ха сега де? Вижте... — Мишока се начумери срещу всички останали. — Какво сте намислили да правите? Да ме изхвърлите на първата спирка само заради някакви си глупави карти. Да не мислите, че ще ви преча?

— Дори и да уволни тебе — каза Тайи, гледайки нагоре, — това нищо няма да промени.

Капитанът плесна Мишока по бедрото.

— Не се притеснявай, Мишок.

— Ако не им вярваш, капитане, защо си губиш времето и слушаш тия...? — спря, защото Тайи бе разменила картите.

— В най-близкото ти минало — продължи Тайи, — асото на пентаграма намира се. Отново много пари, но за определена цел предназначени са.

— Осъществяването на тази експедиция трябва да струва майка си и баща си — изкоментира Катин.

— А брата и сестрата.

Възлестите пръсти на Себастиан почесаха главата на едното от неговите животни.

— В далечно твое минало лежат деветте пентаграми. Тя също карта на богатства е. Ти свикнал да побеждаваш си. Наслаждавал се на най-хубавите неща. Но в най-близкото бъдеще твое картата с кула е и то обърната. В общи линии това означава...

— ...отивай направо в затвора. Не преминавай. Не ти се полагат... — Ушите на Катин отново пламнаха, защото Тайи го изгледа с присвити очи — ...две хиляди лири.^[4] — той се изкашля.

— Тази карта означава влизане в затвора, разрушаване голяма къща.

— Родът ван Рей има такава.

— Аз не казала съм чия къщата е.

Това разсмя Лорк.

— Над това обърната двойка мечове лежи. Капитане, от неестествена страст пази се.

— Какво да значи това? — прошепна Мишока.

Но Тайи се беше прехвърлила от кръста със седем карти към реда от четири.

— На върха на твоите усилия царят на мечовете седнал е.

— Това да не би да е моят приятел Принс?

— Така е. Той може живота да промени ти. Той силен мъж е, може лесно към мъдрост теб поведе, но също и към твоя смърт. — После погледна нагоре и върху лицето ѝ се изписа силно объркване. — Но може да промени и живота на всички нас... Той...

Понеже тя замълча, Лорк я попита:

— Защо, Тайи?

Гласът ѝ, вече по-спокоен, стана дълбок и плътен.

— Под него...

— Какво е това, Тайи?

— ...тройка жезли обърнати лежат. Пази теб от предложение негово. Най-добрата защита срещу разочарование очакването е. В основата на това дяволът е. Но обърнат. Ти духовно разбирателство получиш ще, за което говорих, в...

— Ей — Мишока погледна Катин. — Какво вижда тя?

— Ш-ш-т-т.

— ...наближаваща битка, повърхността на нещата бъде разрушена ще. Нещата отдолу все по-странни и по-странни изглеждат ще. И макар царят на мечовете нови стени на реалността издига ще, зад тях царицата на мечовете откриеш ще.

— Това да не е... Ръби? Кажете ми. Тайи, виждаш ли слънцето?

— Не слънце. Само една жена, черна и могъща като брат си, хвърля сянка своя...

— Коя звезда я осветява?

— Сянката ѝ върху теб и Принс едновременно пада...

Лорк размаха ръце над картите.

— А слънцето?

— Сянката ти в нощта очертава се. Звезди по небето виждам. Но никакво слънце...

— Не! — само че това бе Мишока. — Всичко това е ужасно глупаво! Безсмислици! Нищо, капитане! — Нокътът му се впи и Катин измъкна ръката си отдолу. — Тя не може да ти каже нищо по тях! — той изведнъж залитна на една страна. Обутият му крак попадна с ритник между Себастиановите създания. Те се метнаха и заудряха крила по опънатите вериги.

— Ей, Мишок! Какво...?

Той ритна с босия си крак наредените карти.

— Ей!

Себастиан отблъсна пърхащите сенки.

— Елате тук, хайде, успокойте вие!

Ръката му се местеше от глава на глава, с върховете на пръстите си нежно докосваше мястото зад тъмните им уши и челюсти.

Но Мишока вече крачеше по рампата над басейна. Торбата му го удряше по бедрото на всяка крачка, докато се отдалечаваше от погледите на околните.

— Ще ида след него, капитане — Катин се втурна по рампата.

Крилата се отпуснаха до сандалите на Себастиан, Лорк се изправи.

Клекнала на пода, Тайи събра разпръснатите карти.

— Вие двамата, на енергийните платна връщайте се. Линсеъс и Идас аз освободя. — Усмивката му изглеждаше загрижена, тъй като чувството му за хумор се беше превърнало в силно страдание. — Вие в своите камери отивайте.

Когато Тайи се изправи, Лорк я хвана за ръката. Върху лицето ѝ последователно се изписаха три вида усещания: учудване и страх, а третото се появи, когато осъзна неговите чувства.

— Тайи, благодаря ти за това, което разгада по картите.

Себастиан пристъпи, за да поеме ръката ѝ от капитана.

— Още веднъж аз тебе благодаря.

По коридора, водещ към мостика на Рок, отразените звезди плаваха върху черната стена. Мишока седеше с кръстосани крака на пода срещу синята стена, стиснал торбата в скута си. Ръката му шареше по щампованите шарки на кожата. Беше вперил поглед в кръговрата от светлини.

Катин бавно прекоси хола с ръце на гърба си.

— Какво става с теб, по дяволите? — попита той приятелски.

Мишока погледна нагоре и очите му уловиха една звезда, която сякаш изплуваше от ухото на Катин.

— По всичко личи, че много обичаш да си усложняваш живота.

Звездата се плъзна надолу и изчезна в пода.

— А между другото, коя беше картата, дето пусна в торбата си?

Мишока светкавично стрелна Катин с поглед. Премигна.

— Много съм добър в забелязването на подобни неща. — Катин се облегна върху обсипаната със звезди стена. Проекторът на тавана, който пресъздаваше нощта отвън, обсипваше с точки от светлина късото му лице, дългия му и плосък корем. — Това не е най-добрият начин да спечелиш благоразположението на капитана. Ти имаш някакви странни идеи, Мишок, допускам дори, че са прекрасни. Ако някой ми беше казал, че ще работя днес, в навечерието на трийсет и първи век, в един екипаж с човек, който проявява искрен скептицизъм по отношение на Тарот, не мисля, че бих му повярвал. Ти наистина ли си землянин?

— Да, землянин съм.

Катин ухапа пръста си.

— Хайде да помислим за всичко това. Съмнявам се, че подобни закъснели идеи могат да се родят на друго място, освен на Земята. Тъй като при вас живеят хора от епохата на голямото междузвездно преселение, вие се сблъсквате с достатъчно сложни култури, за да можете да разберете неща от типа на Тарот. Не бих се учудил, ако в някой монголски пустинен град се намери човек, който да твърди, че Земята се носи в чиния върху гърба на огромен слон, стъпил върху дракон, увил се върху морска костенурка, която плува в морето на вечността. Все пак се радвам, че не съм се родил там, на това очарователно място. То създава невероятни неврастеници. Имаше един такъв в Харвард... — той спря и отново обърна поглед към Мишока. — Ти си едно забавно хлапе. В момента си тук, летиш на междузвезден кораб, който е продукт на технология от трийсет и първи век, и в същото време главата ти е пълна с всякакви отживели идеи, отхвърлени преди хиляди години. Дай да видя коя карта сви.

Мишока шмугна ръката си в торбата и извади картата. Погледна я отпред и отзад, преди Катин да се пресегне към него и да я вземе.

— Спомняш ли си кой ти е казал да не вярваш на Тарот? — Катин оглеждаше картата.

— Това беше моята... — Мишока хвана с ръце краищата на торбата и ги стисна. — Тази жена. Отдавна, когато наистина бях малко дете — на пет или шест години.

— И тя ли беше циганка?

— Да. Тя се грижеше за мен. Имаше карти, точно като тези на Тайи. Само дето не бяха триизмерни. Бяха стари. Когато обикаляхме Франция и Италия, тя гледаше на различни хора. Знаеше всичко за тях, знаеше значението на картинките и всичко друго. Тя твърдеше, че независимо какво казват хората, това си е жива измама. Всичко е измишльотина и нищо не значи. Тя казваше, че циганите са измислили и дали на хората картите на Тарот.

— Това е така. Вероятно циганите са ги пренесли на Запад от Изтока през единадесети-дванадесети век. И естествено те са помогнали за тяхното разпространение в Европа през следващите петстотин години.

— И тя така ми каза, че картите принадлежали първо на циганите: именно циганите знаели, че това са измишльотини и измама и че никога не трябва да им се вярва.

Катин се усмихна.

— Много романтична идея. Аз лично я харесвам. Но има малко нихилизъм в това да се приеме, че всички символи, останали като наследство от петвековната митология, са в основата си изпразнени от съдържание и не намират отражение върху човешкото съзнание и поведение. За нещастие знам твърде много за тези символи, за да мога да ги подминавам просто ей така. Но все пак ми е интересно да чуя какво ще кажеш ти по въпроса. Значи тази жена, с която си живял, когато си бил малко дете, тя е гледала на картите на Тарот, но упорито е твърдяла, че те са фалшиви. Така ли?

— Да — той извади ръката си от сака. — Само че...

— Само че какво? — подкани го с въпрос Катин, защото Мишока млъкна.

— Само дето имаше една нощ, точно преди края. Бяха се събрали само цигани, нямаше никакви други хора. Чакахме в една пещера, беше нощ. Всички бяхме много уплашени, защото нещо щеше да се случи. Те си шушукаха за това и щом се появеше дете наблизко,

млъкваха. През цялата нощ тя редеше картите и гадаеше, но не така, сякаш символите бяха измишльотина. Те всички бяха насядали около огъня в тъмнината и слушаха нейните предсказания. На следващата сутрин някой ме събуди много рано, слънцето едва беше изгряло. Всички напускаха. Аз не тръгнах с Мам — жената, която гледаше на карти. Никога повече не видях някой от тях. Тези, с които тръгнах, скоро изчезнаха. Сам-самичък стигнах до Турция. — Мишока опипа нещо под кожата. — Но си спомням, че тази нощ, когато тя гледаше на карти в светлината на огъня, бях ужасно уплашен. И те бяха също уплашени. Не ни казваха от какво се плашат. Но каквото и да е било то, трябва много да ги е плашело, щом питаха картите, макар и да знаеха, че те са измишльотина.

— Предполагам, че когато положението става сериозно, хората се обръщат към здравия разум и се отказват от суеверието, за да запазят живота си. — Катин се намръщи. — Какво мислиш, че е станало?

Мишока се сви.

— Сигурни са ни преследвали. Нали знаеш как стои въпросът с циганите. Всички мислят, че циганите крадат. И ние го правехме. Може би искаха да ни изгонят от града. На Земята никой не обича циганите. Това е причината и да не работим.

— Но ти, Мишок, здравата работиш. Именно затова се учудих, че се намеси в цялата тази бъркотия с Тайи. Ще увредиш доброто си име.

— От седем-осемгодишно дете не съм живял с цигани. Освен това се снабдих с куплунги. Макар и да ги нямах преди да попадна в училището по астронавтиката Купър в Мелбърн.

— Сериозно? Значи трябва да си бил поне на петнайсет-шестнайсет години. Наистина, малко късничко. На Луна си получавахме кунлунгите още на три, четиригодишна възраст, за да можем да боравим с учебните компютри в училище. — Изражението на Катин изведнъж стана напрегнато. — Искаш да кажеш, че има цяла група от възрастни мъже и жени с деца, които обикалят от град на град, от държава в държава по Земята без куплунги?

— Да. Мисля, че има такива.

— Без куплунг не можеш да свършиш много работа.

— Разбира се, че е така.

— Не се учудвам, че твоите цигани са били преследвани. Група възрастни хора, които обикалят нагоре-надолу без свързващо устройство! — Той поклати неодобрително глава. — Но защо ти не ги потърси, не ги намери?

— Циганите са си просто такива. Никога не успяхме да ги задържим. Никога не сме ги искали. Аз получих куплунгите, защото бях сам, и предполагам, че така беше по-лесно. — Мишока провеси ръце на коленете си. — Но това все още не можеше да бъде причина да ни гонят от всеки град, където и да се заселвахме. Спомням си веднъж хванаха двама цигани и ги убиха. Биха ги до смърт, а после отрязаха ръцете им и ги окачиха надолу с главата, за да им изтече кръвта и да умрат...

— Мишок! — лицето на Катин се сгърчи.

— Бях дете, но помня всичко. Може би това принуди Мам накрая да се обърне към картите и да попита какво да правим, макар че не вярваше на тези неща. Може би това ни накара да се разделим.

— Само в Драко — добави Катин. — Само на Земята.

Мургавото лице се обърна към него.

— Катин, защо? Хайде, ти ми кажи защо постъпиха така с нас. — Изречението не завърши с въпросителна. Вместо нея прозвуча хрипкаво възмущение.

— Защото хората са глупави, ограничени и се страхуват от всичко, което е различно. — Катин затвори очи. — Затова аз предпочитам спътниците. Дори спътникът да е достатъчно голям, на него трудно могат да се съберат толкова много хора, че да се случат такива неща. — Очите му се отвориха. — Мишок, помисли върху едно нещо. Капитан ван Рей има куплунги. Той е един от най-богатите хора във вселената. Има ги всеки рудокопач или метач по улиците, всеки барман или чиновник, имаш ги и ти. Във Федерацията Плеяди или във Външните колонии това е абсолютно повсеместно културно явление — част от начина всички машини да се разглеждат като естествено продължение на човека. От Аштън Кларк насам това се приема от всички социални слоеве. Преди този разговор можех с пълна убеденост да твърдя, че това е масово явление и на Земята. Преди да ми напомниш, че в странния свят, който представлява нашето праотечество, са успели да се съхранят и до днес някои невероятни културни анахронизми. Но фактът, че съществува група цигани без

имплантирани свързочни устройства, обеднели до крайност, опитващи се да работят там, където няма работа, предсказващи съдбата на хората по начин, който те самите са престанали да разбират, докато останалата част от вселената е успяла да постигне разбирането на прадедите им отпреди хиляда и петстотин години — едва ли има нещо по-объркващо за обикновените куплунгирани работещи мъже и жени от тези необуздани евнуси, които се настаняват в градовете. Евнуси? Включването ти към една машина се нарича свързка. Дори не би могъл да повярваш като ти кажа откъде идва този израз. Не, и аз не разбирам защо се е случило така. Но отчасти си обяснявам какво точно се е случило. — Той поклати глава. — Земята е странно място. Четири години съм ходил на училище там и едва бях започнал да осъзнавам колко я разбирам. Тези от нас, които не са родени там никога не ще съумеят да си я представляват напълно. Мисля, че дори в останалата част от Драко ние водим далеч по-простичък начин на живот. — Катин погледна картата в ръката си. — Знаеш ли името на тази карта, която сви?

Мишока кимна с глава.

— Слънце.

— Нали знаеш, че ако задигаш така по някоя и друга карта, предсказанията никога няма да бъдат точни. Капитанът много силно искаше да види точно тази карта.

— Зная. — Пръстите му се плъзнаха по дръжката на сака. — Картите вече предсказаха, че ще застана между капитана и неговото слънце. А аз току-що бях задигнал картата от тестето. — Мишока поклати глава.

Катин вдигна картата.

— Защо не я върнеш? Ако имаш намерение да го направиш, можеш да се извиниш, че вдигна цялата олелия.

Мишока сведе за малко поглед. После стана, взе картата и тръгна към салона.

Катин го проследи с поглед, докато зави зад ъгъла. После кръстоса ръце и сведе глава в размисъл. Спомените му се понесоха към белия прах на незабравимите за него спътници.

В тишината на стаята Катин потъна в размисъл. Накрая дори затвори очи. Нещо го дръпна по бедрото. Той се ококори.

— Ей...

Линсеъс (със сянката на Идас върху рамото му) се бе приближил до него и беше извадил за верижката записващото устройство от джоба му. Той държеше в ръка инкрустираната със скъпоценни камъни кутия.

— За какво служи...

— ...това нещо? — довърши въпроса Идас.

— Имаш ли нещо против да ми го върнеш? — Раздразнението на Катин идваше всъщност от това, че му бяха прекъснали мислите, но се подсилваше от тяхната самонадеяност.

— Видяхме те да си играеш с него още на пристанището. — Идас взе записващото устройство от белите пръсти на брат си и го връчи обратно на Катин.

— Виж какво... — започна Катин. — Благодаря!

Катин посегна да го прибере отново в джоба си.

— Покажи ни как работи...

— ...и за какво го използваш.

Катин помълча малко, а после отново извади диктофона.

— Това е само един матричен диктофон, на който мога да диктувам бележките си, да ги записвам и да ги съхранявам там. Използвам го, за да напиша един роман.

— Ей, аз знам какво е това... — възкликна Идас.

— ...аз също. Но защо искаш да...

— ...правиш такова нещо...

— ...защо не направиш просто една психорама...

— ...това е далеч по-лесно. Ние присъстваме...

— ...ли там?

Катин се усети, че започва да говори за четири неща едновременно. После се засмя.

— Вижте, вие прославени квакери на сол и пипер^[5], аз не мога да мисля по този начин. — Замисли се за момент. — Не зная защо искам да напиша роман. Сигурен съм, че ако имах техниката, парите и връзките в студио за психорама, щеше да е по-лесно да направя психорама. Но аз не искам това. И нямам представа дали вие ще „присъствате“ в него или не. Все още не съм мислил върху сюжета. Засега само си вода бележки върху темата.

Те се намръщиха.

— Върху структурата, естетиката на цялата работа. Човек не може просто да седне и да пише, разбирате ли? Първо трябва да си

помисли. Романът е бил литературна форма. Сега трябва изцяло да го преоткроя преди да напиша нещо свое. Поне що се отнася до романа, който искам да напиша.

— О-о — обади се Линцеос.

— Сигурно знаеш какъв роман...

— ...разбира се аз зная. Чел ли си „Война...

— ...и мир“? Да. Но това беше психорама...

— ...с Че-онг в ролята на Наташа. И беше взето...

— ...от един роман, нали? Точно така, аз...

— ...спомняш ли си?

— Хм — Идас кимна начумерено зад гърба на брат си. — Само че — сега той говореше на Катин, — как така, не знаеш за какво искаш да пишеш?

Катин сви рамене.

— Тогава може би ще напишеш нещо за нас, щом все още не знаеш какво...

— ...можем ли да го съдим, ако каже нещо, което не е...

— Ей — прекъсна го Катин. — Аз трябва да намеря тема, която да развия в романа. Казах ви, сега не мога да кажа дали ще присъствате в нея или...

— ...тогава какви неща вкарваш в него? — Идас говореше зад рамото на Линцеос.

— А? Както казах, бележки. Бележки за книгата.

— Нека да ги чуем.

— Вижте, момчета, вие не... — после вдигна рамене. Завъртя и нагласи рубинените оси върху горната част на записващото устройство и го включи:

„Бележка за лично ползване номер пет хиляди триста и седем. Имай предвид, че романът — независимо колко интимен, психологически или субективен е той — винаги се явява историческо отражение на времето, в което живееш. — Звукът бе твърде силен, а говорът ускорен. Това улесняваше възприемането. — За да направя книгата си, аз трябва да съм много добре запознат със съвременните представи за историята.“

Ръката на Идас бе като черен еполет върху рамото на брат му. Те слушаха, а очите им, с цвят на хининово дърво и корал, се присвиха.

„Историята? Открита е от Херодот и Тукидит преди три хиляди и петстотин години. Те са я определили като наука за всичко, случило се по тяхно време. И през следващите хиляда години тя е продължила да бъде именно това. Хиляда и петстотин години след гърците в Константинопол Ана Комнина със своето изящно перо на познавач (и в основни линии с езика на Херодот) описва историята като учение за онези събития и човешки дела, които са били документирани. Съмнявам се дали тази очарователна византийка е вярвала, че събитията се случват, само когато за тях се пише. Факт е обаче, че във Византия неописаните в анализите събития не са били приемани като част от историята. Цялата концепция се променя. В следващите хиляда години сме достигнали епохата, която започва с първия световен конфликт на земята и завършва с първия конфликт между въстаналите светове в космоса. По някакъв начин теорията стига до идеята, че историята представлява цикли на възход и упадък, когато една цивилизация надделява над друга. Събитията, които не се вместили в рамките на цикъла, били определяни като исторически маловажни. За нас е трудно днес да разберем разликата между Спинглер и Тойнби, макар че по онова време позициите им са били възприемани като диаметрално противоположни. За нас техният спор прилича на словесна еквилибристика за това кога и къде започва даден цикъл. Сега, когато са изминали поредните хиляда години, ние трябва да се преборим с Де Айлинг и Броблин, с Алвин-34 и изследванията на Креспбърг. Зная, че те трябва да изповядват еднакви исторически възгледи, просто защото са съвременници. Но се наложи да преживея блясъка на много слънчеви изгрева над доковете на Чарлз в размисъл дали поддържам теорията на Сондър за интегралната историческа конвекция или в крайна сметка си оставам привърженик на Броблин. Имам обаче достатъчно основания да смятам, че през следващите хиляда години тези различия ще изглеждат също толкова незначителни, колкото схоластичните спорове между двамата средновековни теолози, дали дванадесет или двадесет и четири ангела могат да танцуват върху главичката на една карфица.“

„Бележка за лично ползване номер пет хиляди триста и осем. Да не забравя пъстрия отпечатък на платаните върху аленото...“

Катин изключи магнетофона.

— О-о — обади се Линцеос, — беше малко странно...

— ...но интересно — допълни го Идас. — Успял ли си да разбереш...

— ...той има предвид историята...

— ...нашата съвременната историческа концепция?

— Да, всъщност разбирам я. Това наистина е една твърде интересна теория. Ако...

— Представям си колко е сложна, а? — каза Идас. — Мисля...

— ...за съвременниците да разберат...

— Ще се изненадате, но това не е така — намеси се Катин. — Единственото условие е да осмислим нашите възгледи за...

— ...Може би за хората след нас...

— ...няма да е толкова трудно...

— Това е вярно. Не сте ли забелязали — това отново бе Катин, — че социалните структури ни разглеждат като...

— Ние не познаваме много добре историята — Линсеъс почеса сребърното си руно. — Не мисля, че...

— ...бихме могли да я разберем сега...

— Разбира се, че бихте могли! — настояваше Катин. — Аз мога да ви обясня много...

— ...Хайде по-късно...

— ...за в бъдеще...

— ...това ще бъде по-лесно.

Изведнъж го озари една черна и една бяла усмивка. Близнаците се обърнаха и се отдалечиха.

— Ей! — провикна се Катин. — Не искате... Аз мога да ви об... — и после въздъхна.

Намръщен, с ръце на бедрата, той наблюдаваше отдалечаващите се с равна стъпка близнаци. Черният гръб на Идас бе като екран за разкъсаните съзвездия. Миг по-късно Катин вдигна диктофона, докосна рубинените точки и тихо заговори:

„Бележка за лично ползване номер дванадесет хиляди осемстотин и десет: Познанието поражда отчуждение и нещастие у...“

Спря устройството. Премигна и се загледа след отдалечаващите се близнаци.

— Капитане?

Застанал на най-горното стъпало, Лорк махна ръката си от вратата и погледна надолу.

Мишока промуши палеца си през една дупка в панталона и се почеса по бедрото.

— Ей... капитане? — извади скритата карта от торбата си и рече: — Ето го твойто слънце.

Рижавите вежди се смръщиха.

Жълтеникавите очи се впериха в Мишока.

— Аз такава... бях я взел от Тайи. Сега ще я върна...

— Ела тук, Мишок.

— Да, сър — той тръгна по витата стълба. Леки вълнички галеха края на басейна. Образът, отразен върху стената зад филодендроните, също се изкачваше нагоре. Голото стъпало и токът на обувката правеха походката му неравномерна.

Лорк отвори вратата. Влязоха в кабината на капитана.

Първата мисъл на Мишока бе: „Та неговата стая не е по-голяма от моята.“

Втората му мисъл бе: „Но има много повече неща в нея.“

Освен компютрите, тук имаше екрани на излъчвателя по стените, пода и тавана. Сред струпаната апаратура нямаше нищо лично в кабината, нямаше дори рисунки по стените.

— Дай да видим картата.

Лорк седна върху навитите кабели на кушетката и започна да разглежда диорамата.

Понеже никой не го покани да седне на кушетката, Мишока избута настрана една кутия с инструменти и седна по турски на пода.

Изведнъж колената на Лорк се разтвориха, юмруците му се отпуснаха, раменете му се разтърсиха и мускулите на лицето му се набръчкаха. Гърчът отмина и той отново седна. Пое си дълбоко въздух и стегна връзките на корема си.

— Ела, седни тук.

Той тупна с ръка по края на кушетката. Но Мишока просто се завъртя на пода и седна до коляното на Лорк. Лорк се наведе и остави картата на пода.

— Това ли е картата, която открадна? — гримаса, която при него означаваше упрек, сгърчи лицето му. (Но в този момент Мишока гледаше картата.) — Ако това беше първата експедиция, която бях

организирал, за да проникна в тази звезда... — той се разсмя. — Шестима подготвени и пращящи от здраве мъже, които под хипноза бяха обучени за операцията, познаваха етапите на цялата работа като петте си пръста и си пасваха като покритието на биметална пластинка. Кражби в екипажа...? — той отново се разсмя и леко доклати глава. — Бях толкова сигурен в тях, а най-много вярвах на Дан. — Лорк хвана Мишока за косата и леко разтърси главата му. — А този екипаж ми харесва повече. — Посочи картата и попита: — Какво виждаш тук, Мишок?

— Ами, май че... две момчета, които играят под...

— Играят? — попита отново Лорк. — Нима ти изглежда така, сякаш играят?

Мишока се облегна назад и притисна торбата до себе си.

— Какво виждаш ти, капитане?

— Две момчета с ръце, сплетени в хватка за борба. Виждаш ли, че едното е бяло, а другото е черно? Виждам любов срещу смърт, светлина срещу мрак, хаос срещу ред. Виждам сблъсък на всички противоположности под... слънцето. Виждам Принс и себе си.

— Кой кой е?

— Не зная, Мишок.

— Що за човек е Принс Ред, капитане?

Лявата длан на Лорк се отпусна в дясната.

— Ти го видя на екрана триизмерен и в цвят. Трябва ли да питаш? Богат като Крез, но развален психопат. Има само една ръка и много красива сестра, в която аз... — Лорк раздели ръцете си. — Ти си землянин, Мишок. От същия свят, от който произхожда Принс. Ходил съм много пъти, но никога не съм живял там. Ти сигурно не знаеш защо, по-добре за какво му е на някой землянин — момче, младеж, мъж, с достъп до всички възможни богатства на Драко, да... — Гласът му секна. Отново събра ръце. — Няма значение. Извади си дяволската арфа и ми изсвири нещо! Хайде! Искам да гледам и слушам.

Мишока зарови в сака си. Едната му ръка усети дървения корпус, другата се плъзна по извивката и лака. Стисна пръсти, затвори уста и очи. Концентрацията му предизвика първо тръпка, а после облекчение.

— Казваш, че е с една ръка?

— Под черната ръкавица, с която толкова драматично смаза обектива, няма нищо друго, освен цъкаща машинария.

— Това значи, че той си няма куплунг — гласът на Мишока премина в дрезгав шепот. — Не зная как е там, откъдето си ти, но на Земята това е най-лошото, което може да те сполети. Капитане, моите хора нямаха куплунги и точно преди малко Катин ми обясни, че точно затова съм толкова посредствен. — Той извади сиринкса от сака. — Какво искаш да ти изсвирия?

Наслуки поде няколко тона, проблеснаха няколко светлинки.

Но Лорк отново се беше втренчил в картата.

— Просто свиря. Скоро ще трябва да се включим и да навлезем в Алкейн. Хайде! Бързо! Казах ти, свиря!

Ръката на Мишока се отпусна върху...

— Мишок?

...и се отмести без да докосне струните.

— Защо открадна точно тази карта?

Мишока сви рамене.

— Тя просто беше там. Изпадна на килима близо до мен.

— Но ако беше някоя друга карта, двойка сърца или девятка жезли, щеше ли да я задигнеш?

— Предполагам, че да.

— Сигурен ли си, че в тази карта няма нещо, което да е по-особено? Ако някоя друга беше изпаднала нямаше ли да я оставиш на пода или да я върнеш...?

Мишока не разбра откъде у него отново се появи това чувство. Това бе същият страх. За да го преодолее, той се обърна и хвана коляното на Лорк.

— Капитане! Каквото и да казват картите, аз ще ти помогна да стигнеш до тая звезда, разбираш ли? Аз съм с теб и ти ще победиш. Не допускай разни смахнати жени да ти внушават друго!

По време на целия им разговор Лорк бе вгълбен в себе си. Сега гледаше сериозно намръщеното мургаво лице.

— Като излезеш оттук, не забравяй да върнеш картата на побърканата жена. Скоро ще стигнем до Ворпис.

Напрежението не можеше да се задържа повече. Дрезгав смях разчупи черните устни.

— И все пак аз мисля, че те си играят, капитане.

Мишока се завъртя пред кушетката. Стъпи внимателно с босия си крак върху сандала на Лорк, точно като кученце пред своя господар,

и дръпна струните.

Върху апаратурата пробляснаха, затрептяха медни и рубинени светлини и се превърнаха в арпеджо, наподобяващо звуците на клавесин. Лорк погледна момчето, сгушило се до коляното му. Нещо стана с него. Не разбираше защо. Но за първи път от много, много време, той се вглеждаше в някого по повод, който нямаше нищо общо с неговата звезда. Не знаеше какво вижда. Продължаваше да седи облегнат и да наблюдава движенията на Мишока.

Почти изпълнило кабината, циганчето разиграваше безчет огненоцветни светлини около огромно кълбо, които бяха в съзвучие с разпадащите се усещания на тъга и нехармонична fuga.

[1] Ех, все си викам филодендрон, филодендрон, филодендрон...
Бел.Victor ↑

[2] Естествено, в оригинала е „Посегна да си го вземе“.
Бел.Mandor. ↑

[3] Поредната издънка на преводачката. Физическата абстракция, за която става дума, се казва „демон на Максвел“. Бел.Mandor. ↑

[4] Това са цитати от играта „Монополи“, преведени некоректно. „Do not pass go“ означава, че не минаваш през първото квадратче (наречено „Go“), и, разбира се, „two hundred pounds“ означава двеста лири, а не две хиляди. Бел.Mandor. ↑

[5] В оригинала: „salt and pepper shakers“, преносно: смесват много неща наведнъж. Нищо общо с квакерите. Изобщо целият превод е толкова опропастен, че не мога да коментирам всички грешки.
Бел.Mandor. ↑

ΓΛΑΦΑ ΠΕΤΑ

ДРАКО, ВОРПИС, ФЕНКИКС, 3172

Пространство?

Ворпис.

Всяко пространство е толкова претрупано и отвътре и отвън...

„Добре дошли, уважаеми пътници...“

„...докато всеки спътник, мислеше Катин, напускайки сивата космическа площадка през осветения отдолу портал, великолепието на всеки спътник се свежда до красотата на миниатюризирана в скали и прах.“

„...На Ворпис денонощието е тридесет и три часа, гравитационното поле е толкова силно, че през шестте часа аклиматизационен период пулсът се ускорява с нула цяло и три спрямо нормалния на Земята...“

Отминаха една стометрова колона. Люспите ѝ блестяха под лъчите на изгряващото слънце, обагряха в кърваво мъглите, легнали върху платото като наметало. Драконът, одушевен и автоматизиран, символ на този отрупан с пайети сектор от нощта, се виеше на поста си. Щом екипажът стъпи върху движещата се пътека, сплесканото слънце пропъди сините петна на нощта.

„...с четири града, всеки с над пет милиона население, Ворпис произвежда петнадесет процента от динапластите за Драко. В екваториалните зони с лава от втечената скала се добиват над три дузини различни видове полезни изкопаеми. Тук, в тропичните полярни райони, по каньоните във вътрешността на платото ездачите на мрежи ловят аролати и аквалати. Ворпис е известен в цялата галактика с института Алкейн, който се намира в град Феникс, столицата на неговото Северно Полукуълбо...“

Пресякоха границата между информационното озвучаване и тишината. Когато стълбите пред тях свършиха и те тръгнаха по пътя, Лорк, заобиколен от останалите членове на екипажа, се загледа към площада пред тях.

— Капитане, къде сега ние отива? — Себастиан бе излязъл от кораба само с едното си животно. То се поклащаше и пристъпваше от

крак на крак върху ръбестото му рамо.

— Ще вземем един плъзгач по мъглите до града и после ще отидем в Алкейн. Който иска, може да дойде с мен да пообиколим музеите, или просто сте свободни за няколко часа разходка из града. Ако някой иска да се върне обратно на кораба...

— ...и да изпусне възможността да види Алкейн?...

— ...не е ли много скъпо влизането в Алкейн?...

— ...но капитанът има леля, която работи там...

— ...та ще можем да влезем без пари — завърши изречението Идас.

— Не се притеснявайте за това — каза Лорк, докато бързаха надолу по рампата към пристана, където бяха закотвени плъзгачите.

Полярният Вориис се състоеше от високи скалисти плата със стръмни скатове, по-голямата част от които бяха с големина от по няколко квадратни мили. Между тях се стичаха и плискаха тежки мъгли, които не подлежаха на смесване с азотно-кислородната атмосфера. Пространството между отделните плата бе изпълнено с разпрасен алуминиев окис и арсениев сулфат, съдържащи се в изпаренията от въглеродороди, изхвърлени от агресивната почва. Точно зад платото с космодрума имаше друго плато с култивирани растения, типични за по-южните географски ширини на Ворпис, но отглеждани тук като природен резерват (кестеняви, ръждиви, аленочервени). Върху най-голямото плато бе разположен Феникс.

Плъзгачите по мъглата бяха инерционно задвижвани планери, захранвани от статичното напрежение между положително йонизираната атмосфера и отрицателно йонизирания кислород. Те пореха повърхността на мъглата като лодки.

В чакалнята зад табло от прозрачни тухли се изписваха часовете на отплаване, следвани от стрелки, които насочваха пътниците към пероните за качване: РЕЗЕРВАТ АНДРОМЕДА — ФЕНИКС — МОНТКЛЕР.

Изпод мултихрома една огромна птица осветяваше в пламък обути, боси крака и сандали.

Катин се облегна на перилата върху палубата на плъзгача и се загледа през пластмасовата стена в белите вълни, които се разпукваха и разгъваха под слънцето, за да се разбият в корпуса.

— Мислил ли си някога — започна Катин, Мишока се приближи към него като смучеше твърд бонбон. — колко трудно би било за човек от далечното минало да разбере настоящето. Представи си един човек, починал да кажем през двадесет и шести век, който се събужда сега от дълбок сън. Разбираш ли колко ужасен и объркан ще се чувства той, обикаляйки из този плъзгач?

— Така ли? — Мишока извади бонбона от устата си. — Искаш ли да го изядеш? На мен вече ми стига.

— Благодаря. Нека да вземем само въпроса за... — Челюстите на Катин се размърдаха, когато зъбите му схрускаха кристалната захар върху бяла пръчица. — ...чистотата. Цели хиляда години, от хиляда и петстотната до две хиляди и петстотната година, хората са изразходвали невероятно количество време и енергия, за да поддържат чистота. Този период завършва, едва когато и последната заразна болест окончателно става не само излечима, но и невъзможна. Имало една болест, наречена с невероятното име „обща настинка“, от която дори през двадесет и първи век хората задължително са боледували поне веднъж в годината. Предполагам също, че по онова време е имало някакво оправдание за фетишизирането на чистотата: по всичко изглежда, че е съществувала някаква връзка между мръсотията и болестите. Но след като заразите се превърнали в отживелица, хигиенизацията също постепенно отмряла. Ако нашият човек отпреди петстотин години някакси те види как ходиш по палубата с един обут и един бос крак и как после сядаш долу да ядеш със същия този крак без да го измиеш, представяш ли си колко объркан ще се почувства той!

— Сериозно ли?

Катин кимна с глава.

Мъглата се блъсна в един скален зъбер, раздробил се и заискри.

— Мишок, идеята да идем в института Алкейн ме въодушеви. В момента аз разработвам една цялостна теория на историята. Това е във връзка с моя роман. Нали нямаш нищо против да ми посветиш няколко минути? Ще ти обясня всичко. Хрумна ми, че ако някой приеме... — Катин спря.

Измина доста време и върху лицето на Мишока се смениха няколко изражения.

— Какво има? — попита той, когато реши, че няма нищо в сивата бъркотия, което да привлича вниманието на Катин. — Какво

става с твоята теория?

— Саяна ван Рей Морган!

— Какво?

— Не какво, а кой, Мишок! Саяна ван Рей Морган. Мисълта ми се отклони напълно. Току-що се сетих коя е лелята на капитана, член на управителния съвет в Алкейн. Когато Тайи гледаше на Тарот, капитанът спомена за някакъв чичо, убит, когато той бил дете.

Мишока се намръщи.

— Да...

Катин поклати глава, като имитираше недоверието му.

— Който какво бил? — попита Мишока.

— Морган и Андъррууд?

Мишока погледна надолу, настрани и наоколо като човек, който се мъчи да възстанови изплъзнала се асоциация.

— Мисля, че това се е случило преди да си бил роден — най-сетне каза Катин. — Но все нещо трябва да си чул, да си виждал някъде нещо. Веднага след като се случило събитието, било разпратено чрез психорами из цялата галактика. Бях само на три години, но...

— Морган, който уби Андъррууд! — възкликна Мишока.

— Андъррууд, който уби Морган — поправи го Катин. — И точно там е цялата работа.

— На Арк — допълни Мишока, — в Плеяди.

— С направените психорами милиарди хора в галактиката станаха съпричастни на това събитие. По онова време съм бил най-много на три години. Бях си в къщи, на Луна и гледах с родителите си тържественото му встъпване в длъжност, когато един невероятен тип в синя жилетка разбута тълпата и притича през площада Хронайки с жица в ръка.

— Той беше удушен! — възкликна отново Мишока. — Морган беше удушен! Гледал съм психорама за това. Веднъж в Марс, миналата година, когато правех тройните превози, преживях това като кратка история. Тя май бе част от документалистика за нещо друго.

— Андъррууд почти отрязал главата на Морган — продължаваше обясненията Катин. — Колкото пъти съм преживявал повторенията на тази психорама, толкова пъти моментът на смъртта е бил изрязан. Но пет милиарда души станаха съпричастни на всички усещания на един

човек, който се канеше да се закълне за втория си мандат като Секретар на Плеяди и вместо това изведнъж е нападнат и убит от един луд. Всички ние усещахме как Андърууд се хвърля върху гърба ни. Чувахме писъците на Саяна Морган и опитите ѝ да го отблъсне. Чувахме как пълномощният представител Кол-син отчаяно крещеше проклетия за третия бодигард — именно този момент създаде най-голямо объркване в следствието — и усещахме как Андърууд затягаше жицата около нашата шия, усещахме я как се връзва в нас. Ние го удряхме с дясната си ръка, а в лявата се беше вкопчила госпожа Тай и всички ние умирахме. — Катин разтърси глава. — После глупавият оператор, казваше се Наибн'н и впоследствие, заради собствения му идиотизъм, шепа безумци почти изгориха мозъка му, защото мислеха, че е замесен в заговора. Та глупавият оператор насочи психокамерата си върху Саяна, вместо върху убиеца, така че не се разбра кой е той и накъде отива. През следващите тридесет секунди всички ние се превърнахме в една истерична жена, свита на площада, вкопчена в кървящото тяло на съпруга си сред паниката на не по-малко истеричните дипломати, депутати и охрана, които наблюдаваха как Андърууд се измъква, шмутва се в тълпата и окончателно изчезва.

— Тази част изобщо не я показаха в Марс. Но аз помня жената на Морган. Това ли е лелята на капитана?

— Трябва да е сестра на баща му.

— Откъде знаеш?

— Ами, първо на първо, името, ван Рей Морган. Спомням си, че четох веднъж, преди седем-осем години, че тя имала нещо общо с Алкейн. Беше представена като една прекрасна и много чувствителна жена. След първите десетина години и повече след убийството тя бе център на внимание за тази ужасно предвзета част от обществото, която непрекъснато снове между Драко и Плеяди. Ту я видели на Огнения бряг на планетата Кобе, ту я показваха с двете ѝ малки дъщери на някоя космическа регата. Тя прекара много време с братовчедка си Лейла Селвин, която изкара един мандат като Секретар на Федерацията Плеяди. В прегледите на новините винаги се разкъсваха между желанието да бъде показана в някакъв скандал и уважението заради целия ужас, който е преживяла с Морган. И днес дори, щом се появи на културна проява или на някое обществено събитие, психокамерите я следват, макар че през последните няколко

години сякаш малко я бяха позабравили. И ако наистина е станала член на управителния съвет в Алкейн, тя сигурно е твърде заета с конкретната си работа, за да се занимава с публични изяви.

— Чувал съм за нея — Мишока кимна с глава и най-сетне вдигна поглед.

— Имаше един период, в който тя бе най-известната жена в галактиката.

— Мислиш ли, че ще се видим с нея?

— Ей — възкликна Катин и хванал перилата, се наведе назад. — Та това би било прекрасно! Може пък и да успее да напише съвременен исторически роман за убийството на Морган.

— О, да — обади се Мишока. — Твоята книга.

— Това, което спъваше работата ми, беше трудността да намеря подходящ сюжет. Интересно, как ли ще реагира госпожа Морган на тази идея. О, аз няма да правя нищо, което да прилича на онези сензационни репортажи, веднага пресъздавани в психорами. Искам да се опитам да направя една премерена, научно обоснована творба на изкуството, да разгледам събитията, което травмира съдбата на едно цяло поколение в подредения и рационален човешки свят...

— И все пак, кой кого уби?

— Андърууд удуши секретаря Морган. Знаеш ли, току-що ми дойде на ума, че когато е направил това, той е бил на моята сегашна възраст.

— Питам, защото не искам да допусна грешка, ако случайно я срещна. Хванали са го, нали?

— Два дена е бил на свобода, на два пъти се предавал, на два пъти го освобождавали заедно с другите над хиляда и двеста души, които направили самопризнания през първите четиридесет и осем часа. Стигна чак до космическото пространство, където замислял да се събере с двете си жени в едно от минните селища във Външните колонии, когато го арестували в емиграционната служба. В това има материал за цяла дузина романи! Търсех тема с историческа значимост. Ако не друго, то поне ще внесе свежа струя в теорията си. А тя, както исках да кажа...

— Катин?

— А... да? — погледът му, вперен до този момент в медните облаци, се премести върху Мишока.

— Какво е това?

— Кое?

— Там.

Сред начупените в мъглата зъбери проблесна метал. После над вълните се издигна една черна мрежа. На около тридесет фута от отсрещната страна излетя мрежа от мъглата. Хванал се с ръце и крака за мрежата, с разгърдена дреха, с тъмна коса, развята над маскираното лице, един човек яздеше паяжината, а мъглата го забулваше.

— Мисля, че това са ездачи на мрежи, които ловуват в каньоните на платата за аролати — или пък аквалати.

— Така ли? Ти си бил някога тук...?

— Не. В университетата съм попадал на много изложби от Алкейн. Почти всяко по-голямо училище има изо-сензорна връзка с тях. Но никога не съм бил тук лично. Просто слушах информационния глас там на площадката.

— О-о.

Още двама ездачи се показаха на повърхността с мрежите си. Мъглата заискри. Докато се спускаха, появиха се четвърти, пети, шести.

— Виж, приличат на цяло стадо.

Ездачите, подскачащи, поразителни пореха мъглата и изчезваха, за да се появят отново.

— Мрежи — замисли се Катин на глас. Той се наведе над перилата. — Една огромна мрежа, опъната между звезди и времена... — Той говореше бавно и тихо. Ездачите на мрежи изчезнаха. — Моята теория: ако приемаш обществото като... — После погледна надолу по посока на звука зад него, приличен на вятър.

Мишока бе извадил сиринкса си. Изпод мургавите, треперещи пръсти излизаха сиви светлини, виеха се и въртяха наоколо. През имитациите на мъгла проблясваха златни паяжини и се превръщаха в хексатонална мелодия. Въздухът бе звънлив и студен. Миришеше на вятър, но вятър нямаше.

Трима, петима, цяла дузина пътници се събраха да гледат. Отвъд перилата отново се появиха ездачите на мрежи. Изведнъж някой, разпознал вдъхновението на момчето, извика:

— О-о-о, разбрах какво... — и млъкна, както всички наоколо.

Всичко свърши.

— Толкова прекрасно беше!

Мишока погледна нагоре. Тайи стоеше наполовина скрита зад Себастиан.

— Благодаря. — Той се засмя и започна да прибира инструмента си в сака.

Изведнъж видя нещо и отново вдигна поглед.

— Имам нещо за теб. — Бръкна в сака си. — Намерих това паднало на пода на Рок. Мисля дали не... си я изпуснала ти?

Погледът му се спря върху Катин и улови изчезващото от лицето му неодобрение. После погледна Тайи и усети как на неговото лице изгрява усмивка, озарена от светлината на нейната усмивка.

— Аз теб благодаря. — Тя сложи картата в торбестия джоб на сакото си. — Хареса тебе тази карта?

— Ъ?

— Върху всяка карта, която попадне ти, трябва размишляваш.

— Ти размишлявал? — попита Себастиан.

— О, да. Гледах я много, много дълго. Аз и капитана.

— Това добре е — тя се засмя.

Но Мишока се беше заел с каиша си.

Стигнаха до Феникс и Катин попита:

— Ти наистина ли не искаш да дойдеш с нас?

Мишока отново въртеше каиша в ръцете си.

— Не.

Катин сви рамене.

— Мисля, че ще ти е интересно и приятно.

— Виждал съм и преди музеи. Искам просто да се поразходя наоколо.

— Добре — отвърна Катин. — О'кей. Ще се видим като се върнем на пристанището. — Той се обърна и се втурна нагоре по каменните стъпала след капитана и останалата част от екипажа. Стигнаха до подвижната платформа, която ги издигна над скалите и ги понесе към бляскавия Феникс.

Мишока се загледа надолу в мъглата, стелеща се по плочите. По-големите плъзгачи — те току-що слязоха от един такъв — бяха хвърлили котва от лявата страна на дока. По-малките се люшкаха от

дясната страна. Мостове прехвърляха арки между скалите, пресичайки пропастите, които прорязваха тук-там платото.

Мишока внимателно почеса с малкия пръст ухото си и тръгна наляво.

През по-голямата част от живота си младият циганин се беше старал да живее в настоящето, само чрез очите, ушите, носа, пръстите на ръцете и на краката. И в повечето случаи беше успявал. Но понякога, като на борда на Рок, докато Тайи гледаше на карти, или когато говореше с Катин и капитана след това, той беше принуден да разбере, че всичко, което се бе случило в миналото му, оказва влияние върху сегашния му живот. За известно време той се самовгълбяваше и отново почувства предишния страх. Поне досега знаеше, че дразнителите за този страх са се загнездили в две плоскости на подсъзнанието. Едната можеше да бъде успокоена чрез докосване на съответните плочки върху неговия сирикс. Облекчаването на втората изискваше дълги, самотни сеанси на изясняване на вътрешното аз. Той се определи: Осемнадесет, деветнадесет?

Може би. Както и да е, изминали са четири години от така наречената съзнателна възраст. На Драко мога да гласувам. Макар че никога не съм го правил. И отново си проправям път между скали и докове на поредното пристанище. Накъде отиваш, Мишок? Къде беше и какво ще правиш, когато стигнеш там? Понякога сядаш и свириш. Само това значи нещо повече за теб. Да, това значи нещо повече и за капитана. Бих искал звуците да се издигнат до светлината на небето. И почти успявам, когато го чуя да говори за това. Кой друг може така да запали моята арфа, че тя да изобрази слънце? Трябва да е доста силна светлина. Слепият Дан... чудя се как ли е изглеждала. Не искаш ли да прекараш остатъка от живота си с непокътнати ръце и очи? И да се вържа на някоя скала, да си взема момичета и да правя деца? Не. Чудя се дали Катин е щастлив с неговите теории и бележки, бележки и теории. Какво ли ще стане, ако се опитам да свиря на сирикса, както той се опитва да пише книга, да обмислям, да премервам? Едно е сигурно: няма да имам време за глупави въпроси като: какво мисли капитанът за мен? Той ме подритва и ми подлага крак, присмива ми се, бъзика ме и ме слага в малкото си джобче. Но това означава нещо повече! Капитанът си има своята луда звезда. Катин твори словесните си мрежи, които никой не слуша. А аз, Мишока? Един циганин със

сиринкс вместо ларинкс. Но това не ми стига. Капитане, накъде ме водиш? Хайде. Аз сигурно ще дойда с теб. Няма къде да съм другаде. Мислиш ли, че ще разбере кой съм аз, когато стигнем там? А дали една умираща звезда наистина излъчва толкова светлина, че да мога да видя...

Мишока отмина следващия мост с палци в колана на панталона си и вперен надолу поглед.

Звук на вериги.

Той погледна нагоре.

Върху десетфутов барабан се влачеха вериги, а от мъглата изплуваше нещо. На скалата пред голям склад се излежаваха и подпираха мъже и жени на гигантска машина. Операторът на лебедката ѝ беше в кабината, все още с маска. Покрито с мрежи, от мъглата се издигаше едно животно, шибайки с крило и перка, цялото омотано. Мрежите трополяха.

Аролатът (а може да е аквалат) бе дълъг дващест метра. С по-малки лебедки се снишаваха куки. Ездачи на мрежите, хванати за хълбока на животното, се уловиха за тях.

Мишока вървеше надолу между хората, загледан в бездната, когато някой извика:

— Алекс е ранен!

Пуснаха с макара едно скеле с екипаж от пет човека.

Животното се беше умирило. Влачейки мрежите сякаш бяха въжена стълба, те откачиха примките в един участък. Ездачът увисна в центъра отпуснат.

Единият почти изтърва неговия участък. Раненият ездач се лашна към синия хълбок.

— Дръж там, Бо!

— Добре всичко е! Държа него аз!

— Вдигай бавно.

Мишока се вгледа надолу в мъглата. Първият ездач достигна скалата, примките тракаха по скалата, отдалечена на десет фута. Той се изкачи и изтегли мрежата си. Освободи каишките от китките си, извади куплунгите от ръцете си, коленичи и извади долните контакти от мокрите си глезени. И започна да събира мрежата на рамото си през широкия док. Талазите от мъгла по краищата на мрежата все още поемаха основната тежест на плетеницата и я повдигаха във въздуха.

Без тях, помисли си Мишока, и без да се отчита леко повишената гравитация, пълзящият захващащ механизъм вероятно щеше да тежи неколкостотин паунда.

Още трима ездаци на мрежи се изкачиха на ръба и влачеха своите мрежи. Влажните им коси бяха прилепнали по маските на лицата, иначе щръкнали и ръждивочервени по главите им. Алекс куцукаше между двама свои другари.

Следваха ги още четирима ездаци на мрежи. Един русокос, набит мъж тъкмо извади мрежата от лявата си китка и изведнъж погледна втренчено Мишока. Главата му се килна настрани и върху черната маска на лицето му заискриха червените очни пластини.

— Ей — чу се дрезгав глас, — това на бедрото какво е? — Със свободната си ръка заглади назад гъстата си коса.

Мишока погледна надолу, после нагоре.

— Ъ-ъ-ъ?

Мъжът изрита краищата на мрежата, увиснала на левия му крак. Десният му крак бе бос.

— Това дали сензорен сиринкс е?

Мишока се захлади.

— Да.

Мъжът кимна с глава.

— Едно дете аз някога познавал, дете истински дявол като свирел на такова нещо... — той спря, вирна глава. Пъхна палеца си под маската. Предпазителят за устата и очните пластини изчезнаха.

Когато осъзна всичко, Мишока усети гъделичкане в гърлото си, което беше една от проявите на говорния му дефект. Той стисна челюсти и разтвори устни, после затвори устните си и отдалечи зъби. Но и по този начин човек не можеше да проговори. Тогава реши да пусне една пробна питанка, но само прогъркори една безконтролна удивителна:

— Лео!

Сгърчените черти се изгладиха.

— Мишок, си ти това?

— Лео, какво правиш...? Но...!

Лео откачи мрежата и от другата си китка, извади свързващия куплунг от другия си глезен, а след това събра цяла шепа връзки.

— Ти с мен до мрежохранилището нали дойдеш? Пет години, не, дузина... даже повече...

Мишока продължаваше да се хили, защото нищо друго не му оставаше. Започна да събира връзките, а после заедно затеглиха мрежата, с помощта на поплавъците за мъгла, по скалата.

— Ей, Каро, Болсъм, това Мишока е!

Двама от мъжете се обърнаха.

— За едно хлапе на вас аз разказвал, помните ли? Това той е. Ей, Мишок, ти и с половин фут пораснал не си? Колко много години — седем, осем минаха? Все още със сиринкса ходиш ли? — Лео се огледа наоколо за сака. — Ти добър си, ха на бас. Ти си добър беше.

— Лео, успя ли да си намериш сиринкс? Можем да посвирим заедно...

Лео поклати глава със срамежлива усмивка.

— За последен път държал сиринкс в Истанбул съм. Никога повече. Мисля, че досега всичко забравил съм.

— О-о-о — отвърна Мишока, но се почувства объркан.

— Ей, е ли това сиринкса, който открадна в Истанбул ти?

— Оттогава не съм се разделял с него.

Лео избухна в смях и обгърна с ръка хърбавите рамене на Мишока. Смахът (дали Мишока усети задоволството на Лео?) прозвуча и в думите на рибаря.

— И през цялото време свирил на него си? Сега свириш за мен ще. Разбира се! За мен изтръгваш аромати, звуци и цветове сега ще.

Големите му пръсти напипаха тъмната лопатка на Мишока под работната му дреха.

— Ей, Бо, Каро, сега истински свирач на сиринкс видите ще.

Двамата ездаци се обърнаха.

— Ти наистина ли свириш това нещо?

— Преди около шест месеца обикаляше тук едно момче, дете можеше да дрънка хубави... — Направи във въздуха два полукръга с белязаните си ръце и сръга с лакът Мишока. — Нали чаткаш какво искам да кажа?

— Мишока по-добре от него свири! — настояваше Лео.

— Лео непрекъснато ни говореше за това хлапе, дете познавал на Земята. Разправяше, че той самият го бил научил да свири на сиринкс,

но когато на Лео му дадохме сиринкса... — той поклати глава и се разсмя.

— Точно това хлапето е! — възкликна Лео, потупвайки Мишока по рамото.

— Ъ-ъ?

— О-о!

— Мишока това е!

Минаха през двуетажната врата на мрежохранилището. От високите окачалки се спускаха и полюшваха мрежи, които разделяха като завеси пространството на лабиринти. Ездачи окачваха мрежите си върху устройство от опъващи куки, което на макари се спускаше от тавана. След като опъне мрежата, ездачът може да поправи разкъсаните халки, да настрои съответните присъединителни устройства, които командват движението и формата чрез нервните импулси, подавани от куплунгите.

Двама ездачи избутаха навън една голяма машина с много зъбци.

— Какво е това?

— С това те аролат разфасоват ще.

— Аролат? — Мишока кимна с глава.

— Това тук ловим ние. Други, долу около Блек Тейбъл аквалати ловят.

— О-о.

— Но Мишок, а ти какво тук правиш? — Минаваха през подрънкващите връзки от мрежи. — Ще останеш за известно време между мрежите ти? Известно време с нас работиш ти ще? Познавам един екипаж, за който нов човек търсят те...

— Тъкмо ползвам градски отпуск от един кораб, който спря за малко тук. Това е Рок, с капитан ван Рей.

— Ван Рей? Кораб от Плеяди е?

— Точно така.

Лео изтегли надолу устройството с куките от високата напречна греда и започна да опъва мрежата си.

— Какво прави той на Драко тук?

— Капитанът трябваше да се отбие до института Алкейн за някаква техническа информация.

Лео рязко дръпна веригата на скрипеца и куките със звън се вдигнаха на около 10 фута. Започна да опъва втория пласт на мрежата.

— Ван Рей, да. Хубав кораб трябва да е. Когато аз пръв път в Драко дойдох — той окачи черните примки на следващата кука, — никой от Плеяди не беше в Драко идвал. Един или двама може би. Аз сам бях. — Примките щракнаха на мястото си. Лео отново дръпна веригата. Горният пласт на мрежата изплува в светлината на горните прозорци. — Днес много хора от Федерацията срещам аз. На брега тук десетина работят. Корабите непрекъснато насам-натам сноват. — Лео тъжно поклати глава.

От отсрещната страна на работната площадка някой се провикна:

— Ей, къде е докторът? — гласът на жената ехтеше между плетениците. — Алекс чака вече пет минути.

Лео рязко дръпна мрежата си, за да се увери, че е закрепена здраво. Извърнаха се към вратата.

— Не се безпокой, дойде ще! — извика в отговор той. После хвана Мишока за рамото и рече: — Ти с мен идва.

Тръгнаха през провисналите мрежи. Останалите ездаци продължаваха да опъват мрежите си.

— Ей, ти на това нещо свириш ли ще?

Всички обърнаха погледи към него. Един от ездачите на мрежите се спусна до половината на примките, оттам скочи на пода.

— Това аз искам видя.

— Разбира се свири ще — възкликна Лео.

— Знаете ли, всъщност аз... започна Мишока. Срещата с Лео му донесе толкова радост, колкото удоволствие му носеше самовглъбяването.

— Хубаво! Защото Лео само за това говори.

Докато вървяха през плетениците, към тях се присъединиха и други ездаци на мрежи.

Алекс седна на най-долното стъпало на стълбата, водеща към балкона за наблюдение. Държеше се за рамото, а глава си беше прислонил на стъпалата. От време на време той всмукваше небръснатите си бузи.

— Виж — обърна се Мишока към Лео, — защо не отидем някъде да вземем нещо за пиене? Хем ще си поговорим. Ще ти посвирия преди да...

— Сега свири! — настояваше Лео. — Говорим после ще.

Алекс отвори очи.

— Това ли е момчето, за което... — той направи болезнена гримаса — ...си ни разказвал, Лео?

— Виждаш ли, Мишок. Дори след цяла дузина години слава се носи твоя.

Лео обърна с крак една кутия от машинно масло, която се търкаляше на цимента.

— Седни тук.

— Стига, Лео. — Мишока премина на гръцки. — Не съм във форма. Приятелят ти е болен и сигурно не иска да го притесняваме...

— Малакас! — отвърна Алекс и изплю кървава хрчка между орфаните си колене. — Изсвири нещо. Така ще забравя болката. По дяволите, кога ще дойде проклетият му доктор?

— Нещо за Алекс ти свири.

— Това е... — Мишока погледна ранения ездач на мрежи, после се обърна и хвърли поглед върху застаналите до стената мъже и жени.

Усмивката върху лицето на Алекс беше примесена с болка.

— Изкарай ни някой номер, Мишок.

Никак не му се свиреше.

— Добре.

Извади сиринкса от сака си и праметна каиша през главата си.

— Докторът сигурно ще дойде точно по средата — подхвърли Мишока.

— Дано да дойде бързо — простена Алекс. — Сигурен съм, че най-малко ръката ми е счупена. Не си усещам и крака, пък и отвътре нещо ми кърви... — отново изплю кървава хрчка. — След два часа трябва отново да изляза на лов. Най-добре ще направи, ако ме закърпи набързо. Ако този следобед не изляза на лов, ще го съдя. Платил съм си проклетите здравни осигуровки.

— Той ще те оправи бързо — увери го един от ездачите. — Досега не е изпуснал нито една осигурителна полица. Млъкни и остави хлапето да свири...

Не довърши изречението си, защото Мишока беше започнал да свири.

— Космосът е обърнат — промърмори Катин. Светлината се отразяваше в стъклото и го обагреше в бакърено. Хиляди и хиляди

кръгли прозорци оформяха вдлъбнатата фасада на Алкейн.

Катин бавно се разхождаше по пътеката край реката, която се виеше в градината на музея. Реката — същата тежка мъгла, която се плискаше в полярния Ворпис — се стелеше край брега. По-нататък течеше под сводеста и ярка стена.

Капитанът бе далеч пред Катин, така че сенките им върху изгладените камъни бяха еднакво дълги. Измежду фонтаните се движеше ескалатор, който постоянно изкачваше платформа с множество посетители, по няколкостотин наведнъж. Но само за секунди те се разпръскваха из пъстрите пътечки, които прерязваха скалите, споени от парчета кварц. Върху бронзов постамент, във фокуса на отразената от прозорците светлина, на неколкостотин ярда пред музея, се извисяваше мраморната статуя на грациозната Венера Милоска, ослепителна и жива в ръждивото утро.

Линсес присви розовите си очи и извърна лице от ярката светлина. Зад него Идас се оглеждаше напред, назад, нагоре, надолу.

Тайи, ръка за ръка със Себастиан, стоеше зад него. Косата ѝ се вееше в ритъма на пръхащите крила на животното, кацнало върху бляскавото му рамо.

Светлината сега става синя, помисли си Катин, когато минаваха под свода на зала с формата на леща. Наистина, няма спътник с естествена атмосфера, достатъчна да предизвика толкова силна дифракция. Но на мен продължава да ми липса лунната самота. Тази строга конструкция от пластмаса, метал и камък на времето е била най-голямата сграда, построена от човек. Какъв напредък от двадесет и седми век насам! Дали днес в галактиката по-големите сгради са дузина? Или може би две дузини? В странно положение би изпаднал тук някой академичен бунтар в днешно време: конфликт между традицията, въплътена по този начин, и отживялата ѝ архитектура, доведена до абсурд. Саяна Морган си е свила гнездо в тази гробница на човешката история. Асоциация: бял ястреб мъти върху кости.

От тавана се спускаше осмоъгълен екран, върху който се появяваха публични съобщения. В момента течеше серия светлинни фантазии.

— Бихте ли ме свързала с 739-Е-6? — попита капитан ван Рей момичето на бюрото за информация.

Тя обърна ръка и натисна бутоните на малкия комуникационен контакт, монтиран върху китката ѝ.

— Разбира се.

— Здравей, Бъни — обади се Лорк.

— Лорк ван Рей! — момичето зад пулта възкликна, но гласът не беше нейният. — Дошъл си да видиш Саяна?

— Точно така, Бъни. Бих искал да се кача и до поговоря с нея, ако не е заета, разбира се.

— Момент да проверя.

Бъни, където и да се намираше тя в този човешки мравуняк около тях, изключи за доста дълго време контролера от момичето, така че то можа да изрази учудването си с вдигане на вежди.

— Дошли сте тук, за да видите Саяна Морган? — каза със собствения си глас.

— Точно така — усмихна се Лорк.

В този момент отново се включи Бъни.

— Лорк, всичко е наред. Срещата ще стане на Югозапад 12, там не е толкова шумно.

Лорк се обърна към екипажа.

— Защо не пообиколите музея за малко? За около час ще получа това, което искам.

— Да не би той да се разхожда — момичето се смръщи срещу Себастиан — с това нещо из музея? Тук няма удобства за домашни животни. — Тук се намеси Бъни. — Лорк, този човек е от твоя екипаж, нали? Прилича ми на касоразбивач. — Сега се обърна към Себастиан. — Ще се държи ли прилично?

— Разбира се, че ще държи се прилично. — Той погали животното, пърхащо върху рамото му.

— Можете да го вземете с вас — отсъди Бъни чрез момичето. — Саяна тръгна вече за срещата.

Лорк се обърна към Катин.

— Защо не дойдеш с мен?

Катин се опита да прикрие учудването си.

— Добре, капитане.

— Югозапад 12 — повтори момичето. — Вземете този асансьор и се качете едно ниво нагоре. Това ли е всичко?

— Да — отговори Лорк и се обърна към екипажа. — Ще се видим по-късно.

Катин го последва.

Върху мраморни блокове зад вития ескалатор се виждаше главата на дракон, висока десет фута. Катин се вгледа в ребрата по тавана на каменната паст.

— Баща ми дари това на музея — обяви Лорк, когато стъпиха върху ескалатора.

— О, така ли?

— От Нова Бразилия е. — Когато се издигнаха до средата, челюстта падна. — Когато бях малък си играех в един от неговите първи братовчеди. — Смалилите се туристи пъплека по пода.

Златния покрив ги пое.

После слязоха от ескалатора.

Картините бяха подредени на различно разстояние от централното осветление на галерията. Многообективната лампа хвърляше върху всяка окачена рамка светлина, най-близка (както бе възприето от няколкото ученика на Алкейн) до светлината, при която е бил създаден оригинала на всяка картина: естествена или изкуствена, при червено или бяло, жълто или синьо слънце.

Катин огледа около дузината хора, които разглеждаха изложбата.

— Няма да стигне за минута-две — каза капитанът. — Доста е далече оттук.

— О, о — Катин прочете един от надписите на изложбата.

„Моят народ в образи.“

Над главите им имаше екран за съобщения, по-малък от този в залата долу.

Точно в този момент на него имаше информация, че всички картини и фотографии са на художници от последните три столетия и показват мъже и жени, които работят или играят на техните различни пространства. Преглеждайки списъка на художниците, Катин с огорчение осъзна, че са му познати само две имена.

— Исках да дойдеш с мен, защото имах нужда да поговоря с някого, който може да разбере за какво става въпрос.

Учуден, Катин вдигна поглед.

— Моето слънце, моята Нова. Съзнанието ми почти е привикнало с нейния блясък. И сега се чувствам като човек, озарен от

тази силна светлина. През целия ми живот хората около мен винаги са правили това, което съм искал от тях. Когато не са...

— Ти си ги заставял, нали?

Лорк сви жълтите си очи.

— Когато не са, аз просто установявах какво могат да правят и ги използвах за това. Все се намира някой друг, който да свърши другата работа. Искам да говоря с някой, който ще ме разбере. Но само с говорене работата няма да стане. Ще ми се да направя нещо, за да ти покажа какво значи всичко това.

— Аз... Не съм сигурен, че разбирам...

— Ще разбереш.

„Портрет на жена“ (Белатрикс IV) — дрехите ѝ бяха отпреди двадесет години. Бе седнала до един прозорец и се усмихваше в златната светлина на едно слънце, което не беше нарисувано.

„Тръгни с Аштон Кларк“ (неизв.) — той бе възрастен човек (старец). Работническият му комбинезон бе излязъл от мода още преди двеста години. Канеше се да се изключи от една огромна машина, която беше толкова голяма, че не можеше да се види какво представлява.

— Това ме учудва, Катин. Семейството ми — поне по бащина линия — е от Плеяди. Аз обаче израстнах в собствения си дом, говорейки като жител на Драко. Баща ми принадлежеше към онзи тесен кръг жители на Плеяди от старата генерация, които продължават да поддържат идеите на техните предци от Земята и Драко, въпреки че петдесет години преди най-ранният от тези художници да е хванал четка в ръката си, Земята вече е престанала да съществува. Когато създам свое собствено семейство, вероятно децата ми ще говорят по същия начин. Струва ли ти се странно това, че ние с теб очевидно повече си приличаме, отколкото примерно с Тайи и Себастиан.

— Аз съм от Луна — напомни му Катин. — Познавам Земята само от разширените предавания. Това не е моята планета.

Лорк не обърна внимание на това.

— В някои отношения Тайи, Себастиан и аз много си приличаме. По основополагащите усещания аз съм по-близо до тях, отколкото до теб.

Катин отново се почувства за миг неудобно, докато схване страданието, изписано върху обезобразеното лице.

— Някои от нашите реакции спрямо определени ситуации ще бъдат по-предсказуеми за нас, отколкото за теб, но знам, че дотам нещата приключват. — Той замълча. — Катин, ти не си землянин. Но Мишока е. Принс също. Единият е уличник, безпризорно дете, другият е... Принс Ред. Дали те са обвързани помежду си, както аз и Себастиан? Циганчето ме очарова. Аз не го разбирам. Или поне не го разбирам, както разбирам теб. По същия начин не разбирам и Принс.

„Портрет на един ездач на мрежи“. Катин погледна датата. Лицето на ездача с неговите тъжни негроидни черти бе пресявало мъглата преди две хиляди и осемдесет години.

„Портрет на млад мъж“ — съвременен, да. Беше се изправил пред гора от... дървета? Не. Каквото и да беше, това не бяха дървета.

— Към средата на двадесети век, по-точно през 1950 година — Катин обърна поглед към капитана, — на планетата Земя имало една малка страна, наречена Великобритания, където според изследователите се говорело на около петдесет и седем диалекта, неразбираеми един за друг. Имало и една голяма страна, наречена Съединени щати с население четири пъти повече от това на Великобритания, разпръснато върху шест пъти по-голяма територия. Имало различия в акцентите на говора, но само две малки територии, с по-малко от двадесет хиляди население използвали реч, която може да бъде определена като неразбираема по отношение на официалния език. Аз използвам именно тях за доказване на моята теза, защото и двете държави ползвали фактически един и същи език.

„Портрет на плачещо дете“ (2852 пр.н.е.р Вега IV)

„Портрет на плачещо дете“ (3052 пр.н.е.р Нова Бразилия II)

— Каква е твоята теза?

— Съединените щати са били продукт на цяла комуникационна експлозия, на преселение на народите, обмяна на информация, развитие на киното, радиото и телевизията, които стандартизират речта и поставят рамки на мисълта, макар и не докрай, защото това означава, че лицето А е можело да разбере не само лицето Б, но и лицата W, X или Y. Днес обаче хората, информацията и идеите се движат из галактиката далеч по-бързо, отколкото през 1950 година в Съединените щати. Потенциалът за разбиране днес е сравнително по-голям. Ти и аз сме родени на разстояние една трета галактика един от друг. Като изключим случайните пътувания през празниците от Университета в

Драко до Сентаури, това е първото ми излизане извън Слънчевата система. И все пак, ти и аз сме далеч по-близки като информационна структура, отколкото един корниец^[1] и един уелсец от преди хиляда години. Помни това, когато се опитваш да оценяваш Мишока или Принс Ред. Макар че Големият дракон се увива около своята колона из стотици планети, хората от Плеяди и Външните колонии ще го разпознаят. Обзавеждането от времето на Република Вега говори едно и също за притежателите си навсякъде. Ашгън Кларк има еднакво значение за теб и мен. Морган уби Андъррууд и това стана част от житейския опит и на двама ни... — той млъкна, защото Лорк смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, че Андъррууд е убил Морган.

— О, да разбира се... Имам предвид... — От смущение бузите му пламнаха. — Да, но не исках...

Между картините към тях се приближаваше една жена в бяло. Косата ѝ бе сребриста и събрана на висок кок.

Тя бе слаба.

Тя бе стара.

— Лорк! — Тя протегна ръце. — Бъни ми каза, че си тук. Мислех да се качим в моя кабинет.

Разбира се, помисли Катин. Повечето нейни снимки, които бе виждал, датираха отпреди петнадесет-двадесет години.

— Благодаря, Саяна. Можехме и сами да се качим. Но не исках да те притеснявам, ако си заета. Няма да ти отнема много време.

— Глупости. Елате с мен. Точно разглеждах едни калкулации за половин тон светлинни скулптури от Вега.

— От републиканския период ли? — попита Катин.

— Уви, не. Ако беше така, може би щяхме успешно да ги пробутаме на някого и да се отървем от тях. От сто години по-ранен период са и нищо не струват. Елате!

Поведе ги между окачените платна, след това погледна широката метална гривна, която покриваше розетката на китката ѝ. Една от микроточките просветваше.

— Извинете, млади господине — тя се обърна към Катин, — вие носите някакво... записващо устройство, нали?

— Защо... да, нося.

— Трябва да ви помоля да не го използвате тук.

— О, аз не...

— Напоследък не ми се е случвало, но имаше един период, в който ми беше трудно да опазя своето усамотение — тя постави сбръчканата си ръка върху неговата. — Нали разбирате? Тук има автоматично изтриващо поле, което ще заличи всичко на устройството веднага щом то бъде задействано.

— Катин е в моя екипаж, Саяна. Но този екипаж съществено се различава от предишния. Няма повече тайни.

— Така и предположих. — Тя махна ръката си. Катин я наблюдаваше как се спуска върху белия брокат.

Тя заговори:

— Когато дойдох в музея тази сутрин, заварих тук съобщение за теб от Принс.

При тези думи Катин и Лорк впериха погледи в нея. Стигнаха края на галерията. Тя се обърна рязко към Лорк.

— Това доказва твоите думи за тайните. — Веждите като светъл метал блеснаха върху лицето ѝ.

Веждите на Лорк бяха ръждивометални. Блясъкът им се прекъсваше от белега. „По всичко личи, помисли си Катин, че това е родова черта.“

— Той на Ворпис ли се намира?

— Нямам представа. — Врата се откряна и те минаха през нея. — Но той знае, че ти си тук. Нали това е по-важното?

— Та аз кацнах тук само преди час и половина. И още тази вечер си отивам.

— Съобщението пристигна преди час и двадесет и пет минути. Мястото на източника е толкова удачно прикрито, че операторите много трудно ще могат да го проследят. Но в момента са на път да го разшифроват...

— Не се притеснявай. — Той се обърна към Катин: — Какво ли има да ми каже този път?

— Много скоро ще разберем — отвърна Саяна. — Ти каза, че нямаш тайни. И все пак аз предпочитам да говорим в моя кабинет.

Галерията тук бе в пълен безпорядък: една стая-депо или просто все още разбъркани експонати за изложба.

Катин пристъпи напред, но преди това Лорк попита:

— Саяна, какви са тия вехтории?

— Струва ми се — тя погледна датата, изписана със златна превадка върху древен дървен калъф, — че е 1923 година: корпорация Еолиан. Да, това е една колекция от музикални инструменти от двадесети век. Това е Онде Мартино, направен през 1942 година от един френски композитор със същото име. Тук имаме — тя се наведе да прочете табелката, — пиано за дуо артистично изпълнение, изработено през 1931 година. А това е... виола виртуоз на Мил от 1916 година.

Катин надникна през стъклената вратичка в предната част на виоланата.

В сянката висяха струни и чукчета, клапани, джобчета и плектри.

— Какво е правело това нещо?

— Имало го е по барове и увеселителни паркове. Хората е трябвало да пуснат монета в процепа и цигулката, тази на поставката вътре, автоматично започвала да свири в съпровод на пиано, програмирано на перфолената. — Тя прекара сребърния си нокът по списъка от заглавия. — Например, „Балът на величията от Тъмния град“... — Тя продължи нататък сред хаоса от латерни, акустични банджо и хърди-гърди. — Някои от по-младите учени поставят под въпрос вниманието на института към двадесетия век. Всяка четвърта галерия е посветена на това. — Тя скръсти ръце върху броката. — Може би те негодуват срещу това, че в продължение на осемстотин години тази проблематика е била традиционна за науката. Те отказват да признаят очевидното. В началото на този изумителен век човечеството се е състояло от много общества, живяли на една планета. В края му нещата заприличват на това, което сме ние сега: информационно унифицирано общество, населяващо няколко свята. От тогава, броят на светове се увеличил. Нашата информационна общност неколkokратно променяла своята същност, преживяла е няколко катастрофални изригвания, но в основата си се е запазила. Докато хората не станат нещо много, много по-различно, тези времена трябва да бъдат в центъра на научните интереси: това е бил векът, когато е започнало и нашето съществуване.

— Миналото не ме привлича особено много — заяви Лорк. — Нямам време за него.

— А мен то ме вълнува — обади се Катин. — Искам да пиша книга. Тя може да бъде именно за това.

Саяна го погледна.

— Така ли? Каква ще бъде тази книга?

— Мисля да бъде роман.

— Роман? — Минаха под екрана за съобщения на галерията. Сега той беше сив. — Значи смятате да пишете роман. Това е впечатляващо. Преди няколко години имах приятел антиквар, който също се опитваше да напише роман. Успя да завърши само първата глава. Но твърдеше, че усещал невероятно вдъхновение и че е успял да прозре процесите по същество.

— Всъщност аз точно това правя от доста време насам — откровено призна Катин.

— Прекрасно. А между другото, ако завършите книгата си, нали ще допуснете института да направи психо-запис под хипноза на вашите творчески усещания. Разполагаме с работеща печатна преса от двадесет и втори век. Можем да напечатваме няколко милиона екземпляра и да ги разпространим заедно с документирано психорамно проучване из библиотеки и просветни институции. Сигурна съм, че бих могла да предизвикам интереса на нашето ръководство към подобна идея.

— Дори не съм си и мислил за отпечатване... — Стигнаха и до следващата галерия.

— Единственият начин това да стане е чрез Алкейн. Имайте го предвид.

— Да... ще го имам.

— Саяна, кога ще оправите тази бъркотия тук?

— Скъпи племеннико, ние имаме много повече експонати, отколкото сме в състояние да изложим. Те все някъде трябва да бъдат съхранявани. В музея има над дванадесет хиляди обществени, седем хиляди частни галерии и три хиляди и петстотин депа. Аз добре познавам съдържанието на повечето от тях, но не на всички.

Вървяха бавно под високи ребра. Гръбначен стълб се извиваше към свода на покрива. Студеното горно осветление открояваше сенки на зъби и вдлъбнатината на бакърената основа на черепа, голяма колкото слонско бедро.

— Това прилича на изложба за сравнение на скелети на влечуги от Земята и... — Катин оглеждаше гръдните кошове. — Не мога да кажа, откъде са тези неща.

Лопатка, плешка, седалищна кост, ключица...

— Саяна, колко далеч от тук е твоята стая?

— На около осемстотин ярда, колкото полета на един аролат. Ще вземем следващия асансьор.

Преминаха под свода и влязоха в кабината на асансьора.

Спираловидната платформа ги отнесе на десетки етажи височина.

Попаднаха в коридор от месинг и плюш.

Последва друг коридор със стъклени стени...

Катин ахна: под тях се простираше целият Феникс, от централните кули до увитите в мъгла пристанища. Въпреки че Алкейн не беше вече най-високата сграда в галактиката, той все още си оставаше най-висок във Феникс.

Към средната част на сградата се виеше рампа. По цялата мраморна стена бяха окачени седемнадесет платна от цикъла „Под Сириус“ в стил Дехей.

— Това ли са...?

— Молекулярно репродуцирани фалшификати на Нил Селвин, направени през двадесет и осми век на Вега. Дълго време те са били дори по-известни от самите оригинали, които сме изложили долу, в южната зелена зала. С тези фалшификати е свързана цяла история и затова Бъни реши да ги окачи тук.

Влязоха през една врата.

— Стигнахме.

Вътре беше тъмно.

Щом прекрачиха прага, три снопа светлина ги заляха някъде отвисоко и ги обградиха в кръгове върху черния килим.

— Сега, скъпи ми племеннико, ще бъдеш ли така добър да ми обясниш защо се върна? И каква е цялата тази история с Принс? — Тя се обърна и застана лице в лице с Лорк.

— Саяна, искам още една Нова.

— Какво?

— Нали знаеш, че се наложи да прекъсна първата експедиция. Смятам да опитам отново. Не е необходим специален кораб. Разбрахме това последния път. Екипажът е нов и тактиката е друга.

Светлинните кръгове ги следваха по килима.

— Но, Лорк...

— Преди нещата бяха педантично планирани, с точен разчет на всяко движение, навързани, водени от прекомерна вяра в нашата собствена прецизност. Сега представляваме отчаяна глутница пристанищни плъхове, с Мишока сред нас и единственото, което ни води, е моето накърнено достойнство. А това е нещо ужасно, Саяна и спасение от него няма.

— Лорк, не можеш да тръгнеш и да повториш...

— Сега и капитанът е различен, Саяна. Миналия път Рок бе командван от получовек, от човек, познал единствено победата. Сега вече съм израсъл. Познавам и поражението.

— Какво искаш от мен да...

— Имаше една друга звезда, която изследвахте в Алкейн — на път да се превърне в Нова. Искам да знам как се казва и кога очаквате да изригне.

— И смяташ да тръгнеш просто така! А Принс? Той знае ли защо си тръгнал към нова?

— Това най-малко ме интересува. Назови моята звезда, Саяна.

Несигурна и разтревожена, тя прие предизвикателството. Докосна нещо върху сребърната си гривна. Блесна нова светлина.

От пода изникна пулт. Тя седна на една пейка, която също се издигна от пода и заоглежда индикаторите на пулта.

— Не знам дали постъпвам правилно, Лорк. Оскърбено достойнство, казваш. Ако решението ми не засягаше моя живот точно толкова, колкото и твоя, за мен щеше да бъде далеч по-лесно да направя това, което искаш. Аарон гарантира за мен като член на управителния съвет.

Тя докосна пулта и над тях се появиха...

— Досега в дома на Аарон Ред съм била посрещана като в дома на мой собствен брат. Но колелото се е завъртяло до крайно положение, от което връщане назад може и да няма. Ти ме постави в това положение: да взема решение, с което приключва един период на душевно спокойствие за мен.

...появиха се звезди.

Катин изведнъж разбра колко е голяма стаята. Беше около петдесет фута широка, насечена от светлинни точки, с въртяща се холограма на Галактиката над главите им.

— В момента се провеждат няколко проучвателни експедиции. Тази Нова, която ти изпусна, беше тук. — тя докосна един бутон и измежду милиардите звезди блесна една. Тя блесна толкова ярко, че Катин присви очи. След миг изгасна и целият звезден свод отново се обсипа с мъждукащи светлинки. — Понастоящем има и експедиция, с поръчка да изгради...

Тя млъкна.

Протегна се напред и отвори малко чекмедже.

— Лорк, аз наистина съм обезпокоена от тази работа...

— Продължавай, Саяна. Искам само името на звездата. Искам запис на координатите ѝ в Галактиката. Искам си моето слънце.

— И аз ще направя всичко възможно, за да ти го дам. Но първо ти ще трябва да угодиш на възрастната дама. — От чекмеджето тя извади... Дълбоко в гърлото на Катин заседна възглас на удивление, който той преглътна. От чекмеджето тя извади колода карти. — Искам да видя какво ще препоръча Тарот.

— На мен вече ми гледаха на карти за това начинание. Ако твоите могат да ми дадат всички галактически координати, добре. В противен случай нямам време за това.

— Майка ти беше от Земята и винаги се е отнасяла към мистицизма с типичното за земляните недоверие, макар че го приемаше чисто умозрително. Надявам се, че приличаш на баща си.

— Саяна, направиха ми вече пълно предсказание. Второто нищо повече не може да ми каже.

Тя разпери картите с лице надолу.

— Може пък на мен да ми кажат. Освен това аз не търся пълно предсказание. Извади една карта.

Катин проследи движението на капитана и се запита дали преди четвърт век картите ѝ бяха подсказали събитията от онзи кървав следобед на площада Хронаики.

Колодата не беше от обикновения триизмерен диорамен тип като на Тайи. Фигурите бяха нарисувани. Картите бяха жълти. По всичко личеше, че са правени през седемнадесети век и дори преди това.

Върху картата на Лорк се виждаше гол труп, увиснал на едно дърво, окачен с въже за глезена.

— Обесеният — тя събра колодата карти, — обърнат с главата надолу. Това не ме изненадва.

— Саяна, не символизира ли обесеният мъж идването на дълбока духовна мъдрост?

— Обърнат е с главата надолу — напомни му тя. — Да, но ще платиш много висока цена. — Тя взе картата и я прибра в колодата, а после в чекмеджето. — Ето ги координатите на звездата, която искаш.

Тя натисна друг бутон. Една хартиена лента падна в ръката ѝ. По нея имаше малки метални зъбци-водачи. Тя я вдигна и зачете.

— Тук са всички координати. Наблюдавали сме я в продължение на две години. Ти си просто късметлия. Датата на изригването се очаква да настъпи след десет до петнадесет дни.

— Прекрасно — Лорк взе записа. — Хайде, Катин.

— Капитане, ами Принс?

Саяна стана от пейката.

— Не искаш ли да видиш посланието, което ти е изпратил?

След малка пауза Лорк отговори:

— Хайде, пусни го.

В този момент Катин забеляза, че лицето на Лорк живна. Докато Саяна Морган търсеше номера на посланието, той бавно тръгна към конзолата.

— Ето го — каза тя и натисна един бутон.

От другия край на залата Принс обърна лице към тях.

— По дяволите, какво — ръката му в черна ръкавица смаза една кристална чаша, чаша-купа, заедно с релефната ѝ чинийка върху масата, — какво мислиш, че правиш, Лорк? — Ръката се прибра. Кинжалът и бастунът с дърворезба изтропаха на пода от отсрещната страна. — Саяна, и ти му помагаш, нали? Ти ме предаде, кучко. Ядосан съм! Бесен съм! Аз съм Принс Ред! Аз съм Драко! Аз съм недъгавият Змей! Но аз ще ви победя!

Плюшената покривка на масата се сгърчи в черните му пръсти, а отдолу се чу звук от разцепено дърво.

Катин за втори път преглътна смайването си.

Посланието беше с триизмерна проекция. Един прозорец извън кадър хвърляше светлината на слънчево утро — може би на Сол — иззад гърба на Принс върху премазана закуска.

— Мога да направя всичко, всичко каквото си поискам. Вие се опитвате да ме спрете. — Той се наведе ниско над масата.

Катин погледна Лорк, после Саяна Морган.

Ръката ѝ, бледа и покрита с венички, стискаше брокатената дреха.

Ръката на Лорк, жилава и кокалеста, лежеше върху пулта. С два пръста той държеше вилката.

— Ти ме оскърби. Аз мога да бъда много гаден, просто ей-така от каприз. Спомняш ли си онзи купон, когато ми се наложи да ти счупя ръката, за да те науча на добри обноски? Твоето съществуване е оскърбление за мен, Лорк ван Рей. Решил съм да посветя живота си, за да получа възмездие за тази обида.

Изведнъж Саяна Морган погледна своя племенник, видя ръката му върху вилката и извика:

— Лорк! Какво правиш...?

Тя го сграбчи за китката, но той сграбчи нейната и я отблъсна.

— Сега знам много повече за тебе, отколкото миналия път, когато ти изпратих предишното послание — каза Принс иззад масата.

— Лорк, махни ръката си от този прекъсвач! — настоя Саяна. — Лорк... — гласът ѝ секна от отчаяние.

— Последния път, когато говорих с теб, ти казах, че ще те спра. Сега ти казвам, че ако се наложи да те убия, за да те спра, ще го направя. Следващия път, когато заговоря с теб... — ръката му в ръкавица сочеше към тях. Показалецът му трепереше...

Образът на Принс затрептя и Саяна отблъсна ръката на Лорк. Вилката щракна на „изключено“.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Капитане...?

Под кръжащите звезди Лорк отговори с бурен смях.

Саяна заговори ядосано:

— Ти изпрати посланието на Принс по системата за всеобщо оповестяване! Този клеветник, този луд човек току-що се е появил по всички екрани из института.

В яда си тя удари изключващата платка. Светлините на индикаторите угаснаха. Пултът и пейката потънаха в пода.

— Благодаря ти, Саяна. Аз получих това, за което дойдох.

В кабинета влетя пазача на музея. Щом пристъпи прага, един светлинен лъч падна върху него.

— Извинете. Ужасно съжалявам, но имаше... О, момент!

Той натисна комуникационното устройство на китката си.

— Саяна, дъската ли ти хлопа под сребърната перука?

— О, за Бога, Бъни. Това беше чиста случайност!

— Случайност! Та това беше Принс Ред, нали?

— Разбира се, че беше той. Виж, Бъни...

Лорк плесна Катин по рамото.

— Хайде да тръгваме.

Те оставиха пазача Бъни да се разправя със Саяна.

— Защо...?

Катин се опита да попита нещо зад гърба на капитана.

Лорк спря.

„Под Сириус № 11“ (Селвин, фалшификат) пламтеше в пурпурна каскада зад рамото му.

— Предупредих те, че не мога да ти кажа какво имам предвид. Вероятно си разбрал нещо. Хайде да вземем останалите сега.

— Как ще ги намериш? Те продължават да обикалят музея.

— Така ли мислиш? — Лорк тръгна напред. Из долните галерии цареше истински хаос.

— Капитане...

Катин се опита да си представи хилядите туристи, изправени срещу агресивността на Принс. Той все още помнеше първия си сблъсък с него на Рок.

Ониксовия под на салона Фицджералд гъмжеше от посетители. Дъгоцветните алегии на гения на двадесети век озаряваха сводестите стени със светлина. Деца бърбореха с родителите си. Студенти говореха бързо на жаргон помежду си. Лорк си пробиваше път, а Катин вървеше плътно след него.

Изкачиха се до фойето над главата на дракона.

Нещо черно изви върха над тълпата, но бързо бе дръпнато назад.

— И останалите трябва да са с него — извика Катин, сочейки Себастиан.

Катин се прошмугна около каменната паст. Лорк го настигна на сините плочки.

— Капитане, току-що видяхме...

— ...Принс Ред, точно като на кораба...

— ...само, че на екрана за оповестяване се видя...

— ...из целия музей. Върнахме се...

— ...за да не те изпуснем...

— ...когато дойдеш. Капитане, какво...

— Хайде да тръгваме — с ръце върху рамената на двамата близнаци, Лорк спря техните излияния. — Себастиан! Тайи! Трябва да се връщаме на пристанището и да намерим Мишока.

— Да се махаме от този свят и да поемаме към твоята Нова!

— Нека първо да стигнем до пристанището. После ще видим накъде трябва да поемем.

Те си проправяха пътя към сводестия проход.

— Струва ми се, че трябва да побързаме, за да не ни завари Принс тук — обади се Катин.

— Защо? — попита Лорк.

Катин се опита да си обясни изражението му. То беше неразгадаемо.

— Към мен е тръгнало трето послание. Ще го изчакам да пристигне.

Навлязоха в градината: буйна и златиста.

— Благодаря, докторе! — извика Алекс. Той разтри ръката си, сви юмрук, сгъна я, после я отпусна. — Ей, хлапе! — Той се обърна към Мишока. — Знаеш ли, ти наистина можеш да свириш на този сирикс. Съжалявам, че докторът дойде баш по средата на парчето. Но въпреки това ти благодаря — той се усмихна и погледна към часовника на стената. — В крайна сметка, явно ще си поема смяната. Малакас^[2]! — той закрачи надолу между звънтящите завеси.

— И сега ще прибереш него, нали? — попита тъжно Лео.

Мишока изтегли връвта върху отвора на торбата си и сви рамене.

— Може би по-късно пак ще посвирия.

Промуши ръката си през каишката. После пръстите му заопипваха шарките на кожата.

— Какво има, Лео?

Рибарят провря лявата си ръка под потъмнелите пластинки на колана.

— Ти, момче, ме накара да носталгия изпитам. — Дясната ръка зае същата позиция. — Защото толкова време оттогава минало, че ти вече малко момче не си — Лео седна на стълбите. Устните му се

разтегнаха в усмивка. — Не щастлив тука съм мисля. Май време да се местя е, а? Да! — Той поклати глава. — Да.

— Така ли мислиш? — Мишока се завъртя върху празната кутия, за да бъде с лице към него. — Защо точно сега?

Лео сви устни. Изразът му показваше същото, както ако беше вдигнал рамене.

— Колкото повече стар ставам, толкова повече разбирам, че нужда от нещо ново имам. Освен това, отдавна за заминаване отгук си мисля.

— Къде смяташ да отидеш?

— В тези Плеяди искам да отида.

— Но ти си от Плеяди, Лео. Мислех, че искаш да видиш нещо ново, да отидеш на непознато за тебе място.

— Стотитици отделни светове в Плеяди има. Може би в десетки от тях ловувал съм. Нещо ново искам, да. Но след тези двадесет и пет години у дома искам.

Мишока разглеждаше грубите му черти, избелялата коса: това ли е чувството за привързаност? Ти го оформяш, както се оформя пластична маска за мъгла, помисли си Мишока, и после го напасваш към лицето, което смяташ, че трябва да я носи. Толкова се е променил Лео. Мишока, който имаше толкова кратко детство, в този момент загуби още една част от него.

— Лео, аз искам просто нещо ново. Не искам да си ходя у дома... дори и да имах дом.

— Един ден и ти Земята или Дракон ще поискаш, така както аз Плеяди сега искам.

— Да — Метна торбата си на рамо. — Може би. Защо пък не, след двадесет и пет години?

Отекна глас:

— Мишооок!

И още веднъж:

— Ей, Мишооок!

И отново:

— Мишок, тук ли си?

— Еееййй! — извика Мишока с длани свити около устните си. — Катин? — Викът му беше по-отвратителен от говора.

Висок и любопитен, Катин се появи измежду мрежите.

— Учудващо, наистина учудващо! Не мислех, че ще те намеря. Обикалях пристанището и разпитвах хората дали не са те виждали. Един ми каза, че си свирил тук на сиринкса си.

— Свърши ли си капитана работата в Алкейн? Намери ли това, което искаше?

— Дори нещо повече. Имаше съобщение от Принс, което го чакаше в института. Той го пусна по системата за всеобщо оповестяване — Катин подсвирна. — Проклетник!

— Намери ли си неговата Нова?

— Да, намери я. Но сега изчаква и обикаля за нещо друго. Не го разбирам.

— Значи тръгваме към звездата, така ли?

— Не. Сега иска да отидем в Плеяди. Трябва да изчакаме няколко седмици. Но не ме питай какво иска да прави там.

— Плеяди ли? — попита Мишока. — Там ли ще бъде неговата Нова?

Катин разпери ръце.

— Не мисля. По-скоро смятам, че ще се чувства по-сигурен, ако изчака да му дойде времето на собствена територия.

— Чакай, чакай! — Мишока отново се обърна към Лео. — Лео, може пък капитана да те вземе с нас до Плеяди.

— Тъ? — Лео махна ръце от брадата си.

— Катин, нали капитан ван Рей не би имал нищо против да закараме Лео до Плеяди?

Катин се опита да изглежда сдържано обезпокоен, но изразът бе толкова сложен, че от това нищо не излезе.

— Лео ми е стар приятел. Още от Земята. Той ме научи да свиря на сиринкс, когато бях дете.

— Капитанът си е наумил много работи...

— Да, но няма да има нищо против, ако...

— Сега той много по-добре от мен свири — намеси се Лео.

— Бас хващам, че капитана няма да откаже, ако го помоля.

— Не искам да трудности на твоя капитан създавам...

— Можем да го попитаме — Мишока прехвърли торбата зад гърба си. — Хайде, Лео. Къде е капитанът, Катин?

Катин и Лео си размениха погледи на непознати хора, събрани заедно от ентузиазма на един младеж.

— Става ли? Хайде тогава!

Лео стана и тръгна към вратата след Мишока и Катин.

Преди седемстотин години първите заселници на Ворпис издълбали Ескларос де Нуагес (стълбите на облаците) в отвесните скали на платото на Феникс. Между пристаните за малките краулери (плъзгачи по мъглата) и кейовете, където стануваха ездачите на мрежи, стъпалата се спускаха към бялата мъгла.

Лорк слизаше по опустелите през обедната почивка на феникс стълби, между изпъстрените с кварц стени. Мъглата застилаше долните стъпала. Вълмата на хоризонта се кълбяха едно връз друго, засенчени в синьо отляво и позлатени от слънцето отдясно, като разлудувало се стадо агнета.

— Ей, капитане!

Лорк се обърна и погледна назад от стълбите.

— Ей, капитане, може ли малко да поговоря с теб? — Мишока тръгна рачешката надолу по стълбите. Сириксът му се удряше в бедрото. — Катин ми каза, че оттук тръгваме за Плеяди. Срецнах тук един човек, когото познавам отдавна, още от Земята, стар приятел. Той ме научи да свиря на сирикс. — Той разклати торбата си. — Помислих си, че щом сме тръгнали в тази посока, бихме могли да го закараме до тях. Той наистина ми е добър приятел...

— Добре.

Мишока вирна глава.

— Наистина ли?

— До Плеяди са само пет часа път. Ако е на кораба, когато тръгнем и остане в твоята излъчвателна кабина, нямам нищо против.

Мишока обърна глава и се почеса.

— Ей че гот! Хубаво. — После се разсмя. — Благодаря, капитане — обърна се и хукна по стъпалата нагоре. — Ей, Лео! — Последните стъпала взе наведнъж. — Катин, Лео! Капитанът каза, че въпросът е уреден. — Обърна се към капитана и рече — Благодаря още веднъж!

Лорк слезе още няколко стъпала надолу.

След малко седна, облегал на грапавата стена.

Започна да брой вълните.

Когато стигна до четирицифрено число, той спря.

Полярното слънце обикаляше хоризонта — беше по-скоро синьо, отколкото златисто.

Когато видя мрежата, ръцете му се плъзнаха по бедрата и се спряха върху възлестите колене.

Халките издрънчаха върху долните стъпала. Ездачът се изправи, потънал до кръста в бухналата белота. Талазите от мъгла повдигаха нагоре мрежата. Кварцът проблясваше в синьо.

Лорк се бе облегал на стената. Вдигна глава.

Чернокосият ездач се заизкачва по стълбите, металната плетеница се полюшваше нагоре-надолу. Мрежите се удариха в стената и издрънчаха. Застанала на няколко стъпала под него, тя свали защитната си маска.

— Лорк?

Той разтвори ръце.

— Как ме намери, Ръби? Знаех си, че така ще стане. Кажи ми само как го направи.

Тя дишаше тежко. Макар и несвикнала с тежестта, тя добре се справяше с нея. Връзките ту се обтягаха, ту се отпускаха и пак се обтягаха между гърдите ѝ.

— Когато Принс разбра, че си напуснал Тритон, той изпрати послания до стотина места, където би могъл да отидеш. Саяна бе само едното от тях. После остави на мен да разбера, къде точно си го получил. Аз бях в Пространството на Чобе. Та, когато ти пусна лентата на Алкейн, аз пристигнах. — Мрежите се гънеха върху стъпалата. — Щом разбрах, че си във Ворпис, на Феникс... да, наложи се да свърша много работа. Повярвай ми, не бих направила такова нещо отново. — Тя опря ръката си върху скалата. Мрежите дръннаха.

— В тази игра аз държа козовете, Ръби. Веднъж се опитах да я играя, като действията ми се планираха от компютър. — Поклати глава. — Сега я играя с ръцете си, с очите си, с ушите си. Засега, нещата не вървят по-зле. И всичко става далеч по-бързо. Винаги съм обичал високите скорости. Изглежда, това е единственото нещо в мен, което е останало непроменено, откакто за пръв път се срещнахме.

— Веднъж Принс ми каза нещо много подобно. — Тя погледна нагоре. — Лицето ти! — Болка премина през нейното лице. Беше достатъчно близо до него, за да докосне белега му. Ръката ѝ се вдигна и

веднага се отпусна. — Защо изобщо не си го...? — Тя не довърши въпроса си.

— Това ми помага. Всяка гладка повърхност в тези славни, нови светове прекрасно ми служи.

— По какъв начин?

— Напомня ми за какво съм дошъл.

— Лорк — в гласа ѝ се чувстваше нарастващо раздражение, — какво правиш? Какво си мислите, ти или твоето семейство, че можете да постигнете?

— Надявам се, че нито ти, нито Принс все още не знаете това. Не съм се опитвал да го крия. Изпратил съм послание до вас по един твърде архаичен начин. Колко време мислиш, че ще е необходимо, мълвата да прекоси пространството между вас и мен? — Той отново седна. — Не по-малко от хиляда човека сега знаят какво се опитва да направи Принс. Тази сутрин им пуснах неговото послание. Повече никакви тайни, Ръби. Има много скришни места, но моето е напълно осветено.

— Знаем, че се опитваш да направиш нещо, което да срине фамилията Ред. Това е единственото нещо, на което ти си в състояние да посветиш толкова време и усилия.

— Искрено бих желал да ти отговоря, че не си права. — Той замачка пръстите си. — Но ти все още не знаеш за какво става въпрос.

— Знаем, че е свързано с някаква звезда.

Той кимна.

— Лорк, ще ми се да изкрещя в лицето ти: за какъв се мислиш?

— Кой съм аз, та да въставам срещу Принс и красивата Ръби Ред? Ти си красива, Ръби, и аз устоявам на твоята красота много самотен, внезапно обсебен от една цел. Световите, в които сме живели ти и аз, Ръби, имат за нас различен смисъл. Моето оцеляване означава оцеляване на един свят, на много световите, оцеляване на определен начин на живот. Ако оцелее Принс... — Той вдигна рамене. — Но може би точно в това се състои играта. На нас все ни внушават, че живеем в изпразнено от съдържание общество, че в живота ни липсва единство. Световите около нас сега се рушат, но аз въпреки това все още искам да играя играта. Единственото нещо, за което съм подготвен, е да играя, да играя силно, колкото мога да издържа, но със собствен стил.

— Ти ме озадачаваш, Лорк. Принс е толкова предсказуем... — Тя вдигна вежди. — Това изненадва ли те? Принс и аз сме израстнали заедно. Докато с теб се сблъсквам с неизвестното. На онзи купон преди години, когато ме пожела, това също ли бе част от играта?

— Не. Да, но зная, че тогава още не бях изучил правилата на играта.

— А сега?

— Сега вече знам, че единственият начин да успееш, е да изработиш свои собствени правила. Ръби, аз не искам да получа това, което има Принс. Не. Аз искам да си извоювам това, което има Принс. И щом го получа, мога да се обърна и да го захвърля. Но искам да го спечеля. Ние воюваме и въпросът е колко ли живота и колко ли свята се разклащат в процеса на тази борба. Да, всичко това ми е ясно. Ти го каза тогава: ние сме специални хора, макар и само с властта, с която разполагаме. Но ако се бях опитал да вървя с това съзнание напред, сега щях да бъда напълно парализиран. Но аз съм тук в този момент, в тази ситуация, с всичко, което ми предстои да свърша. Това, на което се научих, Ръби, е как мога аз да играя играта. Каквото и да правя аз, такъв, какъвто съм и какъвто бях принуден да бъда, аз трябва така да действам, че да победя. Запомни това. Ти сега ми направи още една услуга. Затова съм длъжен да те предупредя и затова чаках.

— Какво толкова искаш да направиш, за което се налага толкова високомерно да се извиняваш?

— Не зная още — засмя се Лорк. — Звучи твърде фалшиво, нали? Но е вярно.

Тя въздъхна дълбоко. Духна вятър и отметна косата ѝ, разстла я върху раменете ѝ, а високото ѝ чело се сбърчи. Очите ѝ бяха мрачни.

— Предполагам, че ти дължа същото предупреждение. — Той кимна с глава. — Считай, че съм ти го отправила. — Тя се надигна от стената.

— Приемам.

— Добре — тя вдигна ръката си и замахна към него.

В този момент триста квадратни метра сплетени вериги прелетяха над главата ѝ и се стовариха върху него.

Халките обхванаха и натъртиха вдигнатите му ръце. Той се олюля под тежестта им.

— Ръби...!

Тя замахна с другата си ръка и хвърли още един пласт.

Момичето се изви назад, дръпна силно и мрежата така го удари по глезените, че той се свлече.

— Не! Нека да...

През мърдащите брънки той видя, че тя отново е с маска: очите ѝ бяха зад проблясващи стъкла, устата и ноздрите — закрити. Чувствата ѝ намираха израз в движението на крехките ѝ рамене, върху които изведнъж се очертаха дребни мускули. Тя се наведе, коремът ѝ се сгъна. Адапторните вериги увеличаваха силата на ръцете ѝ около петстотин пъти. Лорк бе рязко дръпнат няколко стъпала напред. Той падна, притисна се до стената. Скалата и метала се впиха в ръцете и коленете му.

Здравината на халките бе за сметка на точността на движението им. Отливната вълна засмука мрежата и той успя да пропълзи под нея и да спечели две стъпала. Но Ръби замахна с крак назад и го свлече с четири стъпала надолу. Две от тях той пое с гърба си, а едно — с бедрото си. Тя го теглеше надолу. Мъглата обхвана прасците ѝ, тя се потапяше заднешком в задушливата мъгла, спускаше се, докато върху повърхността на мъглата остана само черната ѝ маска.

Той се отблъсна от нея и падна пет стъпала надолу. Легнал на една страна, той се хвана за халките и се напъна. Ръби се олюля, а той отново одраска рамото си в ръба на камъка.

Лорк си даде почивка — от мрежите, от собственото си задъхване. Отново се опита да се промуши под товара натежал върху него.

Изведнаж той чу как Ръби ахна.

Отмести брънките от лицето си и отвори очи. Нещо там...

То се стрелна между стените, черно и пляскащо криле.

Ръби замахна с ръка, за да го отпъди. Цялата мрежа се оказа във въздуха над Лорк. То се издигна, грабнало халките.

Петдесет паунда метал се стовариха обратно в мъглата. Ръби се олюля и изчезна.

Лорк слезе още няколко стъпала надолу по стълбите. Мъглата вече обвиваше бедрата му. Стипчивата арсенова пара мътеше главата му. Той се закашля и се облегна на скалата.

Черното нещо плющеше сега около него. Тежестта за момент изчезна. Озова се горе на камъните. Поел дълбоко свеж въздух,

запъхтян и замаян, Лорк се погледна назад.

Мрежата се люлееше над него, сграбчена от звяра. Той беше изпълзвал с още едно стъпало нагоре, когато силуетът запърха свободен. Халките паднаха тежко върху крака му, смъкнаха се, провлачиха се надолу по стълбите и изчезнаха.

Лорк седна и се насили да проследи полета на нещото между камъните. То подмина стените, направи два кръга и се върна върху рамото на Себастиан.

Мачтовият киборг, клекнал, надничаше надолу от стената. Лорк с мъка се изправи на крака, стисна очи, разтърси глава и се затътри нагоре по Ескларос де Нуагес.

Себастиан вече надяваше металната халка около сгърчените крака на животното си, когато Лорк го настигна на върха на стълбите.

— Отново аз — Лорк пое дълбоко въздух и постави длан върху златистото рамо на Себастиан, — тебе благодаря.

Те погледнаха надолу от скалата, но никакъв ездач не пореше мъглата.

— Ти в голяма опасност си ли?

— Съм.

Тайи бързо прекоси пристана и застана до Себастиан.

— Какво това беше? — Очите ѝ, метално живи, просветнаха между двамата мъже. — Аз освободено черното чудовище видях.

— Всичко наред е — отвърна Лорк. — Вече. Преди малко ми се наложи да се с Кралицата на мечовете сбия. Но вашето животно мен спаси.

Себастиан хвана Тайи за ръката. Щом пръстите ѝ усетиха близостта на неговите, тя веднага се успокои.

Себастиан попита сериозно:

— Не е време да тръгваме ли?

Тайи продължи въпроса му:

— Да до твоето слънце стигнем?

— Не. И вашето.

Себастиан се начумери.

— Сега към Дим, Мъртвата сестра отиваме — отговори Лорк и на двамата.

Светлина и сянка, сянка и светлина: близнаците идваха по кея. Върху лицето на Линсеъс личеше объркване. С Идас не беше така.

— Но...? — започна Себастиан. Ръката на Тайи се раздвижи в неговата и той замълча.

Лорк предпочете да спести отговора на незавършения въпрос, но каза:

— Сега да намерим останалите трябва. Аз каквото исках, дочаках. Да, да тръгваме време е.

Катин залитна напред и сграбчи халките. Дрънченето отекна в мрежохранилището.

Лео се изсмя.

— Ей, Мишок. В този последния бар май твоя голям приятел твърде много пил, мисля аз.

Катин възвърна равновесието си.

— Не съм пиян — той вдигна глава и погледна металните завеси. — Два пъти по толкова ми трябва, за да се напия.

— Странно, а аз съм. — Мишока отвори торбата си. — Лео, ти каза, че искаш да ти изсвирия още нещо. Какво искаш да видиш?

— Все едно какво, Мишок. Изсвири каквото искаш.

Катин отново разклати мрежите.

— От звезда до звезда, Мишок. Представи си една огромна плетеница, която обгръща вселената, докъдето стига човек. Това е схемата, по която се развива историята днес. Не виждаш ли? Така е. Това е моята теория. Всеки човек е брънка в тази мрежа, а нишките ѝ са връзките между хората, културни, икономически и психологически. Всяко историческо събитие е като вълна под мрежата. — Той отново затрака с халките. — То преминава през цялата мрежа, разтяга и свива културните връзки, които приобщават хората един към друг. Ако събитието е много катастрофално, връзките се разкъсват. Мрежата се разпада. Де Айлинг и Алвин-34 само спорят къде започва вълнението и колко бързо се движат вълните. Но знаеш ли, тяхното общо становище е едно и също. В моя роман, Мишок, искам да уловя момента, когато мрежата се хвърля, както и обхваща ѝ. Искам да се разпротра върху цялата плетеница. Но трябва да намеря, също така, и централния сюжет, онова голямо събитие, което разтърсва историята и кара халките да се удрят една в друга, да проблясват пред очите ни. Един спътник ми трябва, Мишок, да се оттегля на някоя хубава скала, да усъвършенствам своето изкуство, да размишлявам върху възхода и

паденията на мрежата, това е което ми се иска, Мишок. Но централният сюжет така и не идва!

Мишока седеше на пода, загледан в дъното на торбата си и търсеше контролния ключ, който беше изпаднал от сирикса.

— Защо не пишеш за себе си?

— О, това е хубава идея! Но кой ще чете такава нещo? Ти ли?

Мишока намери ключа и го пхна в гнездото му.

— Не мисля, че бих могъл да прочета нещo толкова дълго като роман.

— Но ако сюжетът е, да речем, за сблъсъка между два могъщи рода, като например тези на Принс и капитана, няма ли поне да ти се прииска?

— Колко бележки си направил за тази книга? — Мишока освети напосоки хангара.

— Дори една десета от тези, които ми трябва не съм направил. И въпреки че всичко това е нещo обречено, отживяло като музейна реликва, то ще бъде майсторски обшито — той отново се облегна на мрежите, — със скъпоценни камъни — халките се раздрънчаха, а гласът му се извиси — една изпипана работа, прекрасна!

— Веднъж роден — обади се Мишока, — аз трябва да умра. Аз страдам. Помогни ми. Ето, аз току-що написах твоята книга вместо теб.

Катин се вгледа в големите си, слаби пръсти, вдигнати срещу металното плетиво. След малко той каза:

— Мишок, понякога правиш така, че ми се иска да плача.

Миризма на тамян.

Аромат на бадеми.

Мирис на кардамон.

Звучите се лееха и се преплитаха.

Изпочупени нокти, удължени стави. Ръцете на Катин бяха обагрени в есенни цветове. Върху циментовия под сянката му танцуваше в плетеницата.

— Ей, така дръжте — Лео се засмя. — Ти посвириш, Мишок, ти посвириш!

Сенките продължаваха да танцуват, когато се чуха гласове:

— Ей, приятелчета, вие тук ли сте...

— ...още? Капитанът ни каза...

- ...изпрати ни да ви открием. Време е...
 - ...да потегляме. Хайде...
 - ...ние тръгваме.
-

[1] Разбира се, правилната дума е „корнуолци“, а не „корнийци“.
Бел.Mandor ↑

[2] Тук — шибана работа (от гръцки). Бел.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ДРАКО/ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ (КОРАБЪТ РОК)

- Пажът на жезлите.
- Правосъдие.
- Присъда. Аз съм на ред. Дама купи.
- Асо купи.
- Звездата. Мой ред е. Отшелникът.
- Козовете тя държи — усмихна се Лео. — Смърт.
- Глупакът. Мой ред е. Сега: рицаря на монетите.
- Тройка монети.
- Царя на монетите. Сега е мой ред. Петица мечове.
- Дяволът.
- Магьосникът. Мой ред.

Катин погледна изключената маса за шах, където след часа на спомените, Себастиан, Тайи и Лео играеха Тарот-вист на три ръце.

Не познаваше добре играта, но те не знаеха това и сега той отново и отново предъвкваше мисълта, че не го поканиха да играе с тях. От петнадесет минути ги наблюдаваше как играят иззад рамото на Себастиан (черното нещо се беше свило на кълбо до крака му), докато окосмените ръце събираха и разтваряха картите. С малкото си познания Катин направи опит да измисли начин за великолепно раздаване на картите, така че да се включи в играта.

Но те играеха толкова бързо...

Той се отказа.

Но след като се насочи към Мишока и Идас, седнали върху рампата с крака, провесени над басейна, той се засмя: напипа в джоба си копчетата в края на записващото устройство, готови за неговата следваща бележка.

Идас каза:

— Ей, Мишок, какво ще стане, ако аз завъртя това копче...?

— Внимавай! — Мишока бутна ръката на Идас от сиринкса. — Ще ослепиш всички в стаята!

Млас се намръщи.

— На времето, отдавна, имах такова нещо, играех си с него, но то нямаше... — гласът му секна, в очакване някой да завърши изречението, но това не стана.

Ръката на Мишока се плъзна от дървото към метала и после към пластмасата. Пръстите му леко докоснаха струните и изтръгнаха от тях тихи звуци.

— Наистина можеш да нараниш някого, ако не използваш това нещо правилно. То е със силно насочващо действие, а количеството светлина и звук, които се получават от него, могат да отлепят някому ретината или да разкъсат тънчето му. Знаеш ли, за да се постигне плътността на холографските образи, това нещо използва лазер.

Идас поклати глава.

— Никога не съм свирил достатъчно дълго време, за да разбера как действат вътре всички тези...

Той се протегна, за да докосне по-безопасните струни.

— Наистина изглежда красиво...

— Здравейте — викна Катин.

Мишока изсумтя и продължи да настройва ручилото. Катин седна срещу Мишока и го наблюдава няколко минути.

— Преди малко се сетих за нещо — обади се той. — В девет от десетте случая, когато кажа някому на пътя „Здрасти!“ или когато човекът, с когото говоря се оттегли, за да прави нещо друго, аз прекарвам следващите петнадесет минути и повече, за да преосмисля случилото се. И винаги се чудя дали усмивката ми е била приета като неоправдано фамилиарничене или строгият ми вид е бил неправилно изтълкуван като студенина. Преповтарям си десетки пъти размяната на фрази, като променям тона си и се старая да екстраполирам промените, които това би могло да предизвика в реакциите на моя събеседник...

— Ей — Мишока вдигна поглед от сиринкса. — Всичко е наред. Харесваш ми. Просто в момента съм зает, това е.

— О — Катин се усмихна. Усмивката му бързо се смени с размисъл. — Знаеш ли, Мишок, завиждам на капитана. Той си има своята мисия. И неговата обсебеност от тази мисия изключва всякакви терзания за това, какво си мислят за него хората.

— Аз не разнищвам нещата по начина, който ти описа — обади се Мишока, — изобщо.

— Аз пък го правя — Идас се огледа. — Винаги, когато остана сам, правя същото... — той наведе чернокосата си глава и се загледа в ставите на ръцете си.

— Много хубаво беше от негова страна, че ни даде време за почивка и управлява кораба само с Линсеъс — каза Катин.

— Да — потвърди Идас. — Вярно, че е... — той обърна дланите си, за да проследи тъмните линии по тях.

— Капитанът си има твърде много грижи — намеси се Мишока. — Макар и не по своя воля. Тази част от експедицията не изисква абсолютно нищо, та бързо трябваше да си намери нещо, което да отвлече вниманието му. Така мисля аз.

— Да не мислиш, че капитанът е сънувал лоши сънища?

— Може би — Мишока изтръгна от арфата си канела, но ароматът бе толкова силен, че почти изгори ноздрите и гърлата им.

Очите на Катин се насълзиха.

Мишока поклати глава и врътна копчето, което бе пипал Идас.

— Съжалявам.

— Рицарят на... — от отсрещната страна на стаята Себастиан вдигна поглед от картите и сбръчка нос. — ...мечовете.

Катин, единственият с достатъчно дълги крака, докосна водата под рампата с върха на сандала си. Разноцветният пясък се раздвижи. Катин извади записващото си устройство и натисна копчето за запис:

„Романите разказват предимно за взаимоотношения.“

Говореше, загледан в кривините върху мозаечната стена зад листата.

„Тяхната популярност се е дължала на това, че те са залъгвали самотата на хората, които са ги чели, на хора, напълно хипнотизирани от машинациите на собственото им съзнание. Капитанът и Принс, например, са абсолютно обвързани, благодарение на тяхната обща обсебеност...“

Мишока се наведе и заговори в скъпоценната кутия:

„Капитанът и Принс вероятно дори не са си виждали физиономиите повече от десет години!“

Раздразнен, Катин изключи записващото устройство. Замисли се за някакъв остроумен отговор, но не намери такъв. Отново включи устройството:

„Помни, че обществото, което допуска това да се случи, е същото обществото, което допуска угасването на романа като литературен жанр. Когато пишеш, не забравяй, че сюжетът на романа се обвързва с изражението на лицата на героите, когато говорят един с друг.“

Отново изключи записа.

— Защо пишеш тази книга? — попита Мишока. — Имам предвид, какво смяташ да правиш с нея?

— Ти защо свириш на сиринкс? Сигурен съм, че причината е една и съща.

— Само че ако прекарвах цялото си време в подготовка, никога нямаше да изсвирия и звук дори. Разбирай това като намек.

— Започвам да разбирам, Мишок. Не че го правя нарочно, но методите ми, които според тебе са перушански, са такива, каквито са.

— Катин, аз разбирам защо го правиш. Ти искаш да направиш нещо прекрасно. Но работите не стават така. Вярно е, че аз трябваше да се упражнявам много време, докато започна да свиря на това чудо. Но, ако ти си решил да направиш нещо подобно, то трябва да накараш хората да чувстват и да се вълнуват от живота около тях, макар това да е само онзи единствен човек, който би го потърсил в мазетата на института Алкейн. Нищо няма да ге получи, ако ти самият не разбереш част от тези усещания.

— Мишок, ти един мил, добър и красив човек. Но този път грешиш. Наблюдавал съм от близо твоето лице и прекрасно знаей, че красивите форми, които ти изтръгваш от своята арфа, до голяма степен са предизвикани от твоя страх.

Мишока вдигна поглед и бръчки изрязаха челото му.

— В състояние съм с часове да седя и да те гледам как свириш. Но това, Мишок, са моментни радости. И то само, когато човек възприеме живота като абстракция, като подчертан стремеж към значимите образци на всичко красиво и непреходно. Да, съществува една част от мен, която не съм в състояние да отрицая, докато в теб тя извира, просто блика от твоите пръсти. Но и в теб съществува една част, която свири, за да заглуши звука на един писък вътре в теб. — Той кимна към смръщения Мишок.

Мишока отново произведе звука си. Катин сви рамене.

— Аз бих прочел твоята книга — обади се Идас.

Катин и Мишока се спогледаха.

— Аз съм прочел... ами, прочел съм няколко книги... — Той погледна ръцете си.

— Наистина ли?

Идас кимна.

— Във Външните колонии хората четат книги, понякога дори романи. Само дете не са много... има само много стари... — Той впери поглед в рамката на стената: Линсеъс се беше излегнал като някакъв нероден призрак, капитанът беше в другата рамка. Той погледна назад, а на лицето му се изписа объркване. — Във Външните колонии всичко е много по-различно, от това... — Той направи широк жест с ръка около кораба, но имаше предвид Дракон. — Познавате ли добре мястото, накъдето сме тръгнали?

— Никога не съм бил там — отговори Катин.

Мишока поклати глава.

— Чудех се, вие знаете ли, дали няма да намерим нещо... — Той отново сведе поглед надолу. — Няма значение...

— Трябва тях да попиташ — каза Катин, сочейки картоиграчите на отсрещната страна на стаята. — Това е техният дом.

— О — каза Идас, — Да, предполагам.

Той се отблъсна от рампата, цопна във водата, закрачи по пясъка и вир-вода мокър тръгна по килима.

Катин погледна Мишока и поклати глава. Синята вълна просмука напълно мокрите следи.

— Шестица мечове.

— Петица мечове.

— Извинете, да знае някой от вас...

— Десятка мечове. Аз съм на ход. Рицарят на сърцата.

— ...нещо за света, в който отиваме. Знаете ли, дали...

— Кулата.

— Бих искал тази карта да не беше обърната с главата надолу в предсказанията за капитана — пошушна Катин на Мишока. — Повярвай ми, това е лоша поличба.

— Четворка купи.

— Аз съм. Десятка жезли.

— ...ще успеем ли да намерим...

— Седмица жезли.

— ...малко блаженство?

— Колелото на съдбата. Аз съм. — Себастиан вдигна поглед. — Блаженство ли?

Откривателят, решил да нарече най-отдалечената планета в Дим, Мъртвата сестра, „Елизиум“ си бе направил лоша шега. Независимо от струпването на всички достъпни планетомоделиращи съоръжения, тя си оставаше едно вледенено пепелище, обикалящо по елипса на транс-Плутониево разстояние от Нейната призрачна светлина, гола и пуста.

На времето някой предложил съмнителната теория, че и трите останали светове всъщност са били спътници, които са съществували под закрилата на гигантска планета. Но станала катастрофа и те избегнали яростта, анихилирала тяхната закрилница. „Горкият спътник, ако това изобщо е спътник, — помисли Катин, докато прелитаха покрай него. — Съдбата ти не е по-добра от тази на планетата. Добър урок за амбициозните.“

След като изследователят продължил своята дейност, той възстановил чувството си за адекватност. Усмивката му секнала в средния свят и той нарекъл това място Дис.

От по-нататъшната му съдба може да се съди, че се е вразумил твърде късно. Веднъж пожънал класическо възмездие, той обаче продължил да флиртува с боговете. Корабът му се разбил в централната планета. Тя останала неназована и до ден-днешен за нея се говори като за оня свят — без великолепиe, събития или богатства. Едва когато дошъл вторият изследовател, оня свят изведнъж разкрил своята тайна. Обширните равнини, които отдалече били определяни като втвърдена цепеница, се оказали океани от замръзнала вода. Вярно е, най-горните десет до сто фута били примесени с всякакъв вид баластра и трошляк. В крайна сметка се изяснило, че оня свят е покрит с пласт от две до двадесет и пет мили вода. Вероятно деветнадесет двадесети от нея са се изпарили в космоса, когато Дим, Мъртвата сестра се е превърнала в нова. Появил се някакъв процент сух терен, малко по-голям от този на планетата Земя. А въздухът, който не можел да се диша, липсата на органичен живот, свърх-ниските температури? В сравнение с даровете на морето това били дребни проблеми, лесни за решаване. И така, в ранния период на Плеяди човечеството нахлуло в овъглената и вледенена земя. Най-старият град на оня свят — макар

и не най-големия, поради търговското и икономическо преселение на народите през последните триста години — е бил наречен много внимателно: Градът на страшната нощ.

И така, Рок кацна точно до черния мехур на Града, захлупил Дяволския нокът.

ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ, ОНЯ СВЯТ, 3172

„...от осемнадесет часа.“ Така завърши радиоинформацията.

— Ще бъде ли това достатъчно добър дом за теб? — попита Мишока.

Лео плъзна поглед по полето.

— Никога не съм тези пространства обикалял — отбеляза рибарят. Надалеч, чак до хоризонта, се стелеше море от натрошени ледове. — Но огромни членестоноги шестокраки нхари на стада из това море местят се. С харпуни дълги колкото петима високи мъже тях рибарите хващат. Това е Плеяди. То ми е дом достатъчно.

Той се усмихна, изпусна въздух и издишаната пара замъгли сините му очи.

— Това е и твоят свят, нали, Себастиан? — попита Катин. — Сигурно се чувстваш добре, връщайки се у дома.

Себастиан отблъсна тъмното крило, което пляскаше пред очите му.

— Мой е, но... — той се огледа и сви рамене. — Аз от Тхул съм. Това по-голям град е, на четвърт обиколка на другия свят намира се. Много далеч оттук е и много различен е. — Той погледна нагоре към сумрачното небе. Сестрата бе високо, една замъглена перла зад покров от оловносиви облаци. — Много различен. — Той поклати глава.

— Наш свят, да — каза Тайи, — но изобщо наш дом не е.

Когато заговориха, застаналият няколко стъпала пред тях капитан се обърна назад.

— Вижте — той посочи портала. Под белега лицето му оставаше неподвижно. — Няма го дракона по спираловидните колони. Това е нашият дом. За теб, за теб, за теб и за мен, това е дом!

— Достатъчно дом — повтори Лео. Но в гласа му прозвуча сдържаност.

Тръгнаха след капитана и минаха през портала без змея.

Пейзажът бе обагрен с всички цветове на обгоряло:

Мед: окислена до изпъстрено с жълти петна зелено.

Желязо: черна и червена пепел.

Сяра: с тинест, възморавао кафяв окис.

Цветовете като лепкави петна извираха от прашния хоризонт и се повтаряха по стените и кулите на Града. Линсеъс присви сребърните ресни по клепачите си, за да погледне небето, където рой сенки като полудели черни листа трепкаха срещу изтощеното слънце, което дори по пладне излъчваше вечерна светлина. Той погледна назад към животното, кацнало на рамото на Себастиан, което беше разперило крила и дрънкаше с верижката си.

— Как се чувства слугата на вожда в къщи? — Той се протегна, за да погали кацналото нещо, но бързо отдръпна бялата си ръка от черната лапа.

Близнаците се спогледаха и се разсмяха.

Спуснаха се надолу към Града на ужасната нощ.

На половината път надолу Мишока се обърна и тръгна обратно, нагоре по ескалатора.

— Това не е... Това не е Земята.

— Ъъ? — Катин се плъзгаше наблизко, той видя Мишока и също тръгна обратно по неговата си пътечка.

— Катин, погледни всичко това там долу. Това не е Слънчевата система. Това не е Дракон.

— Това пътуване ти е първото излизане извън Слънчевата система, нали?

Мишока кимна с глава.

— Нещата не са кой знае колко различни.

— Но погледни, Катин, само погледни!

— Градът на ужасната нощ — замислено промърмори Катин. — Колко много светлини. Те сигурно се страхуват от тъмнината.

Те постояха още миг, загледани в разчертаното шахматно табло: богато украсени шахматни фигури, купчина царе, царици и топове, струпани офицери и пешки.

— Хайде — каза Мишока.

Двадесетметровите метални ленти, от които бе направена гигантската стълба, ги смъкнаха надолу.

— Я по-добре да се държим за капитана.

Улиците около космодрума бяха пълни с хотели, които даваха евтини стаи под наем. Маркизите им се надвесваха над тротоарите,

рекламираха дансинги и психорами. Мишока се загледа през прозрачните стени към хората, които плуваха в оздравителния клуб.

— Не е по-различно отколкото на Тритон. Шест пенса? Цените им обаче са далеч по-ниски, по дяволите.

Половината от хората по улиците бяха явно членове на екипажи или офицери. Улиците бяха пълни с народ.

Мишока чу музика. Стори му се, че идва от отворените врати на баровете.

— Ей, Тайи — Мишока посочи един навес. — Работила ли си някога на такова място?

— Да, в Туле.

Експертни предсказания: буквите от надписа проблясваха, смаляваха се и се увеличаваха.

— В Града ще останем...

Всички се обърнаха към капитана.

— ...пет дена.

— На кораба ли ще ги прекараме? — попита Мишока. — Или тук в града, където ще можем да се позабавляваме?

Близо до края му белегът се преряза от три линии една до друга: челото на капитана се набърчи.

— Всички вие разбирате, каква опасност ни дебне — погледът му се плъзна по околните сгради. — Не. Няма да сме нито тук, нито на кораба. — Той влезе в комуникационната кабина. Без да си прави труда да затваря вратите, той постави ръката си пред индукционните пластини. — Тук е Лорк ван Рей. Йоргос Сецуми там ли е?

— Дали е свършило съвещанието му ще проверя.

— Негов андроид също може да ми свърши работа — отвърна Лорк. — Искам една дребна услуга.

— С вас, г-н ван Рей, той винаги лично предпочита да говори. Момент, свободен мисля е.

В комуникационната колона се появи една материализирана фигура.

— Лорк, толкова много време теб не съм виждал. Какво за теб мога да направя?

— Ще използва ли някой Таафайт на Голд през следващите десет дена?

— Не. Аз в Туле сега съм и през следващия месец тук ще остана. Разбрах, че в Града си и от място за отсядане, така ли е, се нуждаеш?

Катин вече беше забелязал, че капитанът премина от един диалект на друг.

Гласовете на капитана и Сецуми излъчваха незабележими прилики, които им придаваха характерно звучене. Катин разпозна една обща ексцентричност, която определи за себе си като акцент на висшето общество в Плеяди. Той погледна към Тайи и Себастиан, за да види тяхната реакция. Откри почти незабележимо движение на мускулите около очите. Катин отново се обърна към комуникационната колона.

— С мен водя цяла тумба, Йорги.

— Лорк, моят дом и твой дом е. Надявам се, че ти и твоите спътници доволни ще останете.

— Благодаря, Йорги. — Лорк излезе от комуникационната кабина.

Хората от екипажа се спогледаха.

— Има една възможност — каза Лорк, — тези пет дни, които ще прекарам на оня свят да се окажат последните в живота ми. — Настоятелно той потърси тяхната реакция. Също толкова настоятелно всички се опитаха да скрият реакциите си. — Независимо от всичко, можем да си прекараме времето приятно. Да минем оттук.

Еднорелсовото влакче изпъlja нагоре по релсата и ги понесе през Града.

— Това ли Голд е? — попита Тайи Себастиан.

Мишока зад тях притисна лице до стъклото.

— Къде?

— Там — Себастиан посочи през площадите. Между блоковете река от разтопена лава прорязваше Града.

— Ей, това е също като на Тритон — възкликна Мишока. — Ядрото на тази планета също ли е от разтопен илирион?

Себастиан поклати глава.

— Цялата планета твърде голяма за това е. Само пространството под всеки град. Проломът Голд се нарича.

Мишока гледаше крехките оголени скали, които се спускаха към лавата на пролома.

— Мишок?

— Ъъ? — той погледна нагоре и видя, че Катин извади записващото си устройство. — Какво искаш?

— Направи нещо.

— Какво?

— Експериментирам. Направи нещо.

— Какво искаш от мен да направя?

— Каквото ти дойде на ум. Хайде.

— Ами... — Мишока се замисли. — Добре.

И Мишока направи нещо.

От другата страна на возилото близнаците се обърнаха да гледат.

Тайи и Себастиан погледнаха Мишока, после се спогледаха и отново се обърнаха към Мишока.

„Образите — заговори Катин към записващото устройство, — се очертават най-ярко с техните действия. Мишока се отстри от прозореца, после размаха ръце веднъж, втори път. По израза му мога да определя, че изненадата ми, предизвикана от спонтанната му реакция го забавлява, но в същото време е любопитен дали тя ме задоволява. Отново отпусна ръцете си на прозореца, диша малко тежко, ставите му са опрени на перваза...“

— Ей — каза Мишока. — Аз просто размахвах ръце. Тежкото дишане, ставите ми, това не играеше...

„Ей — каза Мишока, пъхайки пръста си в скъсания отстри панталон. — Аз просто размахвах ръце. Тежкото дишане, коленете ми, това не играеше...“

— По дяволите!

„Мишока извади пръста си от дупката, сви нервно юмрук, възкликна: «По дяволите!», после се извърна отчаян. Има три типа действия: целенасочени, по навик и безцелни. Образите, за да бъдат непосредствени и разбираеми, трябва да бъдат представени чрез всичките три вида.“

Катин погледна към предната част на вагона. Капитанът се взираше през извития панел, който оформяше покрива. Жълтите му очи бяха вперени в Нейната охтичава светлина, пулсираща като огнени петна в едно огромно пепелище. Светлината беше толкова слаба, че той дори не чувстваше нужда да примижи.

„Аз съм поразен — заговори Катин на скъпоценната си кутия, — въпреки всичко. Огледалото на моите наблюдения се завърта, и това,

което на пръв поглед е изглеждало безцелно, твърде често се оказва въпрос на навик. Това, което съм приемал като действия по навик, впоследствие се оказва част от някакъв голям план. А това, което първоначално съм приемал като целенасоченост, избива в безцелна реакция. Огледалото се обръща отново и целта, от която според мен е бил обсебен образът, се оказва просто един навик, неговите навици са неоправдано безсмислени, докато действията, които аз разглеждам като безцелни, издават най-демонична преднамереност.“

Жълтите очи се откъснаха от уморената звезда. Около белега лицето на Лорк се раздвижи, предизвикано от някакви гримаси на Мишока, които Катин беше пропуснал.

Ярост, помисли си Катин. Ярост, да, той се смее. Но как ли би могъл човек да различи смеха от яростта в изражението на това лице?

Но и другите също се смееха.

— Какъв е този пушек? — попита Мишока, като пристъпваше около една вдигаща пара решетка върху паважа.

— Мисля, че това просто канализационна решетка е — отвърна Лео. Рибарят се загледа в мъглата, която се стелеше над стълба с ярко индукционно-флуоресцентно улично осветление. До земята парата се свиваше на кълба и се провисваше. При светлината на лампата тя танцуваше и трептеше.

— Таафайт се намира точно в края на тази улица — каза Лорк.

Изкачиха се по хълма, минаха покрай десетина други решетки, които изпускаха пара в безкрайната вечер.

— Предполагам, че Голд е точно...

— ...точно зад онзи насип, нали?

Лорк кимна на близнаците.

— Що за място е Таафайт? — попита настоятелно Мишока.

— Това е място, където аз се чувствам удобно. — Затаено страдание играеше по лицето на капитана. — И където няма да ми досаждате. — Лорк посегна да го шляпне, но Мишока клекна и избегна плесницата. — Пристигнахме.

Лорк сложи ръката си върху една пластинка и дванадесет футовата порта от кованото желязо с парчета цветно стъкло в него се плъзна встрани пред него.

— Помни ме още.

— Таафайт не е твой, нали? — попита Катин.

— Това място принадлежи на мой стар съученик, Йоргос Сецуми, който е собственик на рудодобивната компания Плеяди. Преди десетина години бях чест гост тук. Оттогава ключът има отпечатъка на моята ръка. Същото направих и аз за него в част от моите имоти. Сега не се виждаме често, но сме си много близки.

Влязоха в градината на Таафайт.

Цветята тук никога не бяха виждали истинска светлина. Цветовете им бяха пурпурни, кестеняви, виолетови — вечерни цветове. Подобните на люспи пъпки на паяковата тилда лъщяха по голите клони. Имаше много ниски храсти, но всички по-високи растения бяха стройни и пръснати наоколо толкова нарядко, че да хвърлят колкото се може по-малко сянка върху останалите.

Самата фасада на Таафайт бе с извита форма, цялата от огънато стъкло. Никъде наоколо не се виждаха никакви стени, а самата сграда се сливаше с градината. Една пътечка водеше до нещо като стъпала, врязани в скалата, под която вероятно се намираше входната врата.

Щом Лорк сложи ръката си върху пластинката на вратата, светлинки заблещукаха в цялата къща, по прозорците над тях, в края на коридорите, отразяваха се по ъглите или преминаваха през полупрозрачните стени, изпъстрени като виолетов нефрит или кехлибар с черни шарки. Дори под краката им: част от пода беше прозрачна и те можеха да видят как светлината нахлуваше в стаите по долните етажи.

— Хайде, влизайте.

Те тръгнаха след капитана по бежовия килим. Катин мина напред, за да разгледа една полица, с наредени по нея бронзови статуетки.

— Бенин? — попита той капитана.

— Мисля, че да. Йоргос беше страстен почитател на Нигерия от тринадесети век.

Катин се обърна към отсрещната стена и очите му се разшириха.

— Това не може да са оригиналите. — Той присви очи. — Фалшификати на ван Меегерен, нали?

— Не, опасявам се, че това са точно ясни стари копия.

Катин се подсмихна.

— Сякаш ми е все още пред очите „Под Сириус“ на Дехай.

Продължиха напред, за да прекосят хола.

— Мисля, че тук има барче — Лорк свърна към една врата.

Светлините светеха с половин капацитет заради това, което нахлуваше иззад четиредесетфутовата стъклена витрина отсреща.

Жълтите светлини в стаята танцуваха върху басейна с пясък от млечен опал, размесен с отломки от ограждащата го скала. В стаята, върху въртяща се поставка, вече пристигаха освежителни напитки. Върху подвижни стъклени лавици бяха подредени бледи статуетки. В големия хол имаше бронз от Бенин, тук имаше ранен Сикладикс, прозрачен и безизразен.

Вън от стаята беше Голд.

Отдолу сред възсолениите чукари лавата пламтеше и светеше като ден.

Реката от разтопена лава минаваше точно под прозорците и хвърляше сенките на чукарите по тавана, между дървените греди.

Мишока направи крачка напред и каза нещо беззвучно.

Тайи и Себастиан присвиха очи.

— Не е ли това тук...

— ...нещо, което си заслужава да се види!

Мишока затича около пясъчния басейн, облегна се на стъклото с ръце от двете страни на лицето му. После им се усмихна през рамо.

— Това е все едно да се озовеш точно долу, в средата на някой от Хеловете на Тритон!

Когато лавата изригна в Голд, нещото с плясък се спусна от рамото на Себастиан на пода и се скри зад своя господар. Падащите огънове хвърлиха светлина върху лицата им.

— Коя отвара от оня свят искате да опитате първо? — попита Лорк близнаците, които разглеждаха бутилките върху поставката.

— Тази в червената бутилка...

— ...в зелената бутилка изглежда примамливо...

— ...не толкова примамливо, колкото някои от питиета, които пиехме на Табман...

— ...Бас хващам, че на Табман щеше да има и нещо, което се казва блаженство...

— ...нали знаеш какво е това блаженство, капитане?

— Няма блаженство — Лорк вдигна бутилките, по една в двете си ръце. — Червената или зелената. И двете са добри.

— Със сигурност мога да поема малко...

— ...аз също. Но предполагам, че той не може...

— ...предполагам, че не. Та за мен...

— ...червената...

— ...зелената.

— По едно и от двете. Хайде.

Тайи докосна ръката на Себастиан.

— Какво има? — Себастиан се намръщи.

Тя посочи стената точно в момента, когато една от лавиците отминаваше плавно покрай дълга картина.

— Гледката от Туле към Усойния Равин е! — Себастиан стисна рамото на Лео. — Виж! Това моят дом е!

Рибарят погледна нагоре.

— Точно от задния прозорец на къщата, където съм роден гледаш — каза Себастиан, — Всичко това, което виждаш е.

— Ей — Мишока се пресегна, за да потупа Катин по рамото.

Катин премести поглед от скулптурата, която разглеждаше, към мургавото лице на Мишока.

— А?

— Оная табуретка гам. Помниш ли, ти на кораба разказваше за вещите от Република Вега?

— Да.

— Тази табуретка от тях ли е?

Катин се усмихна.

— Не. Всичко тук носи белезите на дизайна от времето на празвездните полети. Цялата тази стая е точно копие на елегантно американско жилище от двадесет и първи или и втори век.

Мишока кимна.

— О!

— Богатите винаги страстно се увличат по старините.

— Никога досега не съм попадал на такова място — Мишока огледа цялата стая. — Струва си, а?

— Да, струва си.

— Елате да си вземете отровата — извика Лорк от подиума.

— Мишок! Сега на сиринкса си ще посвириш ли? — Лео донесе две халби и пъкна едната в ръцете на Мишока, а другата — в ръцете на Катин. — Свири. Скоро долу, на заледените докове ще си отида. Мишок, за мен посвири.

- Свири нещо, дето ние да танцуваме...
- ...танцувай с нас, Тайи. Себастиан...
- ...Себастиан, ще танцуваш ли и ти с нас?

Мишока се зарови в торбата си.

Лео отиде да вземе халба и за себе си, върна се и седна на табуретката. Заради светлината на Голд, образите, които изтръгваше Мишока, бяха бледи. Но музиката бе изпъстрена с остри, настойчиви четвърт тонове. Намирисваше на купон.

Седнал на пода, Мишока придържаше корпуса на сиринкса с възчерното си мазолесто стъпало, отбиваше такта с върха на обувия си крак и се поклащаше, а пръстите му хвърчаха. Светлината от Голд, от посудата в стаята, от сиринкса на Мишока, шибаше бясно капитана в лицето. Двадесет минути по-късно той каза:

— Мишок, смятам да те отвлека за малко.

Мишока спря да свири.

— Какво искаш, капитане?

— Компания. Излизам.

Лицата на танцуващите помръкнаха.

Лорк завъртя някакво копче на подиума.

— Бях пуснал сензорния магнитофон на запис.

Музиката ечна отново. Призрачни видения от сиринкса на Мишока отново затанцуваха заедно с образите на Тайи, Себастиан и близнаците, чу се и техният смях...

— Къде отиваме, капитане? — попита Мишока. Сложи сиринкса си долу, върху торбата.

— Мисля, че имаме нужда от нещо тук. Отивам да намеря малко блаженство.

— Искаш да кажеш, че знаеш...

— ...къде може да се намери поне малко?

— Плеяди е моят дом — обади се капитана. — Ще ни отнеме около час. Хайде, Мишок.

Ей, Мишок, би ли си оставил...

— ...сиринкса тук, при нас...

— ...сега? Всичко ще е наред. Ние няма...

— ...няма да му направим нищо.

Със свити устни Мишока погледна първо близнаците, а после инструмента си.

— Добре. Можете да свирите. Но ще внимавате, нали?

Той тръгна към Лорк, застанал на вратата.

Лео тръгна с тях.

— Време ми да тръгвам е.

Вътре в Мишока изненадата се отвори като рана пред неизбежното. Той запремигва.

— Капитане, за пътуването благодаря ти.

Те прекосиха огромния хол и тръгнаха през градината на Таафайт. Зад портала спряха до една от димящите решетки.

— За ледените докове да тръгнеш оттук надолу трябва. — Лорк посочи с пръсти надолу по хълма. — Можеш еднорелсовата железница до последната спирка да хванеш.

Лео кимна. Сините му очи срещнаха черните очи на Мишока и върху лицето му се изписа притеснение.

— Е, Мишок, може пак да се видим някой ден, нали?

— Да — отговори Мишока. — Може би.

Лео се обърна и тръгна надолу по задимената улица, сандалите му шляпаха.

— Ей — извика след миг Мишока.

Лео се обърна и го погледна.

— Аштън Кларк.

Лео се усмихна и продължи но пътя.

— Знаеш ли — обърна се Мишока към Лорк, — може би никога в живота си няма повече да го видя. Хайде, капитане.

— Близко ли сме до космодрума? — попита Мишока. Вървяха по препълнените с хора стълби край спирката на еднорелсовата железница.

— Съвсем наблизко, стига се пеша. Намираме се на около пет мили от Таафайт надолу по Голд.

Напръсканите от дъжда вагончета тъкмо пристигаха. Чакащите пътници се отразяваха върху мокрите павеа на улицата. Група младежи — две от момчетата бяха със звънчета на вратовете си — тичаха около един старец и се смееха. Той се обърна, повървя след тях няколко крачки с протегнатата ръка. После се обърна и дойде при Мишока и Лорк.

— На стария човек с нещо помогнете ли? Утре, утре в работа включват мен. Но довчера...

Мишока се обърна към просяка, но Лорк продължи невъзмутимо.

— Какво е това тук? — Мишока посочи една висока аркада цялата в светлини. Хората се блъскаха пред една врата на силно осветената улица.

— Тук няма блаженство.

Завиха зад ъгъла.

В далечината, пред една ограда стояха двойки. Лорк пресече улицата.

— Там долу е другият край на Голд.

Под варовиковия скат осветените скали се врязваха в нощта. Една от двойките се отдалечи, ръка в ръка и с пламнали лица.

Един мъж с дреха от ламе, с бляскащи коси, ръце и рамене, се качваше по пешеходната пътека. На врата му беше окачен голям поднос с бижутерия. Девойката го спря. Тя купи от продавача едно бижу и, смеейки се, го сложи върху челото на своя приятел. От скъпоценните камъни в центъра излизаха общити с паети ленти и се заплитаха в дългата му коса. Те се смееха шумно в горния край на мократа улица.

Лорк и Мишока стигнаха до края на оградата. Група униформени патрули от Плеяди изкачваха каменните стъпала, зад тях три момичета тичаха и пицяха. Пет момчета ги догониха и писъците преминаха в смях. Мишока се обърна и ги видя да се скупчват около продавача на бижутерия.

Лорк тръгна надолу по стълбите.

— Какво има там долу? — Мишока подтичваше след него.

От едната страна на просторните стълби имаше хора, насядали около маси пред кафенетата, издълбани в скалната стена, които пиеха нещо.

— Изглеждаш така, сякаш знаеш къде отиваш, капитане. — Мишока хвана Лорк за лакътя. — Коя е тази? — Той се втренчи подир една от минаващите. Сред леко облечените хора тя правеше впечатление с тежката си, обточена с кожи парка.

— Тя е една от твоите ледо-рибари — каза капитанът. — Скоро и Лео ще носи такава нещо. Повечето време те прекарват извън отоплената част на Града.

— Накъде всъщност отиваме?

— Струва ми се, че беше оттук надолу — те свиха покрай обвита в мъгла скална тераса. Няколко прозореца бяха издълбани в каменната стена. Иззад щорите им струеше синя светлина. — Собствениците на тези места се сменят на всеки няколко месеца, а аз не съм бил вече пет години в Града. Ако не намерим мястото, което търся, ще намерим друго, което също ще ни свърши работа.

— Що за място е това?

Чу се писък на жена. Една врата се отвори с трясък. Тя залитайки изскочи навън. Изведнъж от тъмнината се протегна друга жена, хвана я за ръката, удари ѝ две плесници и я дръпна обратно вътре. Вратата се затръшна при втория писък. Един възрастен човек — вероятно друг ледо-рибар — влачеше млад човек през рамото си.

— В стаята, дето си взел, ще теб заведем. Главата си изправена дръж. Всичко наред ще е. В стаята ще теб заведем.

Мишока ги гледаше как се олюляваха. Една девойка беше се спряла отзад близо до каменните стълби. Тя клатеше глава. Най-сетне той кимна и двамата тръгнаха обратно.

— Мястото, за което си мисля, освен всичко друго, беше и място на процъфтяващ бизнес, където набираха хора за работа в рудниците на Външните колонии и вземаха комисионна за всеки новак. Всичко беше напълно легално: във Вселената има много глупави хора. Аз съм бил надзирател в един от тези рудници съм виждал нещата от другата им страна. Не е много приятна. — Лорк надникна през вратата. — Името е друго, но мястото е същото.

Той тръгна надолу по стълбите. Мишока бързо се огледа и го последва. Влязоха в дълга стая с дъсчен бар-плот покрай едната стена. Няколко мултихромни платна хвърляха бледа светлина.

— И хората са същите.

Един мъж, по-възрастен от Мишока, но по-млад от Лорк, със сплъстена коса и мръсни нокти, се приближи до тях.

— Какво мога да направя за вас, момчета?

— Имате ли нещо, дето може да ни накара да се чувстваме добре?

Той притвори едното си око.

— Седнете.

Минаваха неясни фигури и се спираха пред бар-плота.

Лорк и Мишока се шмугнаха в едно сепаре. Мъжът издърпа един стол, обърна го, изтърси го и седна в челото на масата.

— Колко добре искате да се почувствате?

Лорк сложи ръцете си на масата с длани, обърнати нагоре.

— Долу си имаме... — мъжът погледна към вратата в дъното, където непрекъснато влизаха и излизаха хора. — ...патобаня.

— Какво е това? — попита Мишока.

— Едно място с кристални стени, които отразяват цвета на твоите мисли — отвърна Лорк.

— Оставяш си дрехите пред вратата и плуваш между колони от светлини в поток от глицерин. Той е загрят до температурата на тялото, в резултат на което всички сетива се притъпяват. След съвсем кратко време, лишен от пряк контакт с осезаемата действителност, ти лудваш. И собствените ти психотични халюцинации правят цяло представление върху пода. — Той отново погледна мъжа. — Искам нещо, което да вземем с нас.

Зад тънките устни на мъжа тракнаха зъби.

Върху подиума в края на бара голо момиче излезе в кръга от светлина с коралов цвят и започна да пее поема. Седналите на бара пляскаха в такт.

Мъжът попоглеждаше ту капитана, ту Мишока.

Лорк събра дланите си.

— Блаженство.

Веждите на мъжа се вдигнаха чак под сплъстената му коса, после се смъкнаха надолу по челото му.

— Така и предполагам — собствените му длани също се събраха.

Мишока погледна момичето. Кожата ѝ беше неестествено лъскава. „Глицерин“, помисли си Мишока. Да, глицерин. Той се облегна на каменната стена и бързо се дръпна. Капки вода се стичаха по студения камък. Мишока избърса рамото си и отново погледна към капитана.

— Ще поизчакаме.

Мъжът кимна. След малко се обърна към Мишока и каза:

— Как ти и този красавец си изкарвате прехраната?

— Екипаж сме на... товарен кораб. — Капитанът едва забележимо кимна, за да изрази одобрението си.

— Знаете ли, във Външните колонии има много хубава работа. Мислили ли сте някога да се хванете на работа в мините?

— Работил съм в мините три години — отвърна Лорк.

— О-о! — мъжът замълча.

След миг Лорк попита:

— Ще изпратиш ли някого за блаженство?

— Вече изпратих — лека усмивка мина по лицето му.

Момичето свърши поемата и на бара ритмичното ръкопляскане премина в бурни овации. Тя скочи от подиума, и се завтече през залата към тях. Мишока я видя, как бързо грабна нещо от един от мъжете на бара. Тя се прегърна с мъжа, който седеше на тяхната маса. Ръцете им се сплетоха и след като тя побягна в сянката. Мишока видя как мъжа сложи ръка на масата със свити пръсти, повдигнати от нещо под тях. Лорк постави ръката си отгоре, за да я скрие напълно.

— Три паунда — каза мъжът.

С другата си ръка Лорк сложи три банкноти на масата.

Мъжът протегна ръка и ги взе.

— Хайде, Мишок, получихме това, което искахме.

Лорк се надигна и тръгна през залата. Мишока хукна след него.

— Ей, капитане! Този не говореше като човек от Плеяди!

— На място като това те винаги говорят езика на клиента си, независимо какъв е той. Оттам си изкарват парите.

Когато стигнаха до вратата, мъжът отново ги извика. Той кимна на Лорк и каза:

— Искан само да ти напомня, че ако искаш още, можеш да дойдеш пак. Чао, красавецо.

— Ще се видим отново, грознико. — Лорк излезе. Нощта беше студена. Той спря на най-горното стъпало, захлупи с длани лицето си и пое дълбоко въздух. — Насам, Мишок. — Той протегна ръце. — Я си смръкни!

— Какво да направя?

— Поеми дълбоко въздух, задръж го за малко и после го изпусни.

Мишока се наведе и видя да се появява сянка, която не беше неговата. Мишока отскочи.

— Добре де. Какво ти стана?

Мишока погледна нагоре, а Лорк надолу, но и двамата видяха патрулния.

Лорк присви очи и разтвори ръце.

Патрулният реши да не обръща внимание на Мишока и погледна Лорк.

— О-о! — с долната си устна той покри горната. — Можеше да е нещо опасно. Нещо незаконно, нали разбирате?

Лорк кимна.

— Можеше да бъде.

— Тези места наоколо трябва все да се държат под око.

Лорк кимна отново.

Същото направи и патрулният.

— Я ми кажете, какво ще стане, ако се отклоня малко от закона, ще позволите ли?

Мишока забеляза усмивката, която капитанът не остави да се появи на лицето му. Лорк вдигна ръце към патрулния.

— Подрусай се малко.

Патрулният се наведе, пое въздух и се изправи.

— Благодаря — рече той, обърна се и изчезна в тъмнината.

Мишока го проследи за миг, поклати глава, сви рамене и направи циничен жест на капитана.

Хвана Лорк за ръцете, наведе се над него, изпразни дробовете си и отново пое дълбоко въздух. След като го задържа почти минута, той избухна:

— И сега какво се очаква да стане?

— Не се безпокой за това — отвърна Лорк. — То стана.

Отново тръгнаха по терасата покрай сините прозорци. Мишока гледаше реката от светеща лава. След миг каза:

— Знаещ ли, щеше ми се сирикът да беше тука. Свири ми се.

Почти бяха стигнали до стъпалата с отворените ярко осветени кафенета. Ехтеше силна музика. Някой от седящите около масата изпусна чаша, която се счупи на каменния под, но дрънченето не се чу заради избухналите викове. Мишока погледна ръцете си.

— От тази дрога просто ръцете ме сърбят.

Те отново тръгнаха нагоре по стъпалата.

— Когато бях дете, там, на Земята, в Атина имаше една улица точно като тази. Одос Минисилеос, минаваше точно през Плака. Нали

знаеш, че съм работил на няколко места в Плака? Златния затвор, 'О кай 'Х. Изкачваш се по стълбите от Адриану и точно отгоре се намира задната колонада на Ерехтейона, осветена от прожектора на върха на хълма, над стените на Акронола. И там хората, насядали по масите от двете страни на улицата, точно по същия начин чупят посудата и се смеят. Капитане, бил ли си някога на Плака в Атина?

— Само веднъж и то много отдавна — отвърна Лорк. — Тогава съм бил колкото тебе. И то само за една вечер.

— Значи не познаваш околностите там. Не, разбира се, ако си бил само за една вечер. — Дрезгавото хриптене на Мишока се засили. — Вървиш нагоре по каменните стъпала на улицата, докато затворят всички нощни заведения и не виждаш нищо друго освен мръсотия, трева и чакъл, но ти продължаваш да вървиш, а руините непрекъснато напомнят за себе си върху стената. И стигаш до мястото, наречено Анафиотика. Това значи „Малката Анафи“, нали? Анафи е бил остров, почти разрушен от едно земетресение преди много, много години. Раздали им малки каменни къщички точно на склона на планината, с улици, широки по осемнадесет инча и толкова стръмни стъпала, сякаш се изкачваш по бояджийска стълба. Познавах един човек, който имаше къща там. И винаги след работа хващах по някое момиче. И намирах малко вино. Дори когато бях дете, все си хващах момичета... — Мишока щракна с пръсти. — Изкатервахме се до покрива по една ръждясала вита стълба точно пред входната врата и пропъждахме котките. Свирехме, пиехме вино и гледахме първо надолу към града, проснат в подножието на планината като килим от светлини, а после нагоре, към планината, където имаше малък манастир, щръкнал като бяла пищялна кост на върха. Веднъж се забавлявахме твърде шумно и възрастната жена от къщата отгоре изля върху нас една кана. Ние обаче продължихме да се смеем насреща ѝ, да крещим и я накарахме да стане и да дойде при нас, за да пийне чаша вино. А небето вече започваше да светлее над планините, зад манастира. Обичах това, капитане. И продължавам да го обичам. Сега свиря много по-добре от преди. То е, защото много свиря. Искам да изсвиря всички неща, които виждам наоколо си. Но около мен има много неща, които аз виждам, но ти не можеш да видиш. Аз трябва и тях да изсвиря. А това, че не можеш да ги докоснеш, не значи че не можеш да ги помиришеш, видиш или чуеш. Аз обикалям от един свят на друг и всичко, което

виждам в тях ми харесва. Ти познаваш извивката на ръката си в ръката на някой друг човек, който за теб е много по-важен от всеки друг, нали? Това са спиралите на галактиките, преплетени една в друга. Ти познаваш извивката на своята ръка, когато другата ръка си е отишла и ти се опитваш да си спомниш усещането, нали? Няма друга такава извивка. Аз искам да изсвирия и да съпоставя тези неща. Катин казва, че съм уплашен. Да, уплашен съм, капитане. Плаши ме всичко около мен. Каквото и да видя, всичко ми се набива в очите, полепва по пръстите и езика ми. Харесва ми настоящето. Това значи, че трябва да живея в страх. Защото настоящето е страховито. Но поне не ме е страх да бъда уплашен. Катин напълно се е заровил в миналото. Разбира се, миналото е това, което прави настоящето, както настоящето прави бъдещето. Капитане, край нас бушува разрушителна река. И ние можем да слезем долу и да пием само от едно място, което се нарича „настояще“. Ето, аз свиря на моя сирикс и това е нещо като покана за всеки да дойде при нас и да пие. Когато свиря, искам всички да ръкопляскаат. Защото когато свиря, аз съм там горе, виж, при канатоходците, балансирам върху онзи неистов ръб на лудостта, където съзнанието ми все още работи. Аз танцувам върху жарава. Когато свиря, аз вода всички останали танцьори натам, където ти и ти — Мишока посочи минаващите хора, — и той и тя не могат да стигнат без моя помощ. Капитане, преди три години, когато бях на петнадесет, в Атина, спомням си една утрин горе на покрива. Бях се облегал на асмаляка, а лъскавите листа на лозата галеха бузите ми. В ниското гаснеха светлините на града. Танците бяха свършили и две от момичетата оправяха червената покривка върху желязната маса. Изведнъж си зададох въпроса: „Какво правя аз тук?“ И после отново: „Какво правя аз тук?“ И стана нещо, сякаш мозъкът ми се изпълни с мелодия, повтаряна отново и отново. Тогава се уплаших, капитане. Бях възбуден и щастлив и уплашен до смърт, но бас ловя, че съм бил широко ухилен, както съм сега. Ето така я карам аз, капитане. Нямам глас да пея или да крещя. Но свиря на моята арфа, нали? И какво правя аз сега, капитане? Катеря се по друга улица с каменни стъпала на светове разстояние, после ще слизам, а сега е нощ, щастлива и страшна като дявол. Какво правя тук сега? Да! Какво правя?

— Изливаш си душата, Мишок — Лорк стана от мястото си на най-горното стъпало. — Хайде да се връщаме в Таафайт.

— О, да. Разбира се, капитане. — Внезапно Мишока се вгледа в съсипаното лице. Капитанът го гледаше. Дълбоко, някъде в начупените линии и светлосенки Мишока съзря насмешка и състрадание. Той се засмя. — Щеше ми се да е тук сега моя сиринкс. Щях да свиря така, че очите ти да изскочат. Щях да ти обърна носа с двете ноздри наопаки и щеше да станеш два пъти по-грозен, отколкото си сега, капитане! — После погледна към отсрещната страна на улицата: изведнъж мокрият паваж, хората, светлините и техните отражения се завъртяха като в калейдоскоп в премрежените му от сълзи очи. — Щеше ми се да е тук сега моят сиринкс — отново промърмори Мишока, — да е тук при мен сега.

Те поеха обратно към спирката на еднорелсовата железница.

„Хранене, спане, текущи заплати, как бих могъл да обясня сегашната концепция за тези три неща на някого от, да речем, двадесет и трети век?“

Катин бе седнал встрани, в ъгъла. Купонът течеше и той гледаше танцуващите. Беше между тях, смееше се пред Голд. От време на време се навеждаше над записващото устройство.

„Начинът, по който управляваме тези процеси би бил абсолютно неразбираем за някого отпреди седемстотин години, макар и да е наясно с интравенозното хранене и хранителните концентрати. Той все още не е имал достъп до такава информационна техника, че да разбере как всеки в това общество, с изключение на много-много богатите, или много-много бедните поемат дневната си храна. Едната половината от процеса ще му се стори съвършено неразбираема, а другата — отвратителна. А при това, начинът на пиене е останал същият. По времето, когато настъпват тези промени — благословен да е Аштън Кларк — романът малко или повече замира. Чудя се дали има връзка между тези неща. След като съм си избрал тази архаична форма на изкуство, трябва ли да приема своите читатели като хора, които ще четат утре, или следва да го адресирам към миналото? Минало или бъдеще, ако оставя тези елементи извън повествованието, това може да послужи, за да го направи по-съвременно.“

Сензорното устройство беше оставено на запис и презапис, така че стаята се беше изпълнила с многобройни танцьори и с двойници на

танцьори. Идас изтръгваше от сиринкса на Мишока контрапункт на звуците и образите. Разговори, реални и записани, изпълваха стаята.

„Макар че всички тези хора сега танцуват около мен, аз правя своето изкуство за някаква въображаема аудитория, състояща се от един човек. При какви ли обстоятелства бих могъл да се надявам на нормално общуване?“

Тайи пристъпи из множеството Тайи-та и Себастиа-новци.

— Катин, от вратата светлинни сигнали идват.

Катин изключи записващото си устройство.

— Сигурно се връщат Мишока и капитана. Не се безпокой, Тайи. Аз ще им отворя.

Катин излезе от стаята и бързешком прекоси хола.

— Ей, капитане — Катин дръпна вратата към себе си, — купонът тече.

Махна ръката си от дръжката. Сърцето му издумка два пъти в гърлото, а после сякаш спря да бие. Отстъпи назад.

— Виждам, че ни позна, мен и сестра ми. Затова няма да ти досаждам с официално представяне. Можем ли да влезем?

Устните на Катин понечиха да отронят някаква дума.

— Знаем, че го няма. Ще почакаме.

Вратите на металния портал със стъклена украса по тях се плъзнаха една срещу друга по увитите в пара жлеbove. Лорк огледа силуета на градината, очертал се на фона на кехлибарения Таафайт.

— Надявам се, че купонът им продължава — рече Мишока. — Да извървим толкова път, за да ги заварим свити по ъглите да спят...

— Блаженството ще ги събуди. — Докато се качваше по скалите, Лорк извади ръцете си от джобовете. Лек ветрец се промушваше под предниците на дрехата му, охлаждаше ръцете му между пръстите. Сложи длан върху кръглата пластинка. Вратата се отвори. Лорк пристъпи вътре. — Не ми прилича да са свършили.

Мишока се подсмихна и заподскача към гостната.

Купонът беше записван, презаписван и пре-презаписван отново. Размножените мелодии бяха оформили десетки Тайи-та, танцуващи в различен ритъм. Предишните близнаци сега представляваха множество дуо-чифтове. Себастиан, Себастиан и Себастиан, в

различни стадии на опиянение, се наливаха с питиета в червено, синьо и зелено.

Лорк влезе след Мишока.

— Линсеъс, Идас! Носим ви вашето... Не мога да различа кой кой е. Млъкнете за малко! — Той натисна копчето на сензорното записващо устройство върху стената...

Близнаците го гледаха от ръба на пясъчния басейн. Белите длани се разтвориха, а черните се събраха.

Тайи седеше в краката на Себастиан, прегърнала коленете си. Сивите ѝ очи проблясваха под трепкащите мигли.

Адамовата ябълка на Катин мърдаше на дългата му шия.

Принс и Ръби спряха да съзерцават Голд и се обърнаха.

— Ние май сложихме сурдинка на сборището. Ръби предложи да си продължат забавленията и да забравят, че сме тук, но... — Той вдигна рамене. — Радвам се, че се срещаме тук. Йорги никак не искаше да ми казва къде сте. Той ти е голям приятел. Но не толкова голям, колкото голям враг съм ти аз. — Черната винилова дреха висеше свободно върху мършавите му гърди. Ръбестите му ребра остро изпъкваха. Черни панталони, черни ботуши. Около предмишницата му горната част на ръкавицата беше украсена с бяла кожа.

Една ръка блъсна Лорк в гърдите. Блъсна го отново и отново. Ръката беше вътре в него.

— Доста заплахи получих от теб и то по много интересен начин. Как мислиш да ги изпълниш? — Страхът на Лорк се подсилваше под въздействието на дрогата.

Принс направи крачка напред. Крилото на Себастиановото животно го бръсна по прасеца.

— Моля...

Принс погледна надолу към създаването. Спря пред пясъчния басейн, наведе се между близнаците, зарови изкуствената си ръка в пясъка и я сви в юмрук.

— Ах-х-х...

Дъхът му, макар и през отворена уста, изсвистя. Сега застана прав и разтвори пръстите си.

Върху килима падна и задими мътно стъкло. Идас бързо отдръпна краката си. Линсеъс само замига по-бързо.

— Това ли е отговорът на моя въпрос?

— Приеми го като демонстрация на моята любов към силата и красотата. Виждаш ли? — Той подритна парчетата горещо стъкло на килима. — Ба-а-а! Твърде много примеси има, за да конкурира Мурано^[1]. Дойдох тук...

— За да ме убиеш ли?

— За да те убедя.

— Какво освен убеждението си донесъл?

— Дясната си ръка. Зная, че си невъоръжен. Вярвам на моето оръжие. Ние и двамата свирим без ноти, Лорк. А Аштън Кларк е установил определени правила на играта.

— Принс, какво се опитваш да направиш?

— Да запазя нещата такива, каквито са.

— Застоят е смърт.

— Но не е толкова разрушителен, колкото са вашите налудничави движения.

— Помниш ли, че аз съм пират?

— Ти си на път много скоро да станеш най-опасният криминален престъпник във вселената.

— Имаш ли да ми кажеш нещо, което аз да не знам?

— Искрено се надявам, че нямам. За теб тук, заради световите около нас... — Принс се разсмя. — По силата на всички логични аргументи, Лорк, аз съм правият, поне докато трае тази битка. Ти наясно ли си с това?

Лорк присви очи.

— Зная, че търсиш илирион — продължи Принс. — Единствената причина, поради която го търсиш, е да нарушиш равновесието на силите. Ако не беше така, той не би струвал нищо за теб. А знаеш ли, какво ще стане след това?

Лорк размърда устни.

— Ще ти кажа: това ще съсипе икономиката на Външните колонии. Ще се появи огромна вълна от работници за нови работни места. Ще гъмжи от тях. Империята ще бъде изправена пред война, както е било при смазването на Вега. Когато компания като Ред-шифт лимитед достигне своята точка на културен застои, това е равносилно на разрушение. Това ще унищожи толкова много работни места, за

толкова хора в Драко, колкото унищожението на моите компании би означавало за Плеяди. Това добре ли пасва на твоите доводи?

— Лорк, ти си непоправим!

— Облекчава ли те това, че съм мислил по въпроса?

— Ужасен съм.

— Има и друг довод, който можеш да използваш, Принс. Ти се бориш не само за Дракон, но също и за икономическата стабилност на Външните колонии. Ако победя аз, една трета от Галактиката ще се придвижи напред, а две трети ще изостанат. Ако победиш ти, в две трети от Галактиката ще се запази статуквото, а една трета ще пропадне.

Принс кимна с глава.

— Е сега вече твоята логика ме съкруши.

— Аз трябва да оцелея.

Принс замълча за момент. Намръщи се, а след малко изненадващо се разсмя.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Защо да ти досаждам с приказки, че въпреки всички трудности работниците могат да бъдат настанени на работа? Че няма да има война, защото има достатъчно светове и храна за тях, особено ако се разпределят правилно, Принс? Че с натрупването на илириона ще се появят достатъчно нови строежи, които ще ангажират тези хора?

Принс сбърчи черните си вежди.

— Толкова много илирион?

Лорк кимна.

— Толкова много.

Край големия прозорец Ръби събираше грозните парчета стъкло. Тя ги разглеждаше съсредоточено и се правеше, че не следи разговора. Изведнъж Принс протегна ръката си. Тя моментално сложи събраното в дланта му. Беше чула всяка дума.

— Чудя се — каза Принс, вперил поглед в стъклените отломки, — дали това ще свърши работа. — Пръстите му се свиха. — Настояваш ли враждата между нас отново да започне?

— Ти си глупак, Принс. Силите, които извадиха наяве старата неприязън, витаеха около нас, още когато бяхме деца. Защо сега трябва да отричаме, че нашето полесражение има същите параметри?

Юмрукът на Принс затрепери. Той отвори длан. Ярките кристали бяха изпъстрени с вътрешни сини светлинки.

— Хептодинов кварц. Познато ли ти е това нещо? При прилагане на умерено налягане върху стъкло с примеси винаги ще се получи... Казах „умерено“. Това, разбира се, от геоложка гледна точка е относително понятие.

— Ти май отново ме заплашваш. Отивай си... сега. Или ще трябва да ме убиеш.

— Ти не искаш да си ходя. Сега се опитваме да разрешим единствения спор между нас за това кои светове къде да рухнат — Принс претегли на ръка кристалите. — Спокойно мога да вкарам едно от тези неща съвсем точно в черепа ти. — Обърна ръката си и парчетата се разпиляха по пода. — Аз не съм глупак, Лорк, аз съм един жонгльор. Искам да запазя всички наши светове и да ги въртя на пръста си. — Той се поклони и отстъпи назад. Кракът му отново закачи животното.

Любимецът на Себастиан изквича на верижката си. Крилете му като платна разсякоха въздуха, задърпа ръката на господаря си напред-назад...

— Долу! Долу веднага...!

Верижката се изтръгна от ръката на Себастиан. Звярът се издигна във въздуха и се замята под тавана. После пикира върху Ръби.

Тя заразмахва ръце около главата си. Принс се извърна към нея и се шмугна под крилете. Ръката в ръкавица го удари.

То изпищя, залитна назад. Принс пак протегна ръка към огромното черно тяло и го удари отново. То се разтресе във въздуха и рухна.

Тайи изпищя, завтече се към звяра, който слабо потръпваше, легнал на гърба си, и го издърпа настрана. Себастиан се надигна от табуретката със свити юмуци. Застана на колене, за да помогне на своето ранено животно.

Принс обърна черната си ръка. Кожата се беше напоила в яркочервено.

— Това беше съществото, което те нападна на Ескларос, нали?

Ръби се изправи, не отговори и отметна косата си от рамото. Дрехата ѝ беше бяла, обшитата по подгъва, яката и ръкавите с черно. Тя докосна сатенения си корсаж на мястото, опръскано с кръв.

Принс разглеждаше стенещото същество между Тайи и Себастиан.

— Това почти урежда нещата, нали Ръби? — Той потри ръце, тази от плът и окървавената черна.

Намръщи се при вида на изцапаните си пръсти.

— Лорк, ти ми зададе въпрос: кога смятам да изпълня заплахите си. По някое време в следващите шестдесет секунди. Но на нас ни предстои да си разделим едно слънце. Онези слухове, за които си споменал на Ръби, стигнаха до нас. Защитният воал, с който се е покрила Голяма бяла кучка от Север, леля ти Саяна, с нейната тайнственост, се оказа много ефективен. Той беше спуснат веднага, щом ти напусна нейния офис. Но ние подслушахме на други ключалки и чухме новините за слънцето, което ще се превърне в Нова. От известно време то, или друго слънце като него, е несъмнено в центъра на твоето внимание. — Сините му очи се вдигнаха от изцапаната длан. — Илирион. Не виждам връзката. Няма значение. Хората на Аарон работят върху това.

Лорк усещаше напрежението като засилваща се болка в слабините и в кръста си.

— Ти се подготвяш за нещо. Хайде, направи го.

— Трябва да реша как. С голата ръка, мисля... Не. — Сви вежди. Вдигна черния си юмрук. — Не, с тази. Уважавам твоите опити да оправдаеш себе си пред мен. Но как ще се оправдаеш пред тях? — С окървавените си пръсти посочи с широк жест към екипажа.

— Аштън Кларк ще бъде на твоя страна, Принс. Правосъдието също. Не аз съм създал това положение. Тук съм, за да се справя с него. И ако има причина да се бия с теб, то е защото мисля, че ще победя. Това е. Ти си за застой. Аз съм за движение. Нещата се променят. В това няма никаква етика. — Лорк погледна близнаците. — Линсеъс? Идас?

Черното лице погледна нагоре, бялото — надолу.

— Знаете ли какъв риск поемате в тази борба?

Единият гледаше в него, другият — настрани, но и двамата кимнаха.

— Искате ли да се уволните от Рок?

— Не, капитане, ние...

— ...мисля, че ако всичко...

— ...всичко се промени на Табман...
— ...във Външните колонии, може би...
— ...може би Тобиас ще може да ги напусне...
— ...и да дойде тук при нас.

Лорк се засмя.

— Мисля, че Принс ще ви вземе с него, ако пожелаете.

— Само овъргалани в катран и перушина — каза Принс. — Белия ще почерня, черния ще избеля. Ти превърна в реалност собствените си измислици. Проклет да си, Лорк.

Ръби пристъпи напред.

— А вие — обърна се тя към близнаците. И двамата я погледнаха. — Знаете ли, наистина, какво ще се случи, ако помогнете на капитан ван Рей и той успее?

— Той може да победи... — Линсеъс сведе поглед и запремигва със сребристите си мигли.

Идас се приближи до брат си, за да го заслони.

— ...или не.

— Какво говорят те за нашето културно единство? — обади се Лорк. — Това не е светът, който очакваше да видиш, Принс.

Ръби рязко се обърна.

— Има ли доказателства, че той е твой? — без да дочака отговор, тя се обърна към Голд. — Виж това, Лорк.

— Гледам. Какво виждаш ти, Ръби?

— Ти, ти и Принс искате да подчините вътрешния огън, който възправя световите срещу нощта. Тук огънят е пламтял. Той е белязал този свят, този град така, както Принс беляза теб.

— Щом търпиш такъв белег на лицето си — заговори бавно Принс (Лорк усети как челюстите му се стягат, а мускулите на челото и темето му се напрягат), — ти трябва да си по-велик от мен.

— Търпя го, защото трябва да те мразя.

Принс се усмихна.

С крайчеца на окоето си Лорк видя, че Мишока се изтегля към страницата на вратата с ръце зад гърба си. Тънките му устни се бяха отдръпнали от белите зъби, беше се оцъклил.

— Омразата е навик. Ние се мразим отдавна, Лорк. И аз мисля сега да приключа с това. — Пръстите му се свиха. — Спомняш ли си, как се започна?

— В Сао Орини ли? Спомням си, че и тогава бяхте толкова разглезени и лоши, колкото сте...

— Ние? — Принс отново смръщи вежди. — Лоши? А ти беше въпиющо жесток. Никога няма да ти простя това.

— Дето се подиграх с ръката ти...

— Подиграл ли си се? Странно, не си спомням. Подобни обиди аз рядко забравям. Не. Говоря за онова варварско представление, на което ни заведе в джунглата. Зверове, по-страшни от онези в ямата, които ние дори не можахме да видим. Всички те, висящи на ръба й, потни, крещящи, пияни и... озверели. И Аарон беше един от тях. Помня го и до ден днешен, потното му чело, прилепналата му коса, изкривеното му в зловец крясък лице, размахания юмрук. — Принс стисна кадифените си пръсти. — Да, юмрука му. За пръв път тогава видях баща си такъв. Това ме ужаси. Оттогава сме го виждали много пъти така, нали Ръби? — Той погледна сестра си. — Така беше при обединяването с Де Тарго, когато вечерта излезе от заседателната зала, така беше преди седем години, по време на скандала с Анти-Фламина... Аарон е чаровен, културен и безкрайно порочен човек. Ти беше първият, който ми показва оголената порочност върху лицето му. Никога няма да мога да ти простя това, Лорк. Този твой план, какъвто и да е той, с това смешно слънце, аз трябва да му попреча. Аз трябва да спра лудия ван Рей. Принс направи крачка напред. — Ако Федерация Плеяди се сгромоляса заедно с твоя крах, това ще осигури живота на Дракон...

Себастиан връхлетя върху него.

Това стана толкова внезапно, че еднакво изненада всички.

Принс падна на едно коляно. Подпря се с ръка върху парчетата кварц. Те се раздробиха със син пламък. Когато Себастиан го удари, Принс метна едно от парчетата във въздуха: фиу-у-у. То потъна в окосмената ръка на киборга. Себастиан изрева и отскочи. Ръката на Принс отново се зарови в блестящите, изпочупени кристали.

...фиу-у-у.

Върху корема на Себастиан се появиха две кървави петна. И още едно на бедрото му. От ръба на басейна Линсеъс се провикна:

— Ти не можеш така...

— ...да, той може! — Идас се вкопчи в брат си. Белите пръсти се опитаха, но не успяха да изтръгнат черния къс от гърдите му.

Себастиан падна.

...фиу-у-у.

Тайи изпищя, смъкна се до него и с две ръце улови окървавеното му лице и го залюля напред-назад.

...фиу-у-у.

Той изви гръб и изхълца. Раните на бедрото, на бузата и в корема му кървяха.

Принс се беше изправил.

— Сега ще те убия! — Изправи се над краката на Себастиан, който с пети тъпчеше килима. — Това отговор ли е на твоя въпрос?

Лорк усети нещо дълбоко под лъжичката си, нещо отдавна заровено в миналото. Блаженството бе изострило възприятията му за форма и очертания. Нещо в него потрепера. От дъното на таза му то се вкопчи в корема му, изкачи се в гърдите, нададе див вой и изригна в лицето му. Лорк изрева. С изостреното си от дрогата периферно зрение, той забеляза сиринкса на Мишока, оставен върху подиума. Скочи и го грабна...

— Капитане, не!

...в момента, когато Принс нападна, Лорк насочи инструмента към гърдите му. Завъртя копчето за яркостта.

С ръба на дланта си Принс раздробил страницата на вратата, на която точно преди малко се беше облегал Мишока. Треските се разхвърчаха четири-пет фута над нея.

— Капитане, това е моят...!

Мишока скочи, но капитанът го удари с опакото на ръката си. Мишока залитна назад и падна в пясъчния басейн.

Лорк отскочи странично, завъртя се с лице към вратата, от която все още усмихнатият Принс се изтегляше заднишком.

В този момент Лорк завъртя ръчката на настройката.

Светкавица.

Това беше само отражението от дрехата на Принс. Лъчът беше силно насочен. Принс вдигна ръка към очите си. После разтърси глава и запримигва.

Лорк отново удари сиринкса.

Принс стисна очи, запристъпя назад и издаде пронизителен вик.

Лорк беше порязал пръстите си върху струните за звукова проекция.

Въпреки че лъчът бе насочен, ехото се разнесе из цялата стая и заглуши вика. Главата на Лорк отскачаше от силата на звуците. Но той удари акустичната дъска отново и отново. При всеки удар на ръката му Принс залиташе назад. Спъна се в краката на Себастиан, но не падна. И отново. Главата на Лорк се пръскаше от болка. Онази част от съзнанието му, която сякаш отстрани наблюдаваше собствената му ярост, работеше трескаво: средното му ухо сигурно е разкъсано... После яростта се надигна още по-високо в мозъка му. Не остана нито клетка от тялото му, незасегната от нея.

И отново.

Принс размахваше ръце около главата си. Ръката му без ръкавица удари една от висящите лавици. Статуетката падна.

Вбесен, Лорк натисна с всичка сила обонятелната платка.

Парлива смрад изгори ноздрите му, изсуши устната му кухина и очите му се насълзиха.

Принс нададе вик и се олюля, юмрукът му в ръкавицата докосна витринното стъкло. То се пропука от пода до тавана.

Със замъглени и горящи очи Лорк продължаваше да го дебне.

Сега Принс удари стъклото и с двата си юмука. То се пръсна. Парчетата зазвънтяха по пода и по скалата.

— Не! — чу се писъкът на Ръби. Беше закрила лицето си с ръце.

Принс залитна навън.

Горещината шибна лицето на Лорк. Но го последва.

Принс ревеше и се клатушкеше надолу към блясъка на Голд. Лорк се спускаше странично по стръмния наклон.

И удари.

Светлината шибна Принс. Трябва да беше прогледнал за малко, защото отново впи нокти в очите си. Свлече се на едно коляно.

Лорк се олюля. Одра рамото си в горещата скала. Целият бе плувнал в пот. Струите извираха от челото му, потъваха във веждите и се стичаха по белега. Направи още шест крачки. При всяка крачка светлината шибаше, по-ярка от Голд, звукът ехтеше по-силно от воя на кипяща лава, миризмата беше по-задушлива от серните изпарения, които раздираха гърлото му. Яростта му беше истинска, червена и по-заслепяваща от Голд.

— Паплач... Дявол... Мръсник!

Принс падна точно когато Лорк го настигна. Голата му ръка се отпусна върху нагорещения камък. Надигна глава. Ръцете и главата му бяха нарязани от падащите стъкла. Устата му ту се отваряше, ту затваряше като уста на риба. Премигваше, стискаше невидждащите си очи и отново ги отваряше.

Лорк засили назад крака си и го стовари върху задъханото лице...

Това го изтощи.

Той пое от горещия въздух. Очите му горяха. Обърна се с отпуснати ръце. Изведнъж земята под краката му се раздвижи. Черната паст се отвори и горещината го тласна назад. Той се закатери между отворилите се пукнатини. Светлините на Таафайт блещукаха зад трептящата мараня. Той разтърси глава. Мислите му се завъртяха около горящ скелет. Той кашляше, но чуваше кашлицата си далече долу. В този момент изпусна сиринкса...

...лицето ѝ дойде на фокус между острите зъбери.

Хлад докосваше лицето му, нахлуваше в дробовете му. Лорк се насили да се изправи. Тя го гледаше втренчено. Устните ѝ мърдаха, но не се чуваше нищо. Лорк пристъпи към нея.

Тя вдигна ръка (той помисли, че ще го удари, но това не го интересуваше сега) и докосна белега на шията му.

Гърлото ѝ трепна.

Лорк разглеждаше лицето, косата ѝ, събрана със сребърен гребен на темето. В блясъка на Голд, нейната кожа беше като кадифе с цвят на лешникова черупка, очите ѝ бяха подчертани с грим и широко отворени над издадените скули. Но великолепието ѝ идваше от лекия наклон на брадичката, от формата на бакърените устни, стиснати в ужасяваща усмивка, в съпротива срещу неизразимо отчаяние, от извивката на пръстите около гърлото ѝ.

Лицето ѝ растеше пред очите му. Топли устни докоснаха неговите и ги навлажниха. Усети на врата си топлината на нейните пръсти и хладината на пръстена ѝ. Ръката ѝ се плъзна надолу.

И тогава чуха зад себе си писъка на Принс.

Ръби отскочи и изръмжа. Ноктите ѝ одраха рамото му. Тя се втурна по скалата.

Лорк дори не я погледна. Изтощението го теглеше към реката. Той закрачи през парчетата стъкло. Оглеждаше се за екипажа си.

— Хайде, по дяволите! Да се махаме оттук!

Под възлестите въжета на плътта му мускулите му се опъваха като вериги. При всяко вдишване и издишване рижите косми подскачаха по лъскавия му корем.

— Хайде да тръгваме сега!

— Капитане, какво стана с моя...

Но Лорк вече вървеше към изхода.

Мишока гледаше диво ту към капитана, ту към пламтящия Голд. Той се втурна през стаята и изскочи през счупената витрина.

Лорк тъкмо се канеше да затвори градинския портал, когато Мишока се прошмугна навън между двамата близнаци. Под едната мишница стискаше сиринкса си, а под другата — торбата.

— Връщаме се на Рок — говореше Лорк. — Махаме се от този свят!

На едното си рамо Тайи крепеше раненото животно, а на другото й рамо се беше облегал Себастиан. Катин се опита да й помогне, но Себастиан беше твърде нисък, за да може Катин истински да помогне на отпуснатия лъщящ киборг. Накрая Катин мушна ръце под колана си.

Докато бързаха по калдъръма, пресичайки Града на ужасната нощ, под уличните лампи се въртеше мъглата.

[1] Остров край Венеция, където се намира най-старата в Европа фабрика за стъкло, известна с изящните си изделия. Бел.пр. ↑

ФЕДЕРАЦИЯ ПЛЕЯДИ/ВЪНШНИ КОЛОНИИ (КОРАБЪТ РОК), 3172

- Вале купи.
- Дама купи.
- Колесница. Аз съм. Девятка жезли.
- Рицар на жезлите.
- Асо жезли. Жокерът е на ход.

Излитането стана плавно и нормално. Сега Лорк и Идас управляваха кораба. Останалите членове на екипажа бяха насядали в салона.

Застанал на рампата, Катин наблюдаваше Тайи и Себастиан, които играеха карти на две ръце.

„Пърсифал — нещастният шут, изоставяйки Аркана-младши, ще трябва да си проправи път през останалите двадесет и една карти на Старшия. Представен е на ръба на една скала. Бяла котка ръфа дъното на панталоните му. Никой не може да каже дали ще се провали или ще полети нагоре. Но в по-нататъшните серии картата, наречена Отшелник, дава знак — един старец с тояга и фенер тъжно гледа надолу от същата тази скала...“

— За какво говориш, по дяволите? — попита Мишока. Той прокараваше пръст по една пукнатина върху полираното палисандрово дърво. — Престани. Тези проклети карти Тарот...

— Говоря за гостите, Мишок. Започвам да си мисля, че романът ми трябва да бъде нещо като разследване. — Той отново вдигна записващото си устройство. — Да вземем, примерно, древната тема за Граал. По странно стечение на обстоятелствата нито един автор, опитал се да атакува легендата за Граал в нейната цялост, не е успял приживе да завърши своята творба. Малори, Тенисон и Вагнер, авторите на най-популярните версии, до такава степен са изопачили основния сюжет, че съдържанието на легендата в техните версии е или неразпознаваемо или негодно — може би благодарение на това те са избегнали съдбата на другите. Но всички истински разкази за Граал, „Conte de Graal“ на Кретиен де Троайя от дванадесети век или цикълът

на Робер де Борон за Граал от тринадесети век, или „Пърсифал“^[1] на Волфрам фон Ешенбах, или „Вълшебната царица“ на Спенсър от шестнадесети век, са останали незавършени поради смъртта на техните автори. В края на деветнадесети век един американец, Ричард Хovej, започнал цикъл от единадесет Граалови драми и умрял преди да завърши петата. По същия начин приятелят на Луис Карол, автора на „Алиса в страната на чудесата“, Джордж Мак Доналд не успял да завърши своя „Произход на легендата за Св. Граал“. Така станало и с цикъла поеми на Чарлз Уилиям „Талезин в Логре“^[2]. Сто години по-късно...

— Би ли млъкнал най-сетне! Ей Богу, ако си мъчех мозъка като теб, досега да съм откачил!

Катин въздъхна и изключи записващото си устройство.

— Ох, Мишок, аз пък щях да се побъркам, ако правех толкова малко, колкото правиш ти.

Мишока прибра инструмента си обратно в сака, кръстоса ръце отгоре му и облегна брадичка върху дланите си.

— Е, хайде де, Мишок. Виж, аз спрях да бърборя. Не бъди толкова мрачен. Защо си толкова тъжен?

— Сиринкса ми...

— Голяма работа, че имал една драскотина. Та ти го провери вече десет пъти и ти каза, че това няма да му се отрази на свиренето.

— Не, не инструмента — челото на Мишока се сбърчи. — Това, което капитанът направи с... — Той разтърси глава при самия спомен.

— О-о-о.

— Но дори и това не е.

— Тогава какво?

Мишока отново поклати глава.

— Когато претичах през потрошеното стъкло, за да...

Катин кимна.

— Отвън топлината беше невероятна. На третата крачка вече си мислех, че няма да успея. Тогава видях къде го беше оставил капитана, по средата на склона. Стиснах очи и продължих да вървя. Имах чувството, че ще ми изгори босия крак, и се наложи половината път надолу да подскачам на другия. Както и да е, стигнах до него, взех го и... Тогава ги видях.

— Принс и Ръби ли?

— Тя се опитваше да го издърпа горе на скалата. Щом ме видя, тя спря. Аз се уплаших. — Вдигна очи от ръцете си. Пръстите му бяха стиснати, ноктите му се впиваха в мургавите длани. — Обърнах сиринкса към нея и едновременно пуснах светлина, звук и мирис. Много силно. Капитанът не знае как да накара сиринкса да направи, каквото той иска. Но аз зная. Тя ослепя, Катин. И по всяка вероятност съм пръснал и двете ѝ тъпанчета. Лазерният лъч бе толкова силен, че косата ѝ пламна, после огъня обхвана дрехата ѝ...

— О, Мишок...

— Бях страшно уплашен, Катин! След всичко което става между капитана и тях. Но, Катин... — Шепотът се заблъска във всички буци в гърлото на Мишока. — Не е хубаво да си толкова уплашен...

— Кралицата на мечовете.

— Краля на мечовете.

— Влюбените. Аз съм. Асо мечове...

— Тайи, ела и смени Идас за малко. — Гласът на ван Рей прозвуча от високоговорителите.

— Слушам. Тройка мечове само глупак може да играе. От мен Императрицата. Аз съм. — Тя събра картите, стана от масата и тръгна към своята проекционна камера.

— Ей, Мишок? — протегна се Себастиан.

[1] Средновековен рицар, който според легендата е открил чашата, от която е пил Христос на Тайната вечеря. Бел.пр. ↑

[2] Поети, писатели и композитори, разработвали темата за Свещения Граал или за рицаря Пърсифал. Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

ВЪНШНИ КОЛОНИИ (КОРАБЪТ РОК), 3172

— Какво?

Себастиан вървеше по синия килим и разтриваше ръката си. За около четиредесет и пет секунди медицинската уредба на кораба беше наместила счупения му лакът, а по-малките му рани отнеха още по-малко време. Апаратът присветна с няколко странно оцветени светлинки, когато положиха в него черното нещо с разрушени дробове и три спукани хрущялни връзки на ребрата. Но Тайи упорито продължи да програмира, докато уредбата бръмчеше над звяра. Злокобно и щастливо, сега създаването куцукаше зад своя господар.

— Мишок, защо корабния лекар да оправи твойто гърло не оставиш? — Той отпусна ръката си. — Хубава работа можеше да свърши той.

— Не може. Когато бях дете, се опитвах на два-три пъти. Преди време се отказаха окончателно. Беше, когато си получих розетките. — Мишока вдигна рамене.

Себастиан се намръщи.

— Това в днешно време сериозно не звучи.

— Вярно че не звучи — отвърна Мишока. — Това не ми пречи. Те просто не могат да го оправят. Това било неврологично нещо-ситам.

— Какво било?

Мишока обърна длани и погледна отсъсващо.

— Неврологично съвпадение — намеси се Катин. — Незахванатите ти гласни струни са вероятно вроден дефект на неврологично съвпадение.

— Да, точно така казват.

— Има два вида вродени дефекти — започна да обяснява Катин. — И в двата случая част от тялото, вътрешна или външна, е деформирана, атрофирана или просто лошо пасва.

— При мен всички гласни струни са налице.

— Но в основата на мозъка ти има едно малко снопче нервни окончания, които, гледани в разрез, малко или много изглеждат като

прототип на човешко същество. Ако прототипът е пълен, тогава мозъкът има всички нервен инструментариум, за да командва цялото тяло. Много рядко се случва така, че прототипът има същите увреждания като тялото, какъвто е случаят на Мишока. Дори физическият недостатък да бъде отстранен, в мозъка все пак липсват нервните окончания и връзки, необходими за управлението на физически изправния орган.

— Сигурно и с ръката на Принс е същото — каза Мишока. — Ако ръката му беше откъсната при злополука или нещо подобно, те биха могли да му присадят друга, да я свържат с вени, нерви и всичко друго, и да я направят чисто нова.

— О-о-о — възкликна Себастиан.

Линсеъс слизаше по рампата. Белите му пръсти разтриваха китките, които бяха като палки от слонова кост.

— Капитанът наистина прави един фантастичен полет...

Идас застана на ръба на басейна.

— Тая звезда, дето е тръгнал той, къде е...

— ...по координати попада в края на вътрешния ръкав...

— ...във Външните колонии, а после...

— ...дори отвъд Далечните външни колонии.

— Много път дотам има — обади се Себастиан. — И през цялото време капитанът сам полета ще управлява.

— Капитанът има много неща, които трябва да премисли — изказа предположението си Катин.

Мишока надяна кожения ремък на рамото си и рече:

— И много неща, за които изобщо не желае да мисли. Ей, Катин, какво ще кажеш да си довършим оная партия шах?

— Видях номерата ти с топа — отвърна Катин. — Дай да играем честно.

Те седнаха до шахматната дъска.

След като изиграха три игри, гласът на ван Рей проехтя в салона.

— Всички да се явят в излъчвателните си камери. Наближаваме опасни напречни течения.

Мишока и Катин се надигнаха от пълните с глицерин столове. Катин скочи към малката врата зад витата стълба. Мишока забърза по килима и нагоре по трите стъпала. Огледалното пано се плъзна в стената. Той прекрачи една кутия с инструменти, навит кабел, три

захвърлени запаметяващи елемента с негодни бобини — намотките им бяха протекли и там, където влагата беше изсъхнала, имаше солени петна върху платките, — и седна върху кушетката си. Размота кабелите и ги включи.

Олга настоятелно примигваше отгоре, отдолу, навсякъде около него.

Напречните течения — червени и сребристи паети, пръснати със шепа в пространството. Капитанът ги насочи срещу течението.

— Трябва да си бил много добър състезател, капитане — обади се Катин. — На каква яхта си летял? В училището имахме състезателен клуб, който даваше три яхти под наем. Един семестър си мислех да наема една от тях.

— Млъкни и дръж платното си стабилно.

Тук, в най-долната част на галактическата спирала, имаше по-малко звезди. Тук и гравиметричните потоци бяха по-слаби. Полетът в центъра на галактиката, където силите бяха по-големи и действаха постоянно, създаваше условия да се борави с десетки противоречащи си една на друга честоти. Сега капитанът трябваше просто да подбере подходящия сноп йонизирани изкривявания.

— Къде отиваме, впрочем? — попита Мишока.

Лорк посочи координатите върху статичния модел и Мишока ги прочете от подвижния.

Къде беше тази звезда?

Ако се вземат понятията „отдалечен“, „изолиран“ или „неясен“ и им се придаде точно математическо изражение, то при тази точна формулировка те ще изчезнат.

Звездата се намираше точно на мястото, където тези понятия изчезват.

— Моята звезда. — Лорк дръпна платната настрани, така че да могат да я видят. — Това е моето слънце. Това е моята Нова със светлина от преди осемстотин години. Гледай внимателно, Мишок, и добре замахвай платна. Ако проявиш привързаност с платната и ми спестиш една секунда към това слънце...

— Е-е стига, капитане!

— ...ще забия колодата на Тайи в твойта глътка, напрако. Затова хубаво замахвай.

Мишока замахна така, че в главата му нахлу пълен мрак.

„Капитаните, които не са оттук, започна да размишлява Лорк, когато теченията се изчистиха, когато попадат в променливия хаос на централната ос, не тръгват да излизат с теченията на основния енергиен поток, за да се спасят, както това става в Плеяди. Те изоставят лъча, завъртат се и хлътват надолу с главата в целия този боклук. Половината от произшествията, за които сме чували, са ставали със самонадеяни капитани. Говорил съм на времето с някои от тях. Те са ми казвали, че тук на ръба, именно ние забиваме корабите в гравитационни завихряния. Вие винаги заспивате, разчитайки на екипажа си — ми казваха те.“

Той се разсмя.

— Капитане, ти много летя — каза Катин. — Личи си вече. Защо не се изключиш за малко?

— Чувствам се така сякаш размахвам пръсти из въздуха, в очакване да уловя нещо. Ти и Мишока оставате включени. Останалите куклички, можете да се изключите.

Платната започнаха да се свиват и нагъват докато всяко от тях заприлича на сноп светлина. Светлината угасна.

— Ей, капитан ван Рей, нещо...

— ...нещо искахме да те попитаме...

— ...преди. Имаш ли още...

— ...можеш ли да ни кажеш къде си сложил...

— ...разбира се, ако всичко е наред, капитане...

— ...блаженството?

Ноцта бързо настъпваше пред очите им. Платнаха ги отнасяха към един миниатюрен отвор в кадифения мрак.

— Тези от мините на Табмън сигурно доста добре си прекарват свободното време — обади се Мишока след малко. — Сетих се за нещо, Катин. Когато се мотаехме с капитана из Голд да търсим блаженството, там имаше много хора, които се опитваха да ни хванат на работа. Знаеш ли, тогава се замислих: розетката си е розетка, куплунга си е куплунг и ако аз съм включен в единия край, хич няма да ме интересува дали в другия има платно на космически кораб, мрежа за лов на аквалати или изкопчийска машина. Струва ми се, че бих могъл да поработя там за известно време.

— Дано сянката на Аштън Кларк да витае над дясното ти рамо и да пази лявото.

— Благодаря.

Миг по-късно той попита:

— Катин, защо когато хората сменят работата си винаги споменават Аштън Кларк? На Купър ни казаха, че човекът, който е изобретил розетките, се е казвал Сокет^[1] или нещо такова.

— Соке — отвърна Катин. — Предполагам, че и той самият е приел това съвпадение като нещастно стечение на обстоятелствата. Аштън Кларк е философ и психолог от двадесет и трети век, чиято дейност е помогнала на Владимир Соке да разработи своите невро-розетки. Допускам, че отговорът трябва се търси в понятието „труд“. Трудът такъв, какъвто е бил познат на човечеството преди Кларк и Соке, е бил нещо твърде различно от днешния, Мишок. Човекът е можел да отиде в някаква канцелария, да управлява някакъв компютър, който съвместявал и организирал огромни бази данни, обобщаващи докладите за продажби, примерно, на копчета или нещо не по-малко архаично, за да им осигури пазар в определени райони на страната. Този човешки труд е бил жизнено важен за производството на копчета: необходимо е било да се знае всичко това, за да се вземе решение, колко копчета да се произведат през следващата година. И макар човекът да е вършел много важна работа в производството на копчета, той е бил назначаван, получавал е заплата, бил е уволняван от същата тази промишленост и в същото време седмици наред той можел да не види истинско копче. Давали му определена сума пари за управлението на компютъра. С тези пари жена му купувала храна и дрехи за него и семейството му. Липсвала пряката връзка между неговия начин на работа, начина му на хранене и начина му на живот в извънработно време. Заплатата не му била давана в копчета. С намаляване процента на хората, които се занимавали със земеделие, лов и риболов, това разделение между естеството на труда и начина на живот — на хранене, обличане, спане — започнало да става все по-неприемливо за все повече хора. Аштън Кларк показва колко вредно е това за човечеството от психологическа гледна точка. Сериозно било застрашено чувството за самоконтрол, за лична отговорност, които хората притежавали още от времето на Неолитната революция, когато човек за пръв се е научил да отглежда зърно, да опитомява животни, да живее на едно място по собствен избор. Опасността се появила след индустриалната революция и много хора още преди Аштън Кларк са я

виждали и предупреждавали за нея. Но Аштън Кларк направил крачка напред. Ако положението в едно технологично общество е такова, че освен парите, липсва друга директна връзка между труда на човека и неговия *modus vivendi*, той трябва да поне да има съзнанието, че именно неговият труд променя нещата, формира нещата, прави неща, каквито не е имало дотогава, премества нещата от едно място на друго. В труда си той трябва да влага енергия и да вижда промените със собствените си очи. В противен случай, ще има усещането, че животът му е минал напразно.

Ако човек бе продължил да живее по предишния начин още сто години, едва ли днес някой щеше да е чувал нещо за Аштън Кларк. Но развитието на техниката и технологиите достигнало нивото, когато можело да се направи нещо за онова, което твърдял Аштън Кларк. Соке изобретил своите розетки и куплунги, невро-реагиращите вериги и цялата основна технология за контрол на машините с помощта на директни нервни импулси, същите тези импулси, които карат ръката или крака ти да се движат. И тогава настъпила революция в концепцията за труда. Основните производствени процеси били разделени на отделни видове дейности, които можели да бъдат механизирани „направо“ от човека. Дотогава имало множество фабрики, управлявани от един единствен човек, незаангажиран субект, който сутрин включвал нещо, проспивал половината ден, по обед проверявал няколко индикатора и завъртал няколко копчета вечер, преди да си тръгне. Сега човек отива във фабриката, включва се и с левия си крак може да вкарва суровините във фабриката, с едната си ръка да прави стотици хиляди детайли, при това изключително прецизни, с другата да ги сглобява и с десния си крак да изважда цялата партида готова продукция, като през цялото това време ги оглежда парче по парче със собствените си очи. Така работникът получи удовлетворение. Поради характера на труда, всяка работа може да бъде превърната в розетъчни манипулации и да бъде свършена много по-ефективно от преди. В редките случаи, когато този начин на производство се е оказвал по-неефективен, Аштън Кларк изтъквал пред обществото чисто психологическите му преимущества. Твърди се, че Аштън Кларк е философ, който върнал човешчината на работника. При тази система обществото се освободи от повечето ендемични психически заболявания, причинени от чувството за

отчуждение. Преобразуванията превърнаха войните от нещо рядко в нещо невъзможно и след първоначалния стрес стабилизираха икономическите връзки между световите за последните осемстотин години. Аштън Кларк се превърна за работниците в пророк. Затова дори днес, когато човек сменя работата си, му се пожелава Аштън Кларк или неговия дух да му помага.

Мишока гледаше през звездите.

— Спомням си, че на времето циганите много го ругаеха и проклинаха. — Той се замисли за момент. — Без розетки разбира се, че ще го проклинат.

— Имало е отделни групи, които не са приемали идеите на Кларк, особено на Земята, където винаги са били по-реакционно настроени. Но не са просъществували дълго.

— Да — каза Мишока... — Само осемстотин години. Не всички цигани са изменници като мен — и се разсмя.

— Системата на Аштън Кларк има само един недостатък, който аз забелязвам. И е минало доста време, докато той се прояви.

— Така ли? И кой е той?

— Това е едно нещо, за което преподавателите вече години наред предупреждават своите ученици. Можеш да го чуеш поне по веднъж на всяко събиране на интелектуалци. Съществува, изглежда, известна липса на културно единство. Точно това Република Вега се е опитала да създаде през 2800. Поради лекотата и удовлетворението, с които хората сега могат да работят, където и да се намират, за последните няколко десетки поколения се наблюдава такова придвижване на хора от свят на свят, че обществото вътрешно се е разпокъсало. Създадо се е едно безвкусно, самодоволно интерпланетарно общество, без истински традиции в историята си... — Катин замълча. — Преди да се включа, взех малко от блаженството на капитана. И тъкмо сега, докато говорех, преброих на ум хората, които съм чувал да говорят за това, от Харвард до ХелЗ. Знаеш ли? Мисля, че те грешат.

— Грешат ли?

— Да. Те просто търсят социалната традиция не там, където трябва. Съществуват културни традиции, изградени и развивани през вековете, които сега са стигнали връхната си точка по отношение на нещо много жизнено и уникално за деня. И знаеш ли кой въплъщава тези традиции най-силно от всички, които досега съм срещал?

— Капитанът ли?

— Ти, Мишок.

— Ъ-ъ-ъ?

— Ти съчетавах в себе си красотата, завещана ни през вековете и епохите от десетки общества, и я правиш първично твоя. Ти си продукт на онези напрежения и конфликти, които са избухвали по времето на Кларк и ги превъзмогвах със своя сиринкс по един изключително съвременен начин...

— О, стига, Катин.

— Търсех за книгата си образ, който да е в еднаква степен исторически важен и много човечен. Този образ си ти, Мишок. Моята книга ще бъде твоя биография! Тя ще разказва за това къде си бил, какво си правил, какво си видял и какво си показал на другите хора. Това ще бъде моят принос за обществото, моят исторически жест, искрицата, която осветява мрежата по цялата ѝ ширина...

— Катин, ти си луд!

— Не, не съм. Най-сетне видях какво...

— Ей, вие там, дръжте платната добре опънати!

— Съжалявам, капитане.

— Да, капитане.

— Стига сте плямпали за звездите, особено, ако правите това със затворени очи.

Разочаровани, двамата киборги отново се съсредоточиха в нощната тъма. Мишока беше замислен, Катин — войнствено настроен.

— Наближаваме една ярка и гореща звезда. Това е единственото нещо на небето. Помнете. Дръжте я точно срещу нас и не допускайте да се отклонява. А за културното наследство можете да си дрънкате във вашето свободно време.

Звездата изгряваше без хоризонт.

На разстояние двадесет пъти по-голямо от разстоянието между Земята и слънцето (или между Арк и неговото глънце), една звезда от средна величина, тип „G“, не дава достатъчно светлина, каквато се излъчва по цял ден в атмосфера като земната. При тези разстояния дори най-яркият обект през нощта ще продължава да изглежда като звезда, не като слънце — като много ярка звезда.

Сега се намираха на два милиарда мили или малко ювече от двадесет слънчеви разстояния от нея.

Това беше най-ярката звезда.

— Каква красота, нали?

— Не, Мишок — каза Лорк, — това е просто звезда.

— Как можеш да познаеш...

— ...че тя ще се превърне в Нова?

— По струпването на тежки материали върху повърхността ѝ — обясни Лорк на близнаците. — Наблюдава се съвсем леко зачервяване на същинския цвят, причинено от съвсем лекото спадане на повърхностната температура. Леко е засилена и активността на слънчевите петна.

— По повърхността на някоя от планетите ѝ, обаче, това не може да се познае, нали?

— Точно така. Зачервяването е твърде слабо, за да бъде установено с просто око. За щастие тази звезда няма планети. Има само някакви парчета с размер на спътници, които обикалят малко близичко и които може би са неуспешен опит за създаване на нов свят.

— Спътници? Спътници! — възпротиви се Катин. — Не може да има спътници без планети. Планетоиди да, но не спътници!

Лорк се засмя.

— Аз казах само с размер на спътници.

— О!

Всички платна бяха пуснати в действие, за да се завърти Рок в орбита с радиус два милиарда мили около звездата. Катин се беше излегнал в излъчвателната си камера, колебаейки се дали да не смени гледката на звездата със светлините в неговата камера.

— Какво става с изследователските станции, инсталирани от Алкейн?

— Те се носят точно толкова самотни, колкото сме ние. Когато му дойде времето ще се свържем с тях. Засега обаче нямаме нужда от тях, а и ние не им трябваме. Саяна ги е предупредила, че сме на път. Ще ви ги покажа върху подвижния модел. Ето, можете да проследите тяхното положение и движението им. Това е основната обитаема станция. Тя е петдесет пъти по-отдалечена, отколкото сме ние.

— Ние ще попаднем ли в опасната зона, когато тя изригне?

— Когато Нова се задейства, тя ще погълне небето и всичко по него на огромно разстояние.

— Кога ще започне това?

— Въпрос на дни е, както предрече Саяна. Но такива предсказания е известно, че са с точност две седмици по-рано или по-късно. Ще имаме няколко минути време да си изясним дали наистина се е задействала. В момента се намираме на два и половина светлинни часа от нея. — Всички образи идваха при тях не по светлинен път, а чрез смущение в ефира, което им даваше синхронизиран образ на слънцето. — Ще видим началото в мига, в който се задейства.

— А илириона? — попита Себастиан. — Как ще вземем го?

— Това е моя грижа — каза им Лорк. — Ще го вземем, когато му дойде времето. А сега всички сте свободни за малко.

Но никой не бързаше да изключи кабелите си. Платната се свиха до единични линии светлина, но едва след известно време две от тях останаха, а две изчезнаха.

Катин и Мишока се забавиха най-много.

— Капитане, — обади се Катин след няколко минути. — Просто се чудя... Казаха ли нещо особено патрулните, когато им съобщи за произшествието... с Дан?

Измина почти минута преди Лорк да отговори.

— Не съм им съобщавал нищо.

— О — възкликна Катин. — Честно казано, така си и мислех.

На три пъти Мишока започваше накакво изречение с „но“ и го прекъсваше.

— Принс има достъп до всички официални съобщения, които минават през патрулите в Дракон. Или поне предполагам, че има, така както аз получавам компютърен обзор на всичко онова, което минава през Плеяди. Неговият компютър сигурно е така програмиран, че да проследява изцяло всяко нещо, което има макар и най-малка връзка с мен. Ако беше проследил Дан, щеше да намери нова. А аз не исках да я намери по този начин. Установих това, когато разбрах, че той не знае за смъртта на Дан. Доколкото съм в течение, единствените хора, които знаят, са тук на този кораб. И аз държа да бъде така.

— Капитане!

— Какво, Мишок?

— Нещо се приближава към нас.

— Да не е продоволствения кораб за станцията? — попита Катин.

— Твърде близо е. Душат въображаемите ни следи.

Лорк мълчеше, докато страният кораб се движеше по координатния модел.

— Изключете се и идете в салона. Аз ще дойда.

— Но, капитане... — започна Мишока.

— Това е товарен кораб със седем платна, като нашият, само дето опознавателните му знаци са от Дракон.

— А какво прави тук?

— Казах, вървете в салона.

Щом опознавателният лъч изписа името на кораба в долната част на полето, Катин го прочете:

— „Черното какаду“? Хайде, Мишок. Капитанът каза да се изключим.

Извадиха куплунгите си и се присъединиха към останалите на ръба на басейна.

Вратата на върха на витата стълба се плъзна и се отвори. Лорк излезе и стъпи върху засенчената стълба.

Мишока гледаше ван Рей да слиза и си мислеше: „Капитанът е уморен.“

Катин наблюдаваше ван Рей и отражението му върху огледалната мозайка, и помисли: „Движи се уморено, но умората му е като на атлет преди да получи второ дихание.“

Лорк беше изминал половината от пътя, когато светлинната фантазия в позлатената рамка на отсрещната стена се изчисти.

Те започнаха. Мишока направо ахна.

— И така — започна Ръби. — Почти реми. Или това ти звучи надуто? Ти все още водиш. Ние не знаем къде възнамеряваш да намериш своята награда. Това състезание все стартира и финишира. — Синият ѝ поглед обиколи целия екипаж, спря се за миг върху Мишока и се върна към Лорк. — До последната нощ в Таафайт не бях изпитвала такава болка. Вярно е, че цял живот съм била защитена. Но каквито и да са правилата, красавецо капитане (в това отекна презрение), ние двамата също сме отгледани като състезатели.

— Ръби, искам да говоря с теб... — гласът на Лорк затрепера. — И с Принс. Лично.

— Не съм сигурна дали Принс иска да говори с теб. Времето след като ни остави на ръба на Голд и последвалата борба със смъртта в лечебницата не е от най-приятните ми... ни спомени.

— Кажи на Принс, че ще се изстрелям със совалката към „Черното какаду“. Уморих се вече от тази приказка на ужасите, Ръби. Има неща, които вие искате да научите от мен. Има неща, които аз искам да ви кажа.

Ръката ѝ нервно се премести към косата, паднала върху рамото ѝ. Черният плащ завършваше със висока яка. След миг тя каза:

— Много добре — и после изчезна.

Лорк погледна надолу към екипажа си.

— Чухте, нали? Връщайте се на платната си. Тайи, наблюдавал съм те как държиш въжетата... Ти несъмнено имаш много повече опит в летенето от всички останали тук. Поеми капитанските розетки. И ако се случи нещо странно, каквото и да било, независимо дали съм се върнал или не, бързо изкарай Рок отгук.

Мишока и Катин се спогледаха, после погледнаха към Тайи.

Лорк прекоси килима и се изкачи на рампата. По средата на белия свод се спря и впери очи в собственото си отражение. После се изплю.

Изчезна, преди вълничките да докоснат ръба на басейна.

Останалите си размениха смутени погледи и се махнаха от басейна.

[1] Розетка (англ). Бел.пр. ↑

ВЪНШНИ КОЛОНИИ (КОРАБЪТ ЧЕРНОТО КАКАДУ), 3172

Върху своята кушетка Катин включи куплунга си и сензорния вход за външни сигнали и установи, че вече всички го бяха направили.

Наблюдаваше как „Черното какаду“ ляга в дрейф, за да приеме совалката.

— Мишок?

— Да, Катин.

— Безпокоя се.

— За капитана ли?

— За нас.

„Черното какаду“ размаха платна в тъмнината и се обърна бавно, за да уеднакви орбитите.

— Ние бяхме легнали в дрейф, Мишок, ти и аз, близнаците, Тайи и Себастиан, все добри хора, но без цел. Тогава се появи един обсебен човек, грабна ни и ни довлече тук, на края на всичко. И ние пристигнахме, за да установим, че неговата обсебеност е наложила някакъв ред в нашата безцелност или поне е осмислила хаоса. Притеснява ме това, че аз съм му много благодарен. Аз би трябвало да се противя, за да се опитвам да отстоявам своя собствен ред. Но не го правя. Аз искам той да победи в собственото си адско състезание. Искам той да победи и докато той побеждава или губи, аз не мога сериозно да искам за себе си каквото и да било.

„Черното какаду“ пое совалката като оръдеен залп наопъки. Тъй като нямаше нужда да поддържа съответните орбити и тя лежеше в дрейф далеч от тях. Катин наблюдаваше мрачното ѝ въртене.

— Добро утро.

— Добър вечер.

— По Гринуич сега е сутрин, Ръби.

— А аз проявявам любезност да те поздравя по Арк. Заповядай оттук. — Тя дръпна назад дрехата си, за да го пусне в черния коридор.

— Ръби?

— Да? — Чуваше гласа ѝ точно зад лявото си рамо.

— Винаги съм се чудел на едно нещо, всеки път, когато съм те виждал. Много пъти ти си ми давала знак, че си великолепа личност. Но това мъждука изпод сянката на Принсовите нападки. Преди години, когато си говорихме на купона край Сена, бях поразен от факта, колко предизвикателна би могла да бъдеш в любовта.

— Париж е на много светове далеч оттук, Лорк.

— Принс те управлява. За мен това не е важно, но то е последното нещо, което бих му простил. Ти никога не си изразявала собствената си воля в негово присъствие. С изключение на Таафайт, под изтощеното слънце на онзи свят. Ти мислеше, че Принс е мъртъв. Зная, че помниш това. Мислил съм го и след това. Ти ме целуна. Но в този момент той изскимтя и ти избяга при него. Ръби, той се опитва да разруши Федерация Пляеди. Това са всичките светове, които се въртят около триста слънца и незнайно колко милиарда жители. Това са моите светове. Не мога да ги оставя да умрат.

— И за да ги спасиш, ти ще срутиш колоната на Дракон и ще захвърлиш Змея да се въргаля в праха? Ти ще издърпаш изпод Земята нейната икономическата опора и ще разпилееш отломките в нощта? Ще тласнеш световите от Дракон в епохи на хаос, граждански борби и лишения? Световите от Дракон принадлежат на Принс. Наистина ли си толкова самонадеян и мислиш, че той обича своите по-малко отколкото ти твоите?

— А ти какво обичаш, Ръби?

— Не само ти си имаш тайни, Лорк. Принс и аз си имаме нашите тайни. Наистина, когато ти се появи между горящите скали, аз мислех, че Принс е мъртъв. В устата си имах кух зъб, пълен със стрихнин. Искях да те даря с една победна целувка. И щях да го направя, ако Принс не беше изплакал.

— Принс обича Дракон? — Той се завъртя, хвана я за ръцете и я притисна до себе си.

Гърдите ѝ се опряха в неговите. С отворени очи, те докоснаха лицата си. Лорк засмука тънката ѝ уста със своята плътна уста, докато тя не се отвори и езикът му усети зъбите ѝ.

Пръстите ѝ се заровиха в твърдата му коса. Започна да издава грозни звуци. Щом отхлаби прегръдката си, тя отскочи с широко

отворени очи. После миглите ѝ забулиха синята светлина докато ядът не ги отвори отново.

— Е? — той дишаше тежко.

Тя уви плаща около тялото си.

— Когато едно оръжие веднъж ме подведе... — гласът ѝ хриптеше като на Мишока, — аз го захвърлям. В противен случай ти, пирате-красавецо... — Дали хриптенето намаля? — Ние щяхме да... Но сега имам други оръжия.

Салонът на Какаду беше малък и ледено студен. Два мачтови киборга седяха на пейките. Третият стоеше на стъпалата до вратата на проекционната си камера.

Мъже с остри черти на лицата и бели униформи. Те напомняха на Лорк друг екипаж, в който беше работил. На раменете си носеха алено червените емблеми на Ред-шифт лимитед. Те гледаха Лорк и Ръби. Този, който стоеше прав, пристъпи назад, влезе в камерата си и панелната вратата издрънча във високата стая. Останалите двама също станаха, за да си вървят.

— Ще слезе ли Принс?

Ръби кимна с глава към металната стълба.

— Ще те приеме в капитанската кабина.

Лорк се заизкачва по стълбата. Сандалите му шляпаха по перфорираните стъпала. Ръби го следваше.

Той почука по обкованата врата.

Тя се отвори навътре. Лорк влезе. От тавана се спусна една ръкавица от метал и пластмаса, навлечена на сгъваема ръка, и го удари веднъж по лицето, после още веднъж.

Лорк залитна към вратата — от вътрешната страна тя беше покрита с кожа и украсена с пиринчени глави, — така че тя се затръшна.

— Това беше — обяви трупът, — задето се отнесе грубо със сестра ми.

Лорк разтри бузата си и погледна към Ръби. Тя стоеше до украсената врата. Богатите драперии бяха от същото винено червено като плаща ѝ.

— Мислиш ли, че аз не наблюдавам всичко, което става на кораба? — попита трупът. — Аарон е бил невероятно прав, когато казваше, че вие, варварите от Плеяди, сте ужасно недодялани.

В резервоара бълбукаха мехури, докосваха одраните голи крака, обгръщаха и се скупчваха върху съсухрените слабини, плъзваха по гърдите — ребрата стърчаха между почернели парчета кожа — и се завихряра около обгорената плешива глава. През отворената уста без устни се виждаха изпочупени зъби. Нямаше нос. Тръби и жици изпълзяваха от разрушените розетки. Тръби пронизваха корема, слабините и рамото. В резервоара се вихреха течности и единствената ръка се движеше напред-назад с овъглени пръсти, сгърчени в мъртва хватка на граблива птица.

— Никога ли не са ти казвали, че е невъзпитано да се вторачваш? А сега точно си се вторачил.

Гласът се чу от говорител в стъклената стена.

— Страхувам се, че съм понесъл малко повече телесни повреди отколкото Ръби на оня свят.

Щом Лорк се отмести от вратата, над резервоара се спуснаха две подвижни камери.

— За човек, който притежава Ред-шифт лимитед, твоето завъртане да стиковаш орбитите не беше много... — баналното изказване не успя да замаскира стъписването на Лорк.

Кабелите за управление на кораба бяха включени в розетки, монтирани върху стъклената предница на резервоара. Самото стъкло беше част от стена. Кабелите се извиваха върху черни и златисти плочки и изчезваха в медната решетка, покриваща предния панел на компютъра.

Върху стените, пода и тавана, всички екрани за смущения в ефира, поставени в опални^[1] рамки, показваха една и ръща нощна гледка. В ъглите на всеки тях се виждаха сивкавите очертания на Рок.

В центъра им беше звездата.

— Уви! — каза трупът. — Никога не съм бил спортист^[2] като тебе. Но ти искаше да говориш с мен. Какво имаш да казваш?

Лорк отново погледна Ръби.

— Повечето неща вече казах на Ръби, Принс. Чул си ги.

— Все пак се съмнявам, че си ни довял тук, до ръба на звездна катастрофа, за да ни кажеш само това. Илирионът, Лорк ван Рей. Нито ти, нито аз сме забравили основната цел на идването ти тук. Няма да излезеш, докато не кажеш къде смяташ да намериш...

Звездата се превърна в Нова.

Неизбежното идва без подготовка.

В първия момент образите около тях се превърнаха от точки в потоци светлина. А потоците ставаха все по-ярки.

Ръби се облегна на стената с ръка върху очите си.

— Твърде рано е! — извика трупът. — Дни по-рано...

Лорк направи три крачки през стаята, извади два куплунга от корпуса и ги включи в китките си. Третият куплунг вкара в гръбначната си розетка. Пое ролята на кораба. Сензорни потоци нахлуха в него. Гледката на стаята бе припокрита от нощта, а нощта бълваше пламъци.

Пое управлението от мачтовите киборги, обърна Какаду около собствената му ос и го насочи срещу снопа светлина. Корабът се хвърли напред.

Двете камери се завъртяха, за да го уловят във фокус.

— Какво правиш, Лорк? — извика Ръби.

— Спрете го! — чу се вик от трупа. — Той ни носи към слънцето.

Ръби се хвърли към Лорк и го хвана. И двамата се завъртяха, олюляха се. Стаята и слънцето навън се сляха в очите му като двойна експонация. Тя хвана примката на кабела, заметна я около врата му, затегна я и започна да го души. Обвивката на кабела се впи във врата му. Той провря едната си ръка под кабела, а с другата я блъсна в лицето. Ръби изръмжа и главата ѝ се отметна назад (ръката му блъскаше в центъра на светлината). Косата ѝ се плъзна и се разпиля, перуката падна от обгорения скалп. Беше ползвала медицинската уредба само за лечение. Козметичната пласти-кожа, с която беше възстановила лицето си, се разкъса между пръстите му. Гумения пласт се смъкна от покритите с петна и дупки бузи. Лорк внезапно дръпна ръката си. Обезобразеното ѝ лице закрепя през огъня към него. Той се отскубна от ръцете ѝ, стегнали врата му и я блъсна силно назад. Ръби залитна, настъпи плаща си и падна. Той се обърна точно, когато от тавана към него се спусна механичната ръка.

Хвана я.

Тя беше по-слаба и от човешка ръка.

Лесно я задържа на една ръка разстояние, докато пръстите се гърчеха в яростния огън на звездата.

— Спри! — изрева той.

В същия момент поиска да изключи сензорните входове в целия кораб.

Екраните посивяха.

Сензорните входове обикновено бяха разпръснати из шестте кабинни на мачтовите киборги. Огънят нахлу в очите му.

— За Бога, какво се опитваш да направиш, Лорк?

— Да се гмурна в ада и да измъкна илириона с голите си ръце!

— Той е луд! — изпищя трупът. — Ръби, той е луд! Той ни убива, Ръби! Той само това иска, да ни убие!

— Да! Убивам ви! — Лорк отблъсна ръката.

Тя докопа кабела, който висеше от китката му, за да изскубне куплунга. Лорк отново хвана ръката. Корабът се разклати.

— За Бога, Лорк, измъкни ни оттук! — викаше трупът. — Измъкни ни оттук!

Корабът отново се разлюля. Изкуствената гравитация се задържа доста дълго и течността се блъсна в предната част на резервоара. Щом гравитацията се нормализира, стъклото стана на гранули.

— Твърде късно е — прошепна Лорк. — Хванати сме в гравитационна спирала.

— Защо правиш това?

— Просто за да те убия, Принс. — Върху лицето на Лорк бе изписана ярост, докато смехът му я разнесе. — Това е всичко, Принс! Това е всичко, което искам да направя сега!

— Не искам да умирам ОТНОВО! — изпищя трупът. — Не искам да пламна като горящо насекомо!

— Да пламнеш ли? — лицето на Лорк се сгърчи под белега. — О, не! Това ще става бавно, по-бавно отпреди. Ще трае десет, двадесет минути най-малко. Вече става горещо, нали? Но през следващите пет минути горещината няма да е непоносима. — Лицето на Лорк потъмня под златистия блясък. При всеки звук устните му се овлажняваха от слюнка. — Ще се свариш в собствения си сос като риба... — Той млъкна, за да почеше корема си под дрехата. Огледа стаята. — Какво може да гори тук? Драпериите? Плотът ти от истинско дърво ли е направен? И всички тези хартии?

Механичната ръка се изскубна от ръката на Лорк. Залюля се над стаята. Пръстите стигнаха ръката на Ръби.

— Не, Ръби! Спри го! Не допускай да ни убие!

— Ти си в течност, Принс, така че преди да изгориш, ще ги видиш пламнали. Ръби, по обгорените вече места ти няма да се изпотиш. Така че ти първа ще умреш. Той ще може да те наблюдава няколко минути преди собствените му течности да започнат да кипят, гумата да гори, пластмасата да се топи...

— Не! — ръката се изтръгна от ръката на Ръби, залюля се отново над стаята и се заби в предната част на резервоара. — Престъпник! Крадец! Рецидивист! Убиец! Убиец! Не...!

Ръката беше по-слаба от онази на Таафайт.

Стъклото също.

Стъклото се счупи.

Хранителните флуиди опръскаха Лорк, който затанцува назад върху подгизналите си сандали.

Трупът в резервоара се сбръчкваше, превръщаше се в плетеница от тръби и жици.

Образът върху камерите беше напълно разфокусиран.

Ръката изтропа върху мокрите плочки.

Когато пръстите се успокоиха, Ръби изкрещя, изкрещя отново. Тя се хвърли на пода, пропълзя по раздробения пласт стъкло, сграбчи трупа, притисна го към себе си, целуна го и изкрещя, целуна го отново, като се олюляваше напред-назад. Плащът ѝ в локвата потъмня.

След малко плачът ѝ секна. Тя изпусна тялото, метна се назад към стената на резервоара и притисна шията си. Лицето ѝ пламна дълбоко под изгарянията и съсипания грим.

Ръби се свлече бавно по стената. Когато стигна пода, очите ѝ бяха затворени.

— Ръби...? — В този момент нямаше никакво значение дали пълзейки по парчетата стъкло се беше нарязала или не. Целувката беше свършила всичко. При толкова тежки изгаряния, дори след намеса на медицинската уредба, тя неизбежно е била в хипералергично състояние. Чуждите протеини от хранителните течности на Принс бяха навлезли в нейния организъм, предизвиквайки масирана хистаминова реакция. Само за секунди тя бе изпаднала в анафилактичен шок.

Лорк започна да се смее.

Смехът му започна като разместване на буци в гърдите му. После се разгърна до мощен звук, кънтящ сред високите стени на

наводнената камера. Триумфът беше смехотворен и ужасен, и негов.

Той си пое дълбоко въздух. С върховете на пръстите си усети как корабът се издига. Все още заслепен, той тласна „Черното какаду“ в изригващото слънце.

Някъде из кораба крещеше един от мачтовите киборги...

[1] Opulent означава „разкошен, пищен“, а не „опален“. Бел.Mandor ↑

[2] В случая по-смислен превод е „спортсмен“. Бел.Mandor ↑

ВЪНШНИ КОЛОНИИ (КОРАБЪТ РОК), 3172

— Звездата! — извика Мишока. — Тя изригва в Нова!

Гласът на Тайи екна по веригата за управление:

— Напускаме! Веднага!

— А капитана! — извика Катин. — Вижте какво става с „Черното
какаду“!

— „Какадуто“, господи, то...

— ...Господи, то се спуска...

— ...спуска се в...

— ...слънцето!

— Добре, всички платната опънете. Катин, казах да платното
опънеш!

— Господи... — Катин дишаше тежко. — О, не...

— Твърде ярко е — реши Тайи. — Продължаваме с изключени
сензори!

Рок започна да се изтегля.

— О, Господи! Те, те наистина, те наистина пропадат! Толкова е
ярка! Те ще умрат! Те ще изгорят като... те пропадат! О, Господи, спри
ги! Нека някой да направи нещо! Капитанът е там! Вие трябва да
направите нещо!

— Катин! — извика Мишока. — По дяволите, изключи
сензорите си! Ти луд ли си?

— Те падат! Не! Това е като ярка дупка в центъра на всичко! И те
пропадат в нея. О, те пропадат! Те пропадат...

— Катин! — изквича Мишока. — Не гледай натам!

— То расте, толкова е ярко... ярко... по-ярко! Едва ги виждам!

— Катин! — Изведнъж Мишока можа да изкрещи — Не помниш
ли Дан? Изключи сензорния си вход!

— Не! Не, аз трябва да видя това! Сега бучи. Цепи нощта!
Можеш да помиришеш горенето, горенето на пълния мрак. Не ги
виждам вече, о, не, ето ги!

— Катин, спри! — Мишока се гърчеше под Олга. — Тайи,
изключи входа му!

— Не мога. Аз трябва кораба от гравитацията да изкарам. Катин! Изключи сензорите си, аз заповядвам ти!

— Надолу... Надолу... Отново ги загубих! Не ги виждам вече. Светлината сега стана изцяло червена... Не мога...

Мишока усети, че платното на Катин диво се мята и кораба се наклони.

После Катин нададе вик:

— Не виждам!

И викът премина в ридание.

— Нищо не виждам!

Мишока се търляше по кушетката с ръка върху очите си. Целият се тресеше.

— Мишок! — провикна се Тайи. — По дяволите, едното платно загубихме. Бързо надолу спусни!

Заслепен, Мишока спусна надолу. Чуваше риданията на Катин и сълзи на ужас пареха между клепачите му.

Рок се издигна, а „Черното какаду“ пропадна в нея.

А това беше Нова.

Въртя се сляп в огъня, потомък на пирати, наричан пират, убиец, крадец.

Ще издържа.

За миг ще грабна своята награда и ще съм вече човекът, който ще изтласка Дракон отвъд ръба на утрешния ден. Това, че го върша за спасението на Плеяди, не прави престъплението по-малко. Хората с най-много власт трябва в крайна сметка да извършват и най-тежките углавни престъпления. Тук, на „Черното какаду“, се намирам на един пламък разстояние от вечността. Веднъж й бях казал, че не сме създадени за нещо посредствено. Нито за посредствена смърт. (Има смърт, чийто единствен смисъл е умирането, за да се защити хаоса. Те са мъртви...) Такъв живот и такава смърт спират значимите неща, разделят вината от убиеца, възславата от героя, благодетелствал обществото. Как ли останалите престъпници понасят своите престъпления? Кухите светове помятат своите кухи деца, отглеждат ги само за игра или борба. Достатъчно ли е това, за да се победи? Аз съборих една трета от космоса, за да издигна друга една трета и да разклатя още една трета от него. Но не се чувствам грешник. Това значи, че съм свободен и зъл. Добре, значи съм свободен и ще я

оплаквам със смеха си. Мишок, Катин, вие, които можете да говорите, макар и впримчени в мрежата, кой от вас е по-сляп, щом не ме е гледал как побеждавам под това слънце? Усещам огъня в себе си. Точно като теб, покойни Дан, ще се опитам да уловя изгрева и мрака, но ще побежда деня.

ВЪНШНИ КОЛОНИИ, НОВА БРАЗИЛИЯ II, 3172

Мрак.

Тишина.

Нищо.

И една мисъл:

Мисля... значи аз... аз съм Катин Крауфорд? Той се пребори с това. Но мисълта беше той и той беше мисъл. Тук нямаше къде да спре и да хвърли котва.

Един проблясък.

Един звън.

Мириона кимион.

Това беше началото.

Не! Той отново се вкопчи в тъмнината. Съзнанието му улови със собственото си ухо нечий вик: „Помниш ли Дан...“ и в собственото му око се завъртя картината на олюляващия се предател.

Отново звук, мирис, блясък зад клепките му.

Той се бореше за безсъзнанието, ужасен от пороя. Но ужасът ускори ударите на сърцето му и пулсът го понесе нагоре, нагоре, където се намираше и го чакаше великолепието на умиращата звезда.

Сънят в него бе убит.

Затаи дъх и отвори очи... Пред него се сипеха пастелни перли. Високите акорди се наслаждаваха един върху друг. Последваха кимион, джо-джен, сусам, анасон...

А зад цветовете мъждеееше една фигура.

— Мишок? — прошепна Катин и се учуди, че толкова ясно чува гласа си.

Мишока свали ръцете си от сиринкса.

Цветовете, ароматите и музиката изчезнаха.

— Събуди ли се? — Мишока седна върху перваза на прозореца, раменете и лявата част от лицето му бяха осветени до медно. Небето зад него беше пурпурно червено.

Катин затвори очи, отново отпусна главата си върху възглавницата и се усмихна. Усмивката му ставаше все по-широка и

по-широка, откри белите му зъби и изведнъж се смеси със сълзите.

— Да — той се отпусна и отвори очи. — Да, буден съм. — Надигна се. — Къде сме? Това обитаемата станция на Алкейн ли е? — Но зад прозореца се виждаше пейзаж.

Мишока скочи от перваза и рече:

— Това е спътник на планетата, наречена Нова Бразилия.

Катин слезе от хамака и пристъпи към прозореца. Под атмосферния уловител, над няколкото ниски сгради се стелеше лунообразен хоризонт от черни и сиви кратери. Той пое дълбоко въздух — студен и наситен с озон — и отново погледна Мишока.

— Мишок, какво се случи? О, Мишок, мислех, че ще се събудя като...

— Дан е ослепял на път към слънцето. Ти хвана ослепителната светлина, когато се изтегляхме. Всички спектрални линии по силата на доплеровия ефект се изместиха в червения край на спектъра. Ултравioletовите са тези, които засягат ретината и причиняват това, което се случи на Дан. Най-сетне Тайи улови момента и от капитанския пулт изключи твоя сензорен вход. Ти наистина за малко беше ослепял, знаеш ли. Веднага щом се спасихме, ние те вкарахме в медика.

Катин се намръщи.

— Какво правим тук тогава? Какво се случи?

— Закотвихме се близо до обитаемата станцията и наблюдавахме фойерверките от безопасно разстояние. За малко повече от три часа се получи максимален интензитет. Говорехме си с екипажа от Алкейн, когато получихме капитанския сигнал от „Черното какаду“. Втурнахме се стремглаво към него, прибрахме го и освободихме всички мачтови киборги от Какаду.

— Прибрахте го? Искаш да кажеш, че той се е измъкнал...

— Да. Той е в другата стая в момента. Искан да говори с теб.

— Значи наистина не се е будалкал с нас, когато говореше за корабите, влизащи в Нова и излизащи от другата ѝ страна. — Те тръгнаха към вратата.

Минаха по коридор със стъклена стена, която гледаше към начупения спътник. Катин в пълно самозабвение щастливо съзерцаваше натрошените камъни, когато чу гласа на Мишока:

— Тук.

Отвориха вратата.

Силен лъч светлина падна върху лицето на Лорк.

— Кой е тук?

— Капитане? — обади се Катин. — Какво?

— Капитан ван Рей?

— ...Катин? — пръстите му се вкопчиха в облегалките на стола.

Жълтите му очи се втренчиха и отскочиха, отскочиха и се втренчиха.

— Капитане, какво...? — Лицето на Катин се сгърчи. Овладя паниката си и успокои чертите на лицето си.

— Докато още кръжахте, казах на Мишока да те доведе, за да ме видиш. Ти си... ти си добре. Всичко е наред — по обезобразената плът се изписа страдание, после се уталожиха. Още за миг се възобнови страданието.

Катин затаи дъх.

— И ти също се опита да гледаш. Радвам се. Винаги съм мислил, че ти ще си един от тези, които ще ме разберат.

— Ти... ти, капитане, попадна в слънцето?

Лорк кимна.

— Но как се измъкна?

Лорк отпусна глава върху облегалката на стола. Черната кожа, червената коса, изпъстрена с жълти кичури, разфокусирания му поглед — това бяха единствените цветове в стаята.

— Какво? Каза, „измъкна“ ли? — смехът му отекна. — Това вече за никого не е тайна. Как съм се измъкнал. — В края на челюстта му трепна един мускул. — Слънцето... — Лорк протегна едната си ръка, пръстите му се разтвориха, за да уловят въображаемата сфера, — то се върти като света, като някои спътници. При звездните струпвания въртенето означава генериране на невероятно големи центростремителни сили, които действат в областта на екватора. Когато натрупването на тежки материали върху повърхността е към края си, когато звездата наистина се превръща в Нова, те падат навътре към центъра. — Пръстите му започнаха да треперят. — Поради въртенето частиците от полюсите се свличат по-бързо от тези на екватора. — Той отново стисна облегалките на стола. — Секунди след като започне превръщането в Нова, небесното тяло престава вече да кълбо, а...

— Торус^[1]!

Бръчки насекокоха лицето на Лорк. Главата му се наведе, сякаш за да избегне блясъка на силна светлина. После уплашените му черти отново се вдигнаха.

— Торус ли каза? Торус? Да. Това слънце се превърна в една поничка с голяма дупка, достатъчна да побере два Юпитера един до друг.

— Но учените от Алкейн изследват процеса на превръщане в Нова вече почти сто години. Защо не са знаели това?

— Преместването на материята се извършва изцяло навътре, към центъра на слънцето. Преместването на енергията протича в обратна посока, изцяло навън. Гравитационните сили теглят всичко навътре към дупката. Преместването на енергията поддържа температурата толкова ниска, колкото е температурата на повърхността на гигантска червена звезда — много под петстотин градуса.

И въпреки, че стаята беше прохладна, Катин забеляза пот да избива в бръчките по челото на Лорк.

— Топологичното издължаване на торус с подобни размери, цялата корона, която се вижда от всички станции на Алкейн, почти напълно съвпада с формата на кълбо. Дупка с такава големина, може да бъде сравнена с размерите на огнено кълбо, та такава дупка е трудно откриваема, освен ако човек не знае къде точно се намира, или да попадне на нея по случайност. — Пръстите върху облегалката на стола се разтвориха изведнъж и започнаха да треперят. — Илирионът...

— Ти... ти взе ли си твоя илирион, капитане?

Лорк отново вдигна ръка пред лицето си, този път свита в юмрук. Опита се да фокусира погледа си върху него. С другата ръка посегна да го сграбчи, почти го изпусна, посегна отново, нищо не хвана, и отново — разтворените пръсти уловиха свитите. Удвоеният юмрук се разтърси като при парализичен гърч.

— Седем тона! Единствената материя, която се състои от над триста елемента и е достатъчно плътна, за да изпълни центъра на дупката. Илирион! Там той се намира в свободно състояние и всеки, който иска, може да се гмурне вътре и да го вземе. Влезте с кораба си там, огледайте се да го видите къде е и го съберете с енергийните си платна. Илирион, почти чист, без примеси. — Ръцете му се разделиха. — Просто минете с включени сензорни входове и се огледайте да

видите къде е. — Сведе лице надолу. — Тя лежи там, лицето й... лицето й е забавна развалина в центъра на ада. А аз размахих седемте си ръце през ослепителния ден, за да хвана отломките от ада, които хвърчаха наоколо... — Той отново вдигна галава. — В Нова Бразилия има илирионов рудник... — Зад прозореца в небето висеше една огромна пъстра планета. — Тук имат оборудване за транспорт на илириона. Но трябваше да видиш лицата им, когато докарахме нашите седем тона, а Мишок? — той отново се изсмя високо. — Нали така, Мишок? Ти ми разказа на какво приличали, нали?... Мишок?

— Точно така, капитане.

Лорк кимна, пое дълбоко въздух.

— Катин, Мишок, вашата работа приключи. Сега ще получите документите си за освобождаване. Оттук редовно заминават кораби. Не очаквам да срещнете трудности с пътуването.

— Капитане — любопитства Катин, — ти какво ще правиш сега?

— Отивам на Нова Бразилия. Там е домът, където съм преживял много хубави мигове в детството си. Ще се върна там и ще... чакам.

— Има ли нещо, което можеш да правиш, капитане? Гледах и...

— Какво? Говори по-високо.

— Казах, че аз съм добре и гледах! — гласът на Катин пресекна.

— Ти гледаше как да се махнеш. А аз се оглеждах в търсене на центъра. Изкривяването на нервните окончания е проникнало чак до мозъка. Невроконгруенция^[2]. — Той поклати глава. — Мишок, Катин, Аштън Кларк да ви пази!

— Но капитане...

— Аштън Кларк.

Катин погледна Мишока и после пак капитана. Мишока мачкаше каиша на сака с ръка. След това вдигна поглед. След миг двамата се обърнаха и излязоха от затъмнената стая.

Навън още веднаж огледаха лунния пейзаж.

— И така — започна Катин, — ван Рей получи своето, а Принс и Ръби не.

— Те са мъртви — обади се Мишока. — Капитанът каза, че ги е убил.

— О, — Катин впери поглед в лунния пейзаж. След малко продължи: — Седем тона илирион и равновесието започва да се клати.

С изгрева на Плеяди започва залеза на Дракон. Във Външните Колонии също ще настъпят някои промени. Слава на Аштън Кларк, преселването на работници не е трудно днес. Все пак, ще има проблеми. Къде са Линсеъс и Идас?

— Вече са заминали. Получиха звездограма от брат си и отпътуваха да го видят, след като се озоваха тук, във Външните Колонии.

— Тобиас?

— Точно така.

— Горките близнаци. Горките тризнаци. Когато илирионът излезе и промяната започне... — Катин щракна с пръсти. Няма вече блаженство. — Той вдигна поглед към почти беззвездното небе. — Това е исторически момент, Мишок.

Мишока си чоплеше ухото с малкия пръст. Обицата му блестеше.

— Да. И аз си мислех същото.

— Какво ще правиш сега?

Мишока повдигна рамене.

— Наистина не знам. Затова поисках от Тайи да ми гледа на Тарот.

Катин повдигна вежди.

— Тя и Себастиан сега са долу. Техните питомци са пуснати край бара. Изплашиха народа до смърт и изпотрошиха почти всичко наоколо — засмя се дрезгаво той. — Трябваше да видиш това. Веднага щом успокоят собственика, ще се качат да ми гледат на карти. Вероятно ще намеря друга работа като мачтов киборг. Няма смисъл да мисля за рудници сега. — Пръстите му стиснаха кожата сак под мишницата. — Има много неща да видя още, много да свиря. С теб бихме могли да останем заедно за известно време, да се качим на един кораб. Понякога си дяволски смешен. Но те харесвам два пъти повече отколкото много други хора. Какви са твоите планове?

— Честно казано, не съм имал време да помисля за това. — Той пъкна ръце под колана си и наведе глава.

— Какво правиш?

— Мисля.

— За какво?

— За това, че тук се намирам на един прекрасен спътник. Току-що свърших хубава работа и поне за известно време няма да имам

проблеми. Защо пък да не седна и да поработя сериозно над романа си? — Той вдигна поглед нагоре. — Но знаеш ли, Мишок? Аз вече не знам дали наистина искам да напиша книга.

— Ъ-ъ-ъ?

— Когато гледах Нова... Не, след това, точно преди да се събудя и да осъзная, че съм се разминал на косъм от доживотна слепота, глухота, липса на обоняние, докато полудявах от шума, разбрах колко малко съм гледал, мирисал, вкусвал, колко малко съм познал от основните неща в живота, които са ни дадени ей така. И после — капитанът...

— По дяволите — възкликна Мишока. С пръстите на босия си крак изтри прахта от обувката си. — Няма да я напишеш след всичко, което си направил до тук?

— Мишок, аз бих искал, но все още не съм намерил темата. Току-що се почувствах годен да тръгна и да я намеря. Сега съм просто един озарен човек, който може да каже много и нищо.

— Това е измъкване — изръмжа Мишока. — А капитана и Рок? Каза, че искаш да пишеш и за мен. Добре, хайде. Пиши също и за себе си, за близнаците. Наистина ли мислиш, че ще те съдят? Ще се надуват до смърт и двамата. Катин, аз наистина искам да напишеш тази книга. Може и да не мога да я прочета, но със сигурност ще те слушам, ако ти ми я четеш.

— Наистина ли?

— Разбира се. След всичко, което си направил до тук, ако спреш сега, няма изобщо да бъдеш щастлив.

— Мишок, ти ме изкушаваш. От години не съм желал да правя нищо друго — Катин се засмя. — Не, Мишок, аз все още твърде много мисля. И това последно пътуване на Рок? Достатъчно добре познавам свръхтипичната схема, която следвахме. Сега виждам, че мога да се опитам да я превърна в някакъв алегоричен сюжет за Граал. Това е единственият начин, по който мога да се справя, избягвайки цялата му мистична символика. Помниш ли всички писатели, за които ти разказвах, че са умрели преди да завършат своето повествование за Граал?

— О, Катин, това е такава глупост. Трябва да го напишеш.

— Глупост като Тарот ли? Не, Мишок. Страх ме да не загубя живота си, ако предприема такава неща. — Той отново огледа пейзажа.

Спътникът, толкова близък на душата му, го успокои пред лицето на неизвестното занапред. — Аз искам, наистина искам. Но от самото начало ще трябва да се преборя с много уловки от звездите, Мишок. Може би ще успея. Но не съм убеден. Единственият начин да се предпазя от тези уловки е, предполагам, да ги зарежа преди да съм стигнал до края.

Атина, юни 1966 — Ню Йорк, май 1967

[1] В математиката — ротационна повърхнина, получена от въртенето на окръжност около ос, която лежи в равнината ѝ, но не я пресича във вътрешността на дупката. Бел.пр. ↑

[2] В случая — съвпадане, уеднаквяване на всички нервни окончания. Бел.пр. ↑

Роден през 1942 г. в Ню Йорк, Самюел Рей Делани е един от малцината чернокожи автори на научна фантастика. Но не това е най-забележителното — Делани е един от „големите“ писатели, заели достойно място в жанра. Заедно с Роджър Зелазни и Харлън Елисън той е един от основоположниците на Новата вълна в САЩ през 60-те години. Написал над дузина романи и няколко сборника с разкази, Делани е многократен носител на най-престижните награди за фантастика: „Небюла“ за романите „Бабел-17“ (1966) и „Сечението на Айнщайн“ (1967), а за разказа „Времето, разглеждано като спирала от полускъпоценни камъни“ получава през 1970 г. „Хюго“ и „Небюла“.

В първите си книги Самюел Делани често се обръща към световните митологии, докато в последните той вече създава свои собствени. А голяма част от героите му се борят — като самия автор — за утвърждаване във враждебни условия и светове и понякога — като него — успяват.

Издание:

Самюел ДЕЛАНИ. СВРЪХНОВА. 1993. Изд. Плеяда, София.
Биб. Фантастика. Фантастичен роман. Превод: от англ. Капка
ПАНАЙОТОВА [Nova, Samuel R. DELANY]. Печат: Полипринт,
Враца. Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 5 000 бр. Страници: 255. Цена:
23.00 лв.

Първа публикация за България

Коректор: Мирослава Стамболджиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.